

Hanne Holthe Johansen

Rødt Hysteri og Paranoia i Hollywood

Arthur Miller, *The Crucible* og House Un-American Activities Committee, 1953-58

Masteroppgave i Lektorutdanning i Historie

Veileder: Tore Tingvold Petersen

Juni 2020

Hanne Holthe Johansen

Rødt Hysteri og Paranoia i Hollywood

Arthur Miller, *The Crucible* og House Un-American Activities Committee, 1953-58

Masteroppgave i Lektorutdanning i Historie
Veileder: Tore Tingvold Petersen
Juni 2020

Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet
Det humanistiske fakultet
Institutt for historiske og klassiske studier

NTNU

Kunnskap for en bedre verden

Sammendrag

Denne oppgaven handler om House Un-American Activities Committee (HUAC) sine antikommunistiske høringer i Hollywood på 1950-tallet, og deres rettsforfølgelse og trakassering av flere hundre medlemmer av den amerikanske filmindustrien. En assosiasjon til det amerikanske kommunistpartiet førte til svartelisting og utestenging, som førte til ødelagt karriere og rykte. Oppgavens hovedeksempel er Arthur Miller, en anerkjent dramatiker, som ble stevnet for komiteen i 1956 og dømt til forakt for kongressen da han nektet å identifisere andre som var antatt å være kommunister. Millers opplevelser med komiteen var en parallell til hans eget skuespill, *The Crucible*, som sammenlignet hekseprosessene i Salem i 1692 med jakten etter kommunister på 1950-tallet. Til tross for at skuespillet var kritisk til sin samtid, og fikk mye kritikk for dette, var det ikke grunnen til at Miller ble stevnet foran komiteen. Miller var på dette tidspunktet i et forhold med filmstjernen Marilyn Monroe, og komiteen stevnet Miller for å få oppmerksomhet i pressen, ikke fordi hans liv eller verker var bevis for at han var kommunist. Siden komiteen ikke hadde faktiske bevis, brukte de uetiske metoder for å få han dømt for forakt for kongressen, en dom Miller senere anket og vant på basis av at metodene brukt mot han var urettmessige. Oppgaven bruker arkivmateriale hentet fra National Archives i Washington D.C. og Harry Ransom Center ved The University of Texas i Austin. Tilnærmingen vil være kvalitativ empirisk, hvor fokuset ligger på å analysere kildematerialets innhold og tolke diskursen.

Abstract

The thesis details the House Un-American Activities Committee (HUAC) and their anti-communist hearings in Hollywood in the 1950s, which prosecuted and harassed several hundred members of the American film industry. An association with the American Communist Party ultimately led to blacklisting and exclusion, which ruined both a person's career and reputation. The main example highlighted in the thesis is Arthur Miller, a renowned playwright, who testified before the committee in 1956 and was sentenced to contempt of Congress when he refused to identify others who were believed to be communists. Miller's experiences with the committee paralleled his own play, *The Crucible*, which compared the 1692 Salem witch trials to the hunt for communists in the 1950s. Although the play was critical of its time and received a lot of criticism, it was not the reason why Miller was brought before the committee. Miller was a relationship with movie star Marilyn Monroe, and the committee brought in Miller solely to garner attention from the press, not because his life or works were evidence that he was a communist. Since the committee had no actual evidence, they used unethical methods to get him sentenced to contempt of Congress, a verdict Miller later appealed and won on the basis that the methods used against him were unfair. The thesis uses archival material from the National Archives in Washington D.C. and Harry Ransom Center at The University of Texas at Austin. It uses a qualitative empirical approach, where the focus is analysing the content of the source material and interpreting the discourse.

Forord

Det er med både lettelse og vemod at jeg, med denne masteroppgaven, avslutter et femårig studium og offisielt kan kalle meg lektor i historie. Før jeg kan gjøre dette, er det derimot noen som fortjener en ordentlig takk forevigt i skrift.

Først og fremst ønsker jeg takke min eminente veileder, Tore Tingvold Petersen, for god støtte og rettleiding over lang tid. Takk for at du tok sjansen på å la meg forske på et vel ambisiøst emne, og for høy grad av tilgjengelighet, også etter at NTNU ble stengt i vår. Uten deg hadde det ikke eksistert noen oppgave.

Takk til mine kontaktpersoner, Eric Colleary ved Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin og Kristen Wilhelm ved National Archives i Washington D.C., for grundig hjelp både før, under og etter mine opphold ved arkivene; uten dem hadde jeg ikke visst hvor jeg skulle begynne engang. Jeg takker også alle ansatte ved begge arkivene for varm velkomst, hjelp og velvilje under oppholdet. Dere gjorde alle min første arkivtur i utlandet til en fantastisk opplevelse.

Takk til alle vennene jeg har vært så heldig å få omringe meg med de siste fem årene; VI KLARTE DET! En ekstra stor takk rettes til MLHIST, og spesielt lesesal 6394, for styrke og vennskap, både i fortid, samtid og fremtid. Hanne; takk for at du har holdt ut med meg som romkamerat i fire fine år!

Jeg vil også takke kjæresten min Isak, for konstant oppmuntring og selskap, spesielt de gangene jeg har sittet til langt på natt og skrevet. Takk for at du alltid lot meg bearbeide tankene mine høyt, og hadde åpne armer da jeg synes synd på meg selv.

Til slutt; takk til mamma og pappa, for at dere alltid er der for meg, også alle de titalls gangene jeg spurte om dere kunne lese gjennom oppgaven min. Dere er nok sikkert like lettet som meg over at denne oppgaven er ved veis ende, om ikke mer. Jeg setter uansett uendelig stor pris på dere. En ekstra takk til mamma, som var med meg til Washington, og som sørget for at jeg tok meg pauser ved å invitere meg ut på lunsj hver dag. PAUL har aldri sett en hyggeligere duo.

Hanne Holthe Johansen, juni 2020

Innhold

1 Innledning	1
1.1 Tema og avgrensning	2
1.2 Historiografi.....	4
1.3 Metode og kildemateriale	7
1.4 Relevans for lærerprofesjonen	9
2 House Un-American Activities Committee før Arthur Miller	11
2.1 House Un-American Activities Committees bakgrunn, motiver og metoder.....	11
2.2 Høringen av The Hollywood Ten i 1947	13
2.3 Opprettelsen av The Hollywood Blacklist.....	16
2.4 HUAC etter 1947 - en endret tilnærming	17
3 Arthur Millers liv og virke før 1956	21
3.1 Arthur Millers tidlige suksess.....	21
3.2 (Dårlige) Opplevelser i Hollywood.....	24
3.3 Red Channels List.....	28
3.4 Innspurt til HUAC-årene	29
4 The Crucible	33
4.1 Synopsis av <i>The Crucible</i>	33
4.2 Stykkets opprinnelse	34
4.3 Mottakelse hos publikum	35
4.4 Mottakelse i pressen	36
4.5 Tema og Analyse.....	37
5 Arthur Miller versus HUAC	41
5.1 Innkallingen	41
5.2 Arthur Millers høring	43
5.3 Miller mellom høringen og rettssaken.....	48
5.4 Miller versus De forente Amerikanske Stater	49
5.5 Marilyn Monroe som presseemagnet.....	52
Epilog	55
Litteraturliste	57
Primærkilder	61

1 Innledning

21. juni 1956 vitnet dramatikeren Arthur Miller foran House Un-American Activities Committee etter å ha blitt kalt inn på bakgrunn av mistenkt undergraving av den amerikanske staten, basert på hans tilsynelatende venstrevridde politiske ståsted. Under høringen ble han bedt om å identifisere personer som var medlemmer av det amerikanske kommunistpartiet, eller som hadde kommunistiske sympatier, noe han nektet. Miller, kjent for å, et par år tidligere, ha skrevet skuespillet *The Crucible*, som offentligheten raskt tolket som en allegori for det pågående politiske klimaet i USA, ble dømt for forakt for kongressen da han nektet å navngi kommunister i Hollywood – en dom han senere anket og vant.¹

Nesten ti år tidligere, i oktober 1947, hadde House Un-American Activities Committee (HUAC) kalt inn ti «uvennlige» vitner, kalt The Hollywood Ten, for å vitne på samme bakgrunn i det som skulle bli starten på en lang heksejakt etter kommunister innenfor Hollywoods glamorøse omland. Likt som Miller, nektet de alle å oppgi navn på, eller besvare spørsmål om andre som kunne mistenkes for å være kommunistvennlige. Dette resulterte i at de ti til slutt ble siktet og dømt for forakt for kongressen, fordi de hadde nektet å svare på om de hadde vært medlemmer av det amerikanske kommunistpartiet.² Den påfølgende fordømmelsen av de ti resulterte i at flere av filmstudioene hvor de hadde vært ansatt, avskrev dem i en uttalelse som skulle vise at Hollywood «ikke bevisst vil ansette en kommunist, eller et medlem av noe parti eller gruppe som tar til orde for å styrte USAs regjering med makt, eller på noen ulovlige eller grunnlovsstridige måter».³ Med bakgrunn i uttalelsen oppstod The Hollywood Blacklist; en svarteliste som begynte med utestengingen av de ti dømte, men som mellom 1947 og 1960 skulle utvikle seg til å inkludere over 300 personer i Hollywoods filmindustri, og omtrent 180 fra radio- og TV-industrien.⁴ Å komme på svartelisten ble ansett som å være en brå avslutning på karrieren for enhver person i Hollywood, uavhengig av tidligere suksess eller meritter. Det var med andre ord gjort veldig klart hva det var som sto på spill om man skulle bli innkalt som vitne foran HUAC.

For å unngå forvirring kan det være lurt å presisere i starten av oppgaven at det ikke finnes noen direkte sammenheng mellom The Hollywood Blacklist og mccarthyismen. Det er viktig å huske på at HUAC var en underkomité av Representantenes Hus, og ikke av senatet, hvor senator Joseph McCarthy styrte sine høringer om kommunisme, og at han aldri undersøkte Hollywood. Hans største relevans til denne oppgaven, vil være at både hans og HUAC sine prosedyrer for å avhøre vitner var med på å inspirere Arthur Miller til å skrive *The Crucible* i 1953.

HUAC og deres jakt på kommunistympatisører som historiefaglig tema, inneholder flere aspekter som gjør det interessant å forske på, blant annet den stadig økende viljen fra komiteen og pressen til å fylle svartelisten, utviklingen av anklagenes alvorlighetsgrad og

¹ Bigsby, C. (red.) (1997) *The Cambridge Companion to Arthur Miller*. Cambridge: Cambridge University Press 3

² Humphries, R. (2008). *Hollywood's Blacklists: A Political and Cultural History*. Edinburgh: Edinburgh University Press:1-2

³ Sbardellati, J. (2012). *J. Edgar Hoover Goes to the Movies: The FBI and the Origins of Hollywood's Cold War*. Ithaca: Cornell University Press: 140

⁴ Critchlow, D.T (2013) *The Red Scare Hits Hollywood*. I Critchlow, D.T. *When Hollywood Was Right: How Movie Stars, Studio Moguls, and Big Business Remade American Politics*. Cambridge University Press): 102-103

den minkende mengden bevis nødvendig for å felle enkeltpersoner. I tillegg til dette er også effektene høringene hadde på både Hollywood og den amerikanske offentlighetens persepsjon av de tiltalte grunner til at temaet er spennende å forske på. Massehysteriet og paranoiaen som oppstår i et stadig skiftende politisk klima, og som fører til en såkalt «heksejakt» på personer som oppfattes som en trussel, vil potensielt alltid være aktuelt å undersøke. En iver fra offentlighetens opinion til å kontinuerlig identifisere og tiltale en syndebukk for å raskest mulig få slutt på en opplevd trussel, som blir foret gjennom frykt fremmet av pressen, er ikke unikt til USA på 1950-tallet. Begrepet «heksejakt» blir fortsatt brukt i dagens offentlige diskurs, i større grad som referanse til tilfeller hvor enkeltpersoner føler seg utsatt heller enn en prosedyre mot en større gruppe mennesker. Eksempler på saker som har fått omtalen «heksejakt» i USA de siste årene, som kan ansees som relevant i sammenheng med amerikansk politikk og kultur, er blant annet #MeToo-bevegelsens anklager og varslinger om uønsket seksuell oppmerksomhet begått i arbeidslivet, hvor en del av eksemplene illustrerte illegitim maktmisbruk i Hollywood.⁵ Ellers er det også verdt å nevne nåværende president Donald Trumps flittige bruk av begrepet, både før, under og etter han ble ført for riksrett.⁶

The Crucible har i ettertid utviklet seg til å bli Arthur Millers mest spilte stykke. Miller hevdet at han alltid kunne si noe om den politiske situasjonen i et land hvis en oppsetning av stykket, som passende nok har den norske tittelen *Heksejakt*, opplevde suksess; «det var enten en advarsel om at tyranni var på vei, eller en påminnelse om at en tyranni nettopp hadde passert».⁷ Jeg var selv med i en oppsetning av *Heksejakt* da jeg gikk på videregående, og det var mitt første møte med Arthur Miller. Til tross for at vi fikk kunnskap om stykkets opprinnelse under den kalde krigen, brukte vi ikke mccarthyismen for å forstå stykkets handling. Vi tok utgangspunkt i en hendelse fra Gøteborg i 2012, hvor anklager mot en uskyldig jente førte til ungdomsopptøyer. Det universelle aspektet ved alle tre periodene, fjern fortid, nær fortid og samtiden, ble forent gjennom tanken om å bruke frykt og hysteri som et verktøy for å skaffe kontroll.

1.1 Tema og avgrensning

Opgavens tema trekker en sammenheng mellom tre spesifikke punkter. Det første er House Un-American Activities Committee sine antikommunistiske undersøkelser i Hollywood på 1950-tallet, og deres rettsforfølgelse av flere hundre medlemmer av den amerikanske filmindustrien. Den første runden med høringer ble gjennomført i oktober 1947, og endte med utestengelsen av de ti første ofrene. Etter en periode på tre år, hvor frykten for kommunismen hadde blitt forsterket, begynte høringene igjen i begynnelsen av 1951 og skulle omfavne store deler av filmindustrien i flere år fremover.⁸ Til tross for at den første runden med høringer var den mest profilerte, ble langt flere personer berørt i løpet av den andre runden med høringer. Dette er delvis fordi den varte over en lengre periode, men også delvis fordi HUAC endret fokuset sitt. I 1947 hadde komitéen vært på jakt etter å bevise at det var blitt distribuert filmer med politisk undergravende innhold,

⁵ Livsey, A. (2018, 13. januar) Liam Neeson Says Harassment Allegations Are Now a «Witch Hunt». *The Guardian*; Mumford, G. (2018, 12 februar) Michael Haneke: #MeToo has Led to a Witch Hunt «Coloured by a Hatred of Men». *The Guardian*; Pollard, A. (2019, 3. August) Alia Shawkat: «When Men Say #MeToo is a Witch Hunt, It Makes Me Want It To Be One». *The Independent*.

⁶ Berenson, T. (2019, 11. oktober) «Insane Impeachment Witch Hunt.» Trump Rages in His First Rally Since the Start of the Impeachment Inquiry. *Time Magazine*; Fredericks, B. (2019, 26. September) Trump on Ukraine Scandal: «It's Another Witch Hunt». *New York Post*; *The White House (2020, 19. mai) Remarks by President Trump After Senate GOP Policy Lunch.*

⁷ Miller, A. (1995) *Timebends*. London: Penguin Books: 348

⁸ Humphries (2008):1-2

som malte kommunismen i et positivt lys, og som derfor kunne regnes som propaganda.⁹ Fra 1951 hadde etterforskerne i komitéen flyttet fokus over på filmskaperne, og om de var medlemmer av det amerikanske kommunistpartiet.¹⁰ På dette tidspunktet var det ikke bare offentlige handlinger, men også en persons private tanker og meninger som kunne brukes for å bevise at en person var skyldig i kommunistvennlig undergraving av den amerikanske stat.¹¹

Hollywood reagerte med panikk på disse undersøkelsene, spesielt siden en person kunne risikere å havne på The Hollywood Blacklist, som er det andre punktet. Om en persons navn kun ble nevnt i løpet av en HUAC-høring, kunne dette bety at man ble satt på en svarteliste som automatisk førte til utestengelse fra industrien, et ødelagt omdømme og ødelagt økonomi.¹² Listen vokste ytterligere da den ble utvidet til radio- og TV-bransjen, noe som føyde rundt 180 personer til de allerede 300 utestengte.¹³

Punkt nummer tre er dramatikeren Arthur Miller, som bli brukt som oppgavens hovedeksempel. Miller ble stevnet for komitéen i 1956, og senere dømt til forakt for kongressen da han nektet å oppgi navn bekjente som kunne tolkes til å være undergravende.¹⁴ Hans sak er ikke unik, men den vekket interesse, delvis på grunn av at han fikk anket dommen og vant i 1958, og fordi han mellom 1956 og 1961 var sammen med Marilyn Monroe, begge grunner som gjorde både han og høringen hans mer profilert. I tillegg til dette hadde Miller et par år tidligere skrevet et stykke som senere har blitt vanlig å nevne i sammenheng med både mccarthyismen og The Hollywood Red Scare. *The Crucible* handler om hekseprosessene i Salem i 1692, men innholdet og handlingen ble oppfattet av mange som en kommentar på hvordan det politiske klimaet var farget av The Hollywood Red Scare og mccarthyismen, med en tydelig parallell til deres jakt etter kommunister. Dette hadde tydelige konsekvenser for persepsjonen publikum hadde av Miller, men også for ryktet han hadde i Hollywood og New York. Til tross for at han få år før hadde blitt ansett som en av de viktigste stemmene innen amerikansk teater, virket stykket for politisk kontroversielt til å bli godtatt av verken teaterpublikummet eller filmindustrien.¹⁵ Da er det interessant hvordan stykket derimot ble kritikerrost internasjonalt, og at det også skulle bli en suksess i USA, da det i 1958 ble satt opp på nytt igjen, etter at Miller var blitt frikjent for tiltalen mot han.¹⁶

For å begrense oppgavens omfang til å passe de lengdekravene som er satt, vil perioden som dekkes i utgangspunktet være fra 1947 til 1958, men i praksis 1947 til 1951 og 1956 til 1958. Dette er basert på at det var i oktober 1947 at de første HUAC-høringene av The Hollywood Ten ble gjennomført, og at disse er viktige for konteksten til Millers egne høringer i 1956. I tillegg vil det være nødvendig å se tilbake til 1947, for å vise hva slags omtale Miller og hans tidligere skuespill hadde fått før *The Crucible*, og fordi HUAC sine bevis mot han hovedsakelig går tilbake til 1947. I 1953 skrev Miller *The Crucible*, og i 1957 anket Miller dommen om forakt for kongressen fra sin egen HUAC-høring fra året

⁹ Frost, J. (2011) Blacklisting Hollywood Reds. Frost, J. I *Hedda Hopper's Hollywood: Celebrity Gossip and American Conservatism*. New York: NYU Press: 82, 90

¹⁰ Critchlow (2013): 101

¹¹ Frost (2011): 90; Critchlow (2013): 102

¹² Frost (2011): 90

¹³ Critchlow (2013): 102-3

¹⁴ Bigsby (1997): 3

¹⁵ Bigsby (1997): 208

¹⁶ Miller (1995):348-9

før, en sak han vant i 1958.¹⁷ Basert på dette vil da 1947 og 1958 være naturlig som begynnelse og slutt for dekket periode.

For å bygge en teoretisk ramme rundt oppgavens problemstilling, vil det være hensiktsmessig å gå dypere inn i den forskningen som er gjort og litteraturen som er skrevet om dette temaet. Ved å gi et blikk på hva andre historikere har presentert av kildemateriale og tilnærminger tidligere, kan det illustreres hvordan tematikken har blitt forstått og tatt stilling til i forkant av denne oppgaven.

1.2 Historiografi

The Hollywood Blacklist og House Un-American Activities Committee

Det har blitt skrevet veldig mye om The Hollywood Blacklist og House Un-American Activities Committee, spesielt siden komitéen gjennom en årrekke kalte inn så mange berømte vitner at det ble vanskelig å ikke tiltrekke seg oppmerksomhet og omtale i pressen. Hollywood i seg selv hadde alltid vært disponert for sladder og interesse fra offentligheten, men etableringen av komitéen og den etterfølgende svartelisten signaliserte mer enn en innskrenking av sosial kritikk og politisk dissens i USA. Den store mengden publisitet som både høringene og listen fikk, betydde at de hadde en politisk og symbolsk betydning som strakk seg utenfor filmindustrien.¹⁸

Det finnes ingen overgripende litteratur som favner oppgavens tre separate tema i samme verk, og det er få som overlapper, da som regel Arthur Miller og *The Crucible*. For mitt arbeid har det derfor vært vesentlig å finne litteratur som har et godt overordnet grep angående HUAC, siden Arthur Miller ikke blir omtalt sammen med HUAC i større grad før midten av 1950-tallet. Noen av bøkene inkludert har et fokus på enkeltpersoner, men de klarer samtidig å fremstille historien med poeng om for eksempel publisitet, som er relevante for denne oppgaven, blant annet John Sbardellati sin *J. Edgar Hoover Goes to the Movies: The FBI and the Origins of Hollywood's Cold War* og Jennifer Frost sin *Blacklisting Hollywood Reds in Hedda Hopper's Hollywood: Celebrity Gossip and American Conservatism*.

I Jon Sbardellati sin bok blir det presentert at både FBI, i regi av deres direktør J. Edgar Hoover, og HUAC valgte å se mot akkurat Hollywood, basert på hvor mye innflytelse de oppfattet at filmindustrien hadde over det amerikanske folket. Siden Hollywood var en av landets største industrier, gav massekonsumeringen av deres produkt dem makten til å påvirke amerikansk kultur og tankegang, noe som gjorde det enkelt å frykte muligheten for at noen ønsket å utnytte filmer for å fremme udemokratiske idéer.¹⁹ Det betydde også at de som var mistenkte måtte avdekkes offentlig, slik at det amerikanske publikummet visste hvem de ikke kunne stole på. Både Donald Critchlow og Victor Navasky skildrer detaljert HUAC-høringene i 1947 og etter 1951. Det som skiller de to fremstillingene fra hverandre er at Navasky i større grad skildrer hva som foregikk i selve høringene, med detaljer om de som hadde blitt innkalt, og Critchlow forklarer opptakten til HUAC, og gir kontekst for hvordan komitéen arbeidet under, mellom og etter høringene. På denne måten får man et helhetlig perspektiv som inkluderer begge sider. Konsekvensene i kjølvannet av HUAC-høringene i 1947, selve svartelisten, skildres av

¹⁷ Loftus, J. A (1957, 1. juni) Arthur Miller Guilty On Contempt Charge. *The New York Times*: 1, 8; Lewis, A. (1958, 8. august,) Miller is Cleared Of House Contempt. *The New York Times*: 1,7

¹⁸ Frost (2011): 82

¹⁹ Sbardellati (2012): 131

Reynold Humphries og Jennifer Frost. Hos sistnevnte legges det også vekt på publisiteten rundt høringene og listen.

Jeg ser at funnene som presenteres i den valgte litteraturen, samsvarer med hva jeg har funnet i kildematerialet jeg hadde tilgang til i National Archives, og den benyttes derfor for å utfylle de kildene som blir brukt. Store deler av litteraturen rundt HUAC, The Hollywood Ten og The Hollywood Blacklist blir brukt for å kontekstualisere perioden i oppgavens bakgrunnskapittel, og har derfor ingen direkte tilknytning til Arthur Miller og hans møte med HUAC. Denne litteraturen dekker derimot ikke HUAC i like stor grad etter 1952, eller i perioden hvor deres oppmerksomhet i offentligheten dalte. Dette vil også si at den ikke dekker hvorfor HUAC følte et behov for å kalle inn Miller i 1956, i en periode hvor kommunistfrykten ikke var like sterk som på starten av 1950-tallet. Dette er hva litteraturen presentert under, og min oppgave vil rette oppmerksomheten mot.

Arthur Miller og *The Crucible*

Det finnes ingen bøker som er skrevet om Arthur Miller og House Un-American Activities Committee, men det finnes derimot mange bøker skrevet om Arthur Miller som inkluderer informasjon om hans høring foran HUAC. Det hvor detaljert høringen er dekket, og om den kun nevnes i relasjon til Millers skuespill.

Både Arthur Millers og Elia Kazans selvbiografier blir brukt i oppgaven. Det er verdt å nevne Elia Kazan fordi han på flere måter fungerer som en motpart til hva som skjedde med Arthur Miller. Han ble innkalt til HUAC-høring i 1952, hadde tidligere vært medlem av det amerikanske kommunistpartiet, og valgte å oppgi navn på potensielle kommunistvennlige.²⁰ Kazan og Miller var venner og kolleger, men skilte lag etter Kazans høring. Kazans karriere fortsatte uavbrutt, og han ville senere motta blant annet Oscar-prisen for beste regissør i 1955 og en Æres-Oscar i 1999, noe som også nevnes i litteraturen om Hollywood Blacklist.²¹ Begge biografiene inneholder referanser til motparten, men også skildringer av flere hendelser relevante til oppgaven. I enkelte tilfeller skiller disse beskrivelsene seg drastisk fra hverandre, og viser tydelig to forskjellige perspektiver.²² Kazans selvbiografi har derimot større grad av upresise angivelser, blant annet i forhold til datoer.

Arthur Millers skuespill *The Crucible* står sentralt i hvordan hans sammenheng med HUAC-høringene og mccarthyismen har blitt diskutert i etterkant, og derfor det blir viktig å se på stykket som en del av empirien brukt i oppgaven. Stykket har en dobbeltfunksjon som litteratur og primærkilde, og jeg velger å introdusere stykket også som en del av historiografien for å gi bakgrunn for en del av litteraturen som er skrevet om stykket i etterkant. *The Crucible* forteller en fiksjonalisert versjon av hekseprosessene i Salem, Massachusetts i 1692, hvor en rekke av byens unge jenter anklager deler av byens befolkning for å drive med trolldom og hekseri, til tross for at disse beskyldningene er falske. Som en puritansk, dypt religiøs by, setter anklagene i stand et voldsomt massehysteri blant innbyggerne, og de påfølgende rettssakene fører til rundt 200 arrestasjoner og at 19 personer dømmes til døden, blant annet stykkets protagonist John Proctor og hans kone Elizabeth. Dobbeltfunksjonen *The Crucible* har kommet særlig frem i forhold til analogien mellom Salem i 1692 og kommunistjakten i Hollywood på 1950-tallet. *The Crucible* som kilde har blitt brukt som en levning fra perioden som oppgaven

²⁰ Bigsby (1997): 113, 206

²¹ Humphries (2008):128

²² Miller (1995): 305-6, 308, 332-335; Kazan, E. (1988) *Elia Kazan: A life*. London: A. Deutsch :410-16, 449-50

beskriver, og for å kunne analysere hvorfor stykket ble tolket og vurdert slik det ble av anmeldere og publikum i 1953. Dette gir et direkte innblikk i hvordan stykket hadde en innvirkning på den offentlige persepsjonen av Miller i hans samtid, og gir mulighet for egen analyse av hvorvidt analogien stemmer. Som litteratur brukes stykket for å se hvordan det har blitt tolket i etterkant av sin samtid, som kritikk av tiden det ble skrevet i.

Miller har gitt ut flere *Collected Plays*, blant annet en versjon fra 1958, hvor det er inkludert et 50 sider langt forord, samt notater underveis i hvert manus. I 1958 ble Miller frikjent fra tiltalen om forakt for kongressen, etter å ha anket i 1957, så utgaven har en direkte kobling til den valgte tidsperioden for denne oppgaven. Om mccarthyismen og 1950-tallet skriver Miller selv at «Det var som om hele landet hadde blitt født på nytt, uten minner, til og med om visse elementære anstendigheter som ingen hadde trodd at kunne endres, i hvert fall ikke glemmes, et eller to år tidligere.»²³ Han presenterer en trang til å skrive noe han selv savnet i den amerikanske diskursen, noe som omtalte den tiden de levde i på en måte som gav mening i en ellers opplevd surrealistisk virkelighet. Dette resulterte da i skuespillet *The Crucible*.

Christopher Bigsby og Susan Abbotson sine antologier og håndbøker presenterer diverse syn på Miller og flere av hans skuespill, ikke bare *The Crucible*. En ting man må være var på, er at slike antologier og håndbøker inneholder subjektive tolkninger. Når det gjelder *The Crucible* er alle innlegg skrevet lenge etter stykkets første oppsetning, og da også i etterkant av HUAC-høringen, rettssaken og at stykket hadde oppnådd suksess. De analyserer stykket ut fra forskjellige aspekter som språk, kjønnsforskning og litteratur, men ikke et historisk perspektiv. Det bøkene gir som er av relevans for denne oppgaven, er et samlet overblikk på Millers liv og virke, og hvordan skuespillene henger sammen med hans samtid. Dette gjelder spesielt *A Critical Introduction to Twentieth Century American Drama* og *Critical Companion to Arthur Miller*. Disse to bøkene er begge publisert mellom 30 og 45 år etter 1950-tallet, og står derfor i kontrast til Robert Corrigan's essaykolleksjon fra 1969, som blant inneholder en ekstremt negativ omtale av *The Crucible* etter stykkets premiere i 1953.²⁴ Andre essay og tolkninger fra samme periode er også inkludert i denne boken, og man ser en tydelig forskjell på omtalene av Miller. Sammen gir disse tre bøkene et variert innblikk i hvordan Miller og hans skuespill har blitt mottatt og analysert over flere tiår, og hvordan kommentarene endrer seg basert på hvilken tidsperiode de er skrevet i. Miller har også skrevet en rekke artikler selv, både i 1953 og i 1996, hvor han i forsvarer stykkets innhold og egne handlinger.²⁵ Mest fremtredende av disse er boken *The Crucible in History and Other Essays*, hvor essayet *The Crucible in History* er basert på en forelesning Miller hadde ved Harvard-universitetet i 1999.

Selv om jeg har valgt å inkludere flere kritiske tilnærminger til Arthur Millers verk for å presentere flere perspektiver på hvordan han og skuespillene ble oppfattet, er jeg naturligvis ikke enig i alt som skrives om han. Dette attribuerer jeg til etterpåklokskap, og at jeg selv er like upåvirket av stykkets samtid som de forfattere som skrev positivt 40 år etter at stykket ble utgitt, i motsetning til de som skrev i samme periode som Miller. For meg er Miller en dramatiker som skriver stykker som er relevante den dag i

²³ Miller, A. (1958) *Collected Plays: With an Introduction*. London: Cresset Press: 39

²⁴ Corrigan, R. W. (1969) *Arthur Miller: A Collection of Critical Essays*. New Jersey: Prentice-Hall: 111-121

²⁵ Miller, A. (1996, 14. oktober) Why I Wrote *The Crucible*. *The New Yorker*.; Miller, A. (1953) *The Crucible: A Play in Four Acts*. New York: Viking Press

dag på grunn av deres universelle tema, og mener dette bevises ved at stykkene fortsatt blir satt opp over hele verden. Når det gjelder Millers forfatterskap brukes det mest for å få et innblikk i hvordan han selv opplevde perioden. Jeg er derimot klar over den potensielle problematiseringen rundt å aktivt bruke selvbiografier, med subjektive synspunkt, som litteratur i en slik oppgave. Miller skriver sine prosatekster på en måte som fortsatt minner om skjønnlitteratur, hvor han legger vekt på metaforer, beskrivelser, og ofte en og annen bitter kommentar. Enkelte deler av tekstene bærer preg av at Miller selv synes han ble urettferdig behandlet, og dette en oppfatning jeg selv deler. Empirien som diskuteres i oppgaven sier det samme.

Akkurat nå finnes det en lakune i historien, hvor det ikke eksisterer verker som dekker alle tre av oppgavens tema overlappende, men som heller ser på dem hver for seg. På denne måten blir perspektivet som presenteres om sammenhengen mellom temaene mitt bidrag til litteraturen om House Un-American Activities Committee sin kommunistjakt i Hollywood, om Arthur Miller og *The Crucible*. Med tilgang på nytt materiale fra Harry Ransom Center, som tidligere har hatt begrenset tilgang, blir det åpnet for tolkninger som i større grad kan underbygges av bevis i kildene enn tidligere. Blant annet har tolkningen om at Marilyn Monroe hadde større innvirkning på Millers stevning foran HUAC enn *The Crucible* ikke blitt utforsket tidligere, men heller spekulert i. Den har blitt nevnt som en sannsynlighet uten å tilby videre bevis for påstanden, blant annet i Susan Abbotsons bok, hvor det kun nevnes i én setning.²⁶ Oppgavens problemstilling er: «Arthur Miller var en kjent dramatiker, men det var hans relasjon til Marilyn Monroe som gjorde han til et mål for trakassering fra HUAC, selv om han var uskyldig. Vurderingen av *The Crucible*, og dermed også Miller, endret seg med endrede tider, og HUAC sine suspekterte metoder førte til at Miller ble frikjent». For å kunne underbygge denne påstanden må den brytes opp i flere spørsmål som skal forskes på i løpet av oppgaven, blant annet: «Hvordan endret omtalen av Miller og hans stykker seg etter at *The Crucible* ble satt opp?», «Hva hadde HUAC sine metoder under høringene å si for at Miller ble frikjent for tiltalen sin?» og «Hvordan påvirket forholdet til Marilyn Monroe Millers innkallelse til HUAC?»

1.3 Metode og kildemateriale

Kildegrunnet som benyttes i denne oppgaven er en blanding av arkivmateriale hentet fra The Center for Legislative Archives ved National Archives i Washington D.C., og Arthur Millers kolleksjon, The Arthur Miller Papers, hentet fra Harry Ransom Center ved The University of Texas i Austin. Alt materiale ble hentet i november 2019. Tilnærmingen vil være kvalitativ empirisk, hvor fokuset ligger på kildematerialets innhold og å analysere og tolke diskursen i disse. For HUAC-høringene før 1956 vil hovedfokuset ligge på etablert litteratur, allerede presentert i historiografien. Årsaken er at det allerede er skrevet mye om dette, både i forskning og som litteratur, og kildematerialet for høringene er for stort til å inkluderes med tanke på oppgavens begrensninger. Det mest relevante oppfattes her som motivene HUAC hadde for å finne kommunistvennlige i Hollywood, behandlingen av de innstevnede vitnene og konsekvensene for de som vitnet foran komiteen.

Harry Ransom Center ved The University of Texas i Austin er innehaver av Arthur Millers personlige arkivkolleksjon. I november 2019 gjenåpnet denne kolleksjonen med en utvidelse av over 200 bokser med arkivmateriale, som tidligere hadde hatt begrenset tilgang, noe som vil si at kolleksjonen nå inneholder kildemateriale som ikke har blitt

²⁶ Abbotson, S. C. W. (2007) *Critical companion to Arthur Miller*. New York: Facts on File: 410

diskutert i tidligere litteratur. Dette betyr jeg har hatt tilgang på kildemateriale som kan gi denne oppgaven et nytt perspektiv på deler av historien. Hvorfor Arthur Miller ble innkalt foran HUAC, og hvorfor han til slutt ble frikjent er informasjon som blir nevnt, blant annet i Millers egne bøker, og i relasjon til stykkene hans, men som ikke har blitt forsket på i like stor grad tidligere. Utvidelsen inkluderer blant annet en rekke personlige korrespondanser mellom Miller og advokatene hans fra 1956 til 1958. Vedlagt disse korrespondansene finnes blant annet rettsdokumenter som detaljerer Millers dom og hvilke argumenter som ble brukt for å få Miller frikjent. Disse gir et innblikk i arbeidet som ble gjort, og hvorvidt arbeidet stemmer overens med avisartiklene som ble skrevet om saken. Her finner man originalmateriale til alle Millers skuespill, inkludert bred nyhetsdekning og anmeldelser, diverse memoarer og notater skrevet av Miller selv. Ved å sammenligne omtalene av Millers stykker kan man klart se det amerikanske publikummets skiftende forhold til Miller, med en endring i diskursen påvirket av kommunistfrykten og det usikre politiske klimaet i USA.

Det burde nevnes at store deler av kildematerialet som HUAC brukte som bevis var Millers FBI-mapper, som ikke er tilgjengelig for offentlig visning under FOIA (*Freedom of Information Act*). Miller hadde derimot fått tilgang på sine egne mapper gjennom FOIPA (*Freedom of Information/Privacy Act*), men det fotokopierte materialet som var tilgjengelig ved Harry Ransom Center var enten sladdet eller ikke tilgjengelig på grunn av begrenset tilgang, og derfor ikke mulig å bruke. Det materialet som var mulig å bruke i mappene gjengir for det meste avisutklipp angående Millers høring foran HUAC.²⁷

Kildematerialet hentet fra The Center for Legislative Archives ved National Archives i Washington D.C fokuserer på HUAC, og materialet komiteens etterforskere samlet inn mellom 1947 til 1960. Kildegrunnlaget vil her hovedsakelig være en transkribering av Arthur Millers HUAC-høring i 1956, nyhetsartikler som viser hvordan HUAC og deres høringer ble skildret i media, samt pressemeldinger fra komiteen. I tillegg vil annet kildemateriale etterforskerne hadde samlet som bevis mot Miller i forkant av høringen, bli brukt, noe som inkluderer korrespondanse med kommentarer mellom medlemmer av komiteen, og utklipp fra aviser med relevante sitater, hvor Millers navn er uthevet med rød strek. Kildenes innhold vil bli analysert for å se nærmere på hvordan høringene ble gjennomført, hva slags metoder og strategier komiteen benyttet, og materialet som HUAC mente var bevis for at Miller hadde kommunistiske sympatier.

I tillegg til dette brukes skuespillet *The Crucible* både som litteratur og som primærkilde i oppgaven, da stykket står igjen som en levning fra perioden, samtidig som det er et litterært verk. Ved å bruke en kilde som både litteratur og empiri, kan det dukke opp metodologiske utfordringer. En problemstilling kan være i hvor stor grad man kan ta det som står skrevet i kilden bokstavelig. Om man ikke vet hva forfatterens intensjon var da de skrev teksten, kan den større konteksten forsvinne, med bakgrunn i at det er et litterært verk og at det ikke finnes én riktig tolkning av litteratur. Dette gjelder også *The Crucible*, hvor stykkets skildring av heksejakt blir tolket gjennom helt andre kontekster som relaterer oppsetninger mer til nåtiden enn mccarthyismen. I dette tilfellet inkluderes det annen litteratur i oppgaven som kontekstualiserer innholdet i kilden, blant annet versjonen av Arthur Millers *Collected Plays* fra 1958 og essayet *The Crucible in History*. I *Collected Plays* finner man et langt forord og notater i manus som kontekstualiserer hendelsesforløpet i skuespillet, men også konteksten til perioden teksten ble skrevet i. I

²⁷ U.S. government, U.S. Department of Justice, Federal Bureau of Investigation. Freedom of Information/Privacy Act.

The Crucible in History blir stykkets opphav og kontekst diskutert, og sammenlignet med hva som skjedde med Millers egne opplevelse med kommunistfrykten og House Un-American Activities Committee. Denne litteraturen blir behandlet, sammen med Millers selvbiografi *Timebends*, som personlige beretninger. Da vil man klare å vurdere forfatterens intensjoner opp mot det som har blitt skrevet i kilden, og dette vil gi en helhetlig analyse av materialet.

1.4 Relevans for lærerprofesjonen

Denne oppgaven skrives som en del av lektorprogrammet i historie, og krever derfor relevans for læreryrket og bruk i skolen. Siden denne oppgaven leveres våren 2020, gir det mest mening å hente kompetansemål fra det nye læreplanverket som iverksettes gradvis fra høsten 2020 frem til høsten 2022.²⁸ Temaet og den historiske perioden som omtales i oppgaven blir av de fleste elever assosiert med de politiske aspektene ved den kalde krigen; våpenkapløp og krigføring på andre kontinenter mellom USA og Sovjetunionens kolliderende ideologier. Denne oppgaven gir et perspektiv på kultur i samspill med politikk og samfunn. I stedet for å fokusere på de generelle årsakene og konsekvensene av den kalde krigen, fokuserer den på noe mer spesifikt, som i stor grad bidrar til de sosiale og kulturelle aspektene ved SPØK-modellen (Sosial, Politisk, Økonomisk og Kulturell). Siden oppgaven bruker en enkeltperson, Arthur Miller, som eksempel, vil kompetansemålet: «utforske en historisk person og diskutere hans eller hennes tenkning, handlingsrom og valg i lys av samtiden han eller hun levde i» fra læreplanen for VG3 reflektere oppgavens innhold.²⁹ Som nevnt i innledningen var Arthur Miller langt fra et unikt tilfelle, men gjennom å fokusere på én person som eksempel, åpner man for å lære elevene om et større tema gjennom å veksle mellom makrohistorie og mikrohistorie.³⁰

Fra VG3 finner man også kompetansemålene «gjøre rede for tanker og ideologier som har ligget til grunn for politiske omveltninger fra opplysningstiden til i dag og vurdere betydningen av disse for menneskers muligheter til demokratisk deltakelse» og «reflektere over hvordan ideologier og tankesett på 1900-tallet og fram til i dag har bidratt til undertrykkelse, terror og folkemord som holocaust», hvor man kan trekke inn friheten til å utfolde seg selv kreativt versus sensurering fra staten gjennom svartelister eller tvungen omskriving av manus.³¹

²⁸ Utdanningsdirektoratet. (2020). *Læreplan i historie - fellesfag i studieforberedende utdanningsprogram (HIS01-03)*. Hentet fra: <https://www.udir.no/lk20/his01-03>

²⁹ Utdanningsdirektoratet (2020) Historie (HIS01-03) – Kompetansemål og vurdering. Hentet fra: <https://www.udir.no/lk20/his01-03/kompetansemaal-og-vurdering/kv85>

³⁰ Kvande, L. & Naastad, N. (2013). *Hva skal vi med historie? Historiedidaktikk i teori og praksis*. Oslo: Universitetsforlaget.

³¹ Utdanningsdirektoratet (2020) Historie (HIS01-03) – Kompetansemål og vurdering

2 House Un-American Activities Committee før Arthur Miller

Høringene som ble gjennomført av House Un-American Activities Committee i 1947 og etter 1951, skaper et klart bilde av kommunistfrykten i USA på 1940- og 50-tallet. Både høringene og etableringen av The Hollywood Blacklist var basert på troen om at kommunister og medløpere hadde en stor nok tilstedeværelse i underholdningsindustrien til at det var en trussel. Med motiv om å beskytte landet sitt mot en tilsynelatende økende trussel, la HUAC grunnlaget for sin virksomhet i 1947, og da Arthur Miller ble innkalt nesten ti år senere hadde ikke metodene endret seg. Høringene minnet i større grad om ritualer enn etterforskning, da komiteen fokuserte utelukkende på å bekrefte sine egne meninger, fremfor å innhente ny informasjon fra vitnene. Oppmerksomheten som høringene og funnene deres fikk i pressen, var med på legitimere frykten som skapte høringene, og gav driv til å fortsette høringene i mange flere år. Oppmerksomheten legitimerte også frykten innad i Hollywood for konsekvensene av å bli mistenkt for å ha kommunistisk tilknytning, og å bli svartelistet fra industrien. Med en heksejakt etter kommunister som økte eksponentielt med den generelle frykten for kommunismen i landet, minket mengden bevis HUAC trengte for å merke noen som kommunist. Til tross for at ytringsfrihet var en konstitusjonell rettighet, kunne folk bli innkalt til høring basert på sine personlige meninger, uansett hvor lite undergravende aktivitet disse tankene hadde ført til.

Fra et overordnet perspektiv opplevde Hollywood i sin helhet en stagnert kreativitet, basert både på alle filmer som ble sensurert, men også på alt materiale som ikke ble distribuert til offentligheten, og alle ideer som ikke ble produsert eller holdt tilbake i frykt for at det skulle bli ansett som «uamerikansk.»

2.1 House Un-American Activities Committees bakgrunn, motiver og metoder

House Un-American Activities Committee (HUAC) ble opprettet av Representantenes Hus i 1945, som videreføringen av House Special Committee on Un-American Activities fra 1938. Komiteen skulle gjøre undersøkelser angående uamerikanske aktiviteters omfang og egenart i USA som kunne hjelpe kongressen i nødvendig utbedring av loven. Dette gjorde de ved å se på spredningen av undergravende propaganda, med opprinnelse både i utlandet og USA, som angrep det grunnlovsgitte amerikanske demokratiet.³² Det ble aldri presentert en definisjon på hva uamerikansk aktivitet var, men i praksis brukte komiteen det om noen som tilsynelatende var sosialist, kommunist, eller ikke var enig i hva komiteen hevdet.³³

Komiteens formann, J. Parnell Thomas, begynte høringene den 20. oktober 1947 med å begrunne hvorfor en etterforskning av påstått kommunistisk innflytelse og infiltrasjon i Hollywood ikke bare var viktig, men høyst nødvendig:

Filmbransjen representerer en investering av flere milliarder dollar. Den representerer sysselsetting for tusenvis av arbeidere, alt fra ufaglærte til godt

³² Center for Legislative Archives, National Archives and Records Administration, National Archives Building, Washington, D.C (1995, juli) Finding Aid for Records of the House Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223: 3

³³ Kerr, C. (2003). The Gold and the Blue, Volume Two: A Personal Memoir of the University of California, 1949–1967, Political Turmoil. Berkeley: University of California Press: 49

betalte skuespillere og ledere. Og enda viktigere; filmbransjen representerer det som trolig er den største bæreren av underholdning til den amerikanske offentligheten – over 85 millioner personer ser film hver uke.³⁴

Med andre ord mente komiteen at filmene som ble laget i Hollywood, ble ansett for å kunne være våpen for utdanning og propaganda. Innflytelsen som filmene hadde på forbrukernes tanker og oppførsel, var tilsynelatende så stor at det var naturlig å både forvente og frykte at «udemokratiske krefter vil forsøke å bruke dette mediet til uamerikanske formål».³⁵

«Det er ingen tvil om at det er kommunister i Hollywood. Vi kan ikke avskrive deres betydning der, og at deres innflytelse allerede har gjort seg gjeldende, har blitt bevist gjennom intern uro i industrien over kommunistspørsmålet.»³⁶ Den interne uroen i industrien komiteformann Thomas refererte til, var den underliggende grunnen til at HUAC hadde begynt å mistenke kommunistisk innflytelse i Hollywood. I mars 1945 og i september 1946, hadde det brutt ut flere steiker i filmindustrien som var påstått å være igangsatt av det amerikanske kommunistpartiet. Streiken ble startet av Conference of Studio Unions (CSU), og påstanden delte Hollywood inn i to stridende leire, hvor filmstudioene var på én side, og fagforeningene til studioarbeiderne på den andre.³⁷ CSU var venstreorientert, og av flere mistenkt for å være infiltrert av kommunister, men graden av engasjement fra kommunistpartiet i fagforeningene eller i streikene, ble aldri oppklart.³⁸ Det var derimot en oppfatning om at det måtte være et visst engasjement, siden det generelt i det amerikanske samfunnet har eksistert en oppfatning om at medlemmer av fagforeninger er venstreorienterte. Med tanke på det politiske klimaet som rådet i USA på dette tidspunktet, er det ikke vanskelig å anta at mange amerikanere også nå direkte assosierte fagforeninger med kommunisme. Et argument som gikk igjen fra den andre siden, presisert av Ronald Reagan, daværende president av Screen Actors Guild (SAG), var at streiken var en del av den «sovjetiske innsatsen for å få kontroll over Hollywood og innholdet i deres filmer.»³⁹ Siden argumenter som dette kom fra personer innad i filmindustrien, er det naturlig å anta at dette bidro til å forsterke HUAC sine mistanker. Det ble derfor naturlig for FBI å konkludere med at det kommunistiske partiet måtte være «godt plassert blant fagforeningene og kulturorganisasjonene.»⁴⁰ Frykten rundt uvissheten om hvor stor grad av innflytelse det amerikanske kommunistpartiet hadde, la grunnlag for at HUAC skulle innta Hollywood i 1947, og for opprettelsen av The Hollywood Blacklist i etterkant.⁴¹

Komiteformann Thomas presiserte komiteens oppgave på følgende måte:

Spørsmålet ovenfor denne komiteen, og omfanget av den nåværende undersøkelsen, vil være å bestemme rekkevidden av kommunistisk infiltrasjon i Hollywoods filmindustri. Vi ønsker å vite hvilke strategiske stillinger i bransjen som har blitt fanget av disse elementene, hvem sin lojalitet som er lovet bort i ord og gjerning til en fremmed makts interesser.⁴²

³⁴ *Committee on Un-American Activities, U.S. House of Representatives* (1948, september) Introductory Remarks of J. Parnell Thomas on the Hollywood Hearings: 1

³⁵ HUAC (1948, September): 2

³⁶ HUAC (1948, September): 3

³⁷ Critchlow (2013): 82

³⁸ Critchlow (2013): 83

³⁹ Critchlow (2013): 82

⁴⁰ Critchlow (2013): 84

⁴¹ Humphries (2008): 84

⁴² HUAC (1948, september): 2 - 3

Men hvordan var det mulig å definere og skille mengden kommunistisk propaganda fra amerikansk krigspropaganda i en film, spesielt da Sovjetunionen hadde vært USAs allierte få år tidligere? For å bevise suksessfull innflytelse, måtte HUAC bevise at kommunister hadde vært med på å skrive manusene, men et manus var gjerne skrevet av flere forfattere. Før det ferdige produktet nådde ut til offentligheten, ble det filmet og klippet av regissørene, og eventuelt sensurert av produsentene. Redigeringen av filmen var basert på studioets politikk, finansiering og hvordan testvisninger appellerte til publikum, noe som understreker at en Hollywood-film var en kollektiv prosess, hvor verken ett individ eller en mindre gruppe kunne ha full kontroll over prosjektet.⁴³ Med andre ord skulle det veldig mye til for at positive skildringer av Sovjetunionen slapp igjennom, og om det mot formodning skulle skje, var det vanskelig å utpeke én skyldig kommunist.

HUAC-høringene lignet mer på rettssaker enn høringer, hvor komiteen inntok posisjonen som både dommer og jury. Metoden komiteen brukte, minnet mer om et ritual, hvor vitnene ble kalt inn til høring, og komiteen stilte dem spørsmål som var utarbeidet basert på undersøkelser de hadde gjort i forkant. Dette gjaldt også «bevis» som hadde blitt samlet inn. Mye av informasjonen fikk de fra FBI, som i en årrekke hadde hatt tilgang til de fleste manus som ble distribuert, noe som gjorde at de i stor grad hadde mulighetene til å overvåke innholdet i filmene.⁴⁴ Komiteen benyttet seg av funksjonene til en Grand Jury, men uten å respektere taushetsplikten som ellers ville beskyttet vitnenes informasjon mot blant annet pressen. De kom med anklager offentlig, i forsøk på å hente ut informasjon fra uforberedte vitner, og de avgjorde hva som var tilstrekkelige bevis for å reise tiltale. De innkalte hadde ikke mulighet til å hente inn egne vitner som kunne tale deres sak, og flere av dem fikk heller ikke muligheten til å forsvare seg. I tillegg til dette kunne komiteen tvinge vitner til å svare på spørsmål de tidligere hadde avvist, gjennom å opprette et vedtak om å dømme dem for forakt for kongressen. Vitner som ble truet med siktelse, risikerte fengsel eller bøteleggelse med mindre de avga forklaring innen et gitt tidsrom.⁴⁵ På denne måten kunne vitnene bli straffet for handlinger som i en domstol ikke ville blitt sett på som en forbrytelse. For HUAC sine vitner risikerte tiltalte ikke bare bot eller en kort fengselsstraff, men også tap av jobb og et ødelagt rykte for resten av livet.

2.2 Høringen av The Hollywood Ten i 1947

Allerede før høringene var begynt, hadde både HUAC og deres etterforskning et PR-problem. En grunn til at HUAC og deres høringer ble kritisert, er påstanden om at komiteen ønsket publisiteten som et oppmøte av velkjente Hollywood-personligheter ga, i større grad enn de egentlig hadde bevis for at noen av de innkalte var kommunistvennlige. «Komiteen er glad for å ha pressen og allmennheten her» hadde komiteformann Thomas ytret foran den oppmøtte forsamlingen.⁴⁶ De hadde leid det største auditoriet i Washington D.C. for anledningen, og rommet hadde blitt utstyrt med mikrofoner, høyttalere og lyskastere.⁴⁷ Passende nok skrev *The New York Times* at det minnet om en Hollywood-premiere, «det eneste som manglet var orkideer, penklær og

⁴³ Frost (2011): 83

⁴⁴ Sbardellati (2012): 152-154

⁴⁵ Humphries (2008): 81

⁴⁶ HUAC (1948, september): 3

⁴⁷ *The New York Times* (1947, 20. Oktober) Radio, Television and Floodlight Will Open Red Film Inquiry Today:

lyskastere som krysset kveldshimmelen». ⁴⁸ Hundrevis av journalister og publikummere flokket til høringen, for å se kjendiser som enten hadde kommet for å vitne, eller som hadde kommet for å vise støtte til noen som vitnet. ⁴⁹ HUAC sine høringer i 1947 var deres mest publiserte, både i aviser, radio og TV. ⁵⁰ Oppmerksomheten høringene fikk av pressen i etterkant var dalene for hvert år, med unntak av de gangene komiteen kalte inn profilerte navn. Dette gir også grunnlag for å tro at Arthur Miller ble kalt inn på grunn av publisiteten rundt sitt forhold til den høyt profilerte Marilyn Monroe, da også disse høringene trakk inn et fysisk publikum. Dette blir diskutert videre i kapittel 5.

En annen grunn til at HUAC og deres høringer ble kritisert av pressen, var at komiteen hadde delt inn de innkalte vitnene i «vennlige» og «uvennlige», til tross for at høringene skulle være en rettfærdig etterforskning ut fra fakta. Inndelingen var basert på om vitnene hadde vært villige til å samarbeide med komiteen under en intervjuopprosess i forkant av høringene. ⁵¹ Av de 19 innkalte som hadde annonsert at de ikke ønsket å samarbeide med komiteen, ble ti «uvennlige» vitner kalt foran komiteen; produsenten Adrian Scott, regissørene Herbert Biberman og Edward Dmytryk, og skribentene John Howard Lawson, Dalton Trumbo, Albert Maltz, Alvah Bessie, Samuel Ornitz, Ring Lardner Jr. og Lester Cole. ⁵² De «vennlige» vitnene var også kjente personligheter, blant annet Walt Disney, som til tross for villig samarbeid med komiteen, ikke bidro med substansielle bevis for undergraving, men heller med underholdningsverdi for den oppmøtte pressen. ⁵³ Det viktigste var å vise offentlig at man ikke var kommunistvennlig. Etter å ha påpekt at han hadde sparket rundt et dusin ansatte med verdier som han anså for å være uamerikanske, ble Jack Warner, lederen av Warner Brothers Studios, spurt om «hvorfors de andre studioene ansatte skribenter som var kjent for å være kommunister», hvorpå han svarte at «om vi ikke ansetter dem, så vil noen andre gjøre det.» Ifølge Warner ville kommunister som ikke ble ansatt i Hollywood, blant annet dra til Broadway, og fortsette å spre undergravende materiale gjennom skuespill på scenen. Et av eksemplene han trakk frem var Arthur Miller og Elia Kazan, gjennom Millers skuespill *All My Sons*. ⁵⁴

De ti «uvennlige» hadde alle med seg forberedte uttalelser som fordømte komiteen og utfordret dens rett til å stille spørsmål tilknyttet deres politiske assosiasjoner, men alle, med unntak av Albert Maltz, ble nektet å lese dem opp. ⁵⁵ Dette førte til høylytt krangel mellom vitnene og komitéformann Thomas, som gjentatte ganger måtte slå i bordet for å komme til ordet. *The New York Times* beskrev hendelsesforløpet i høringene slik:

[John Howard Lawson] ble sverget inn og ba om tillatelse til å lese opp en uttalelse. Etter at formannen undersøkte den, sa han at uttalelsen ikke ville bli lest på grunn av kun den første setningen alene. Herr Lawson protesterte kraftig mot denne bestemmelsen. Deretter svarte han på en rekke spørsmål som hans navn, yrke og medlemskap i Screen Writers Guild. (...) Herr Lawson ble så spurt, og spurt igjen flere ganger, om han var eller hadde vært kommunist. Skribenten svarte aldri direkte på spørsmålet, og han nektet

⁴⁸ Phillips, C. (1947, 26. Oktober) Un-American Committee Puts on Its "Big Show" *The New York Times*: 129

⁴⁹ Hill, G. (1947, 27. oktober) Stars Fly to Fight Inquiry into Films. *The New York Times*: 1, 24

⁵⁰ Sbardellati (2012): 134

⁵¹ HUAC (1948, September): 3

⁵² Humphries (2008): 81

⁵³ Navasky, V. S., (1973, 25 mars) To Name or Not to Name. *The New York Times*: 35

⁵⁴ Committee on Un-American Activities House of Representatives (1947, 27. oktober) Questions to Be Asked Jack L. Warner: 4 ;Tower, S. A. (1947, 21. Oktober) Film Men Admit Activity by Reds; Holds it is Foiled. *The New York Times*: 1

⁵⁵ Hvorfor Maltz var unntaket har aldri blitt erkjent.

heller ikke avslå svare på det. (...) Etter en rekke spørsmål og svar, hvor formannen og vitnet gjentatte ganger snakket samtidig, ble Herr Lawson bedt om å trekke seg tilbake fra vitnestolen.⁵⁶

Beskrivelsen av det første vitnesbyrdet viste hva som skulle bli et mønster for de kommende ni, hvor den forberedte uttalelsen ble avskrevet, og vitnet ble bedt om å forlate vitnestolen etter gjentatte ganger ikke å ha svart spørsmålet «er du, eller har du noen gang vært kommunist?». På grunn av etterretningsopplysningene komiteen hadde fått gjennom sitt samarbeid med J. Edgar Hoover og FBI, hadde det i teorien ingen betydning at vitnene nektet å svare på spørsmål. Etter at vitnet hadde blitt fjernet fra vitnestolen, leste en av komiteens etterforskere opp de omfattende notatene om hver av dem, som komiteen hadde fått tilsendt i hemmelighet fra FBI. Disse notatene inneholdt rapporter om engasjement i folkefronten, sitater fra omtaler i kommunistvennlige aviser, og det tilsynelatende mest fellende bevismaterialet som hadde blitt samlet inn; hver person sitt registreringsnummer i det amerikanske kommunistpartiet.⁵⁷ Siden komiteen allerede hadde informasjonen de trengte i etterforskningen, ble høringene i større grad et ritual basert på å teste om vitnene var lojale, og ønsket å oppgi informasjon eller ikke. Denne typen lojalitetstest, hvor komiteen bare ville bekrefte informasjon de allerede hadde, skulle være gjeldende som metode for HUAC i over ti år fremover, også under Arthur Miller sin høring i 1956. Gjennom å lese nyhetsartikler og analysere transkripsjoner av høringene, er det heller ikke vanskelig å se at komiteen skilte mellom de to gruppene med vitner.⁵⁸ Handlefriheten som de «vennlige» vitnene hadde fått til å lese opp notater og svare på spørsmål, ble ikke gitt til de «uvennlige» vitnene - de fikk velge mellom å svare «ja» eller «nei».⁵⁹

De ti «uvennlige» forsvarte seg selv ved å bruke grunnlovens First Amendment, hvor det ble lagt vekt på ytringsfrihet og forsamlingsfrihet som et konstitusjonelt prinsipp, da medlemskap i kommunistpartiet ikke var ulovlig i 1947.⁶⁰ Dette skulle skille høringene i 1947 fra alle høringene i etterkant, hvor vitnene heller valgte å bruke grunnlovens Fifth Amendment for å beskytte seg mot selvinkriminering.⁶¹ Måten både vitnene og komitéformannen oppførte seg på under høringene, gjorde derimot at strategien appellerte verken til domstolen eller offentligheten, og de ble siktet for forakt for kongressen.⁶² The Hollywood Ten svarte på tiltalen med å hevde de var uskyldige, og at HUAC hadde brukt metoder som var uetiske under høringen. I et åpent brev til Representantenes Hus, underskrevet av de siktede, ble det lagt frem sitater fra flere avisartikler som fordømte høringene. I brevet sto det skrevet at «pressen og verdens folks forargelse, var et resultat av komiteens klare intensjon om å sensurere og kontrollere den populære og patriotiske amerikanske filmindustrien». Dette ble antydnet gjennom «deres diktatoriske krav, deres antikonstitusjonelle vending og forbud av diskusjoner».⁶³ Brevet ble avsluttet med en henstilling til kongressen om å «nedstemme

⁵⁶ Tower, S.A. (1947, 28. Oktober) Film Inquiry Seeks Contempt Citation on Defiant Writer. *The New York Times*: 26

⁵⁷ Sbardellati (2012): 133; Critchlow (2013): 87-88; Tower (1947, 26 oktober): 26

⁵⁸ Tower (1947, 23. Oktober): 15; Tower (1947, 26. Oktober): 26

⁵⁹ Humphries (2008): 87

⁶⁰ Det første grunnlovstillegget, heretter referert til som «First Amendment», går ut på at en person har ytringsfrihet, religionsfrihet, organisasjonsfrihet, trykkefrihet og rettsikkerhet.; US. Const. amend. I

⁶¹ Det femte grunnlovstillegget, heretter referert til som «Fifth Amendment» går ut på at en person som er mistenkt for en kriminell handling er beskyttet fra å oppgi informasjon som vil føre til at de blir dømt; US. Const. amend. V.

⁶² Critchlow (2013): 86-88

⁶³ Open Letter to Members of the House of Representatives. (1947)

anklagene (...) for å vise støtte til et livsløp basert på lov, tradisjon og menneskelig rett og verdighet.» Forsøket på å reversere anklagene fungerte ikke, og i separate rettssaker ble de ti funnet skyldige i forakt for kongressen og ble dømt til ett års fengsel, samt til å betale en bot på 1000 dollar, den maksimale straffen for en slik forseelse.⁶⁴

I etterkant av de første høringene kunngjorde Thomas at dette kun var begynnelsen: «Vi avdekker kommunismen i Hollywood. (...) [Kommunistene] vil like å tro at dette er slutten på denne høringen og denne etterforskningen. Aktivitetene deres kommer til å bli avslørt, og de kommer til å bli avslørt som hva de er (...) uansett hvor de måtte være, enten i fagforeninger, myndigheter, skoler eller Hollywood.»⁶⁵ Thomas hadde hevdet at de skulle starte med nye høringene innen et par uker, men det var ikke før i mars 1951 at høringene ble tatt opp på nytt.⁶⁶

2.3 Opprettelsen av The Hollywood Blacklist

Til tross for at HUAC-høringene i 1947 ikke klarte å overbevise offentligheten om at Hollywoods filmer inneholdt store mengder kommunistisk propaganda, hadde komiteen vist at det tilsynelatende fortsatt fantes kommunister innad i den amerikanske filmindustrien. Dette ble, av filmstudioenes ledere, oppfattet som et problem som kunne utvikle seg til å ha en dårlig innvirkning på forholdet mellom Hollywood og deres publikum. Dagen etter at The Hollywood Ten hadde fått utlevert anklager om forakt for kongressen, annonserte lederne av filmstudioene, hvor de ti var ansatt, at de skulle løses fra arbeidskontraktene sine. I en to dager lang konferanse på Hotell Waldorf-Astoria i New York, samlet 50 av de største lederne innen filmindustrien seg, for å finne en måte å distansere seg fra assosiasjonene til uamerikansk og undergravende aktivitet.⁶⁷ På grunn av all presseomtalen høringene hadde fått, en antikommunistisk vridning i filmindustrienes fagforeninger og mindre støtte fra de liberale, så ikke lederne av filmstudioene andre løsninger enn å si opp The Hollywood Ten, for å hindre at studioene fikk mer negativ publisitet.⁶⁸ Dette gjorde de gjennom det som i etterkant har blitt kjent som The Waldorf Statement: Hollywood skulle «ikke bevisst ansette en kommunist eller et medlem av noe parti eller gruppe som tar til orde for å styrte USAs regjering med makt, eller på noen ulovlige eller grunnlovsstridige måter.»⁶⁹

Konferansen som ble holdt på Waldorf-Astoria, er regnet for å være starten på The Hollywood Blacklist. Det viktigste for studioene, var at de tok nok avstand fra de ti dømte til at høringene ikke hadde noen innvirkning på billettsalget. På denne måten ble opprettelsen av svartelisten en politisk handling motivert av økonomiske vurderinger. Dette ble også understreket i flere *Amici Curiae* underskrevet av flere hundre Hollywood-skuespillere, The International Film Congress, og blant annet Arthur Miller, som støttet The Hollywood Ten.⁷⁰ Flere av fagforeningene i Hollywood, blant annet Screen Writers Guild og Screen Directors Guild, fordømte beslutningen, og kalte den «beregnet til å

⁶⁴Spargo, M. (1948, 10. januar) 10 Film Figures Face Trial for Contempt. *Washington Post*: 2

⁶⁵ *The New York Times* (1947, 5. november) Film Inquiry "Only Begun": 28

⁶⁶ Sbardellati (2012): 148

⁶⁷ Sbardellati (2012): 140

⁶⁸ Critchlow (2013): 101

⁶⁹ Sbardellati (2012): 140

⁷⁰ En *Amicus Curiae* (rettens venn), *Amici Curiae* i flertall, er i dette tilfellet et dokument med informasjon som de som har underskrevet dokumentet mener er relevant for saken; The Editors of *Encyclopaedia Britannica* (2018, 13. april) *Amicus curiae*. *Encyclopædia Britannica*.; D. (1950, 1 januar) What You Can Do to Aid the Holly'd 10. *General Worker*: 9

fremme en atmosfære av frykt». ⁷¹ De mente svartelisten kun kom til å medføre at en ansatt ble nektet rett til å jobbe på grunnlag av mistanke og insinuasjon, ikke fakta.

Etableringen av The Hollywood Blacklist signaliserte ikke bare en slutt på sosial kritikk og politisk dissens, men gjorde at den, på grunn av all oppmerksomheten den fikk, hadde en politisk og symbolsk betydning som strakk seg langt utenfor den amerikanske filmindustrien. Svartelisten bygget på påstander om at kommunister og medløpere hadde en stor nok tilstedeværelse i filmindustrien til at det var grunn til bekymring om at de hadde klart å sette inn kommunistisk propaganda i filmer som allerede hadde blitt produsert og distribuert. Det var derfor nødvendig for filmbransjen å sparke eller bortvise alle som var mistenkt for å ha kommunistiske tilknytninger, for å forhindre tilgangen til et medium som kunne forme den offentlige oppfatningen i så stor grad som film. ⁷² Som presentert tidligere, er produksjonen av en Hollywood-film en kollektiv prosess hvor produktet går gjennom en rekke instanser før den når forbrukerne. Derfor omfattet svartelisten ikke bare regissører og manusforfattere, men også skuespillere, produsenter og medlemmer av produksjonen.

Selv om amerikanere ble hindret ansettelse eller mistet jobben på grunn av deres faktiske eller antydende politiske meninger i de fleste sektorer, inkludert alle myndighetsnivåer, militæret, utdanning og industrien, fikk The Hollywood Blacklist mest omtale. ⁷³ HUACs høringer og svartelisting var tidlig ute, da McCarthy og hans tilknyttede høringer ikke begynte før et par år senere. Filmstudioene kunne ikke gi en ansatt sparken av politiske grunner, men de hadde derimot grunnlag for å avsette en person basert på personlig oppførsel. De fleste studioene hadde en arbeidskontrakt som inneholdt en klausul angående moral. Den forbød oppførsel som ble regnet som skandaløs, og denne ble det referert til ved behov. Dette viser hvordan en persons politiske og moralske meninger ble eksponert offentlig, samtidig som friheten til å mene dette ble sensurert. ⁷⁴ Valget om å etablere svartelisten ble for studioene berettiget etter at The Hollywood Ten ble dømt for forakt for kongressen. At gruppen ikke samarbeidet med komiteen, ble oppfattet som et bevis på at de hadde gjort det eneste riktige ved å fordømme umoralsk oppførsel som ikke passet med amerikanske verdier.

2.4 HUAC etter 1947 - en endret tilnærming

I 1951 startet høringene på nytt, og langt flere mennesker skulle bli berørt enn under de første høringene i 1947. ⁷⁵ I løpet av tre år hadde frykten for kommunismen økt i USA. I 1949 tok kommunistene makten i Kina, og Sovjetunionen sprengte sin første atombombe. I 1950 påstod Joseph McCarthy at det amerikanske utenriksdepartementet var infiltrert av 205 kommunister, og samme år startet Koreakrigen, da det kommunistiske nord invaderte det proamerikanske sør. ⁷⁶ Denne eskaleringen av frykt var også gjeldende i Hollywood, hvor HUAC endret fokuset sitt, fra å lete etter propaganda og undergravende innhold i film, til å se etter medlemskap i og medløpere til kommunistpartiet i Hollywood. Dette la grunnlaget for at komiteen ikke trengte offentlige handlinger som bevis på at noen var kommunistvennlige, men kun hva man trodde privat, og betydde at en større andel av Hollywood nå var mistenkt enn tidligere. ⁷⁷ I

⁷¹ *Daily Worker*, (1947, 29. Desember) Hollywood Directors Guild Hits Witch-hunt; Firing of 10: 16

⁷² Frost (2011): 82

⁷³ Frost (2011): 82

⁷⁴ Frost (2011): 88

⁷⁵ Navasky (1973): 35

⁷⁶ Critchlow (2013): 105

⁷⁷ Frost (2011): 90

1947 hadde regissører og manusforfattere blitt kalt inn til høring, men nå kalte HUAC også inn skuespillere, klippere, studioteknikere og analytikere, og Hollywood reagerte i panikk. Svartelisten ble utvidet til radio- og TV-bransjen og Broadway, og vokste ved hjelp av tilsluttede lister laget av organisasjoner som the American Legion, og antikommunistiske publikasjoner som Red Channels List fra bladet *Counterattack*.⁷⁸ I løpet av perioden 1947 til 1960 ble mer enn 300 personer i filmindustrien og over 180 personer i TV- og radiobransjen svartelistet, og dermed utestengt fra industrien.⁷⁹

En annen grunn til at svartelisten økte ytterligere i omfang etter 1951, var at det å bli nevnt under en HUAC-høring kunne plassere noen på The Hollywood Blacklist. De som var kalt inn til høringer, og nektet å vitne om seg selv eller andre, valgte å bruke Fifth Amendment for å beskytte seg mot selvinkriminering, i stedet for å bruke First Amendment og ytringsfriheten, slik The Hollywood Ten hadde gjort og risikere samme tiltale.⁸⁰ Å bruke Fifth Amendment bød derimot på et problem for vitnene som valgte den: at et vitne nektet å svare, måtte bety at de hadde noe å skjule; «ditt avslag på å vitne etterlater en sterk antagelse om at du fortsatt er en ivrig tilhenger av kommunistpartiet og dets formål». ⁸¹ Med andre ord innebar bruk av Fifth Amendment det samme som å innrømme for komiteen at du egentlig var kommunistvennlig, og dette betydde automatisk svartelisting.

I etterkant av retts sakene etter høringene i 1947, hadde den amerikanske høyesteretten bestemt at å innrømme medlemskap i kommunistpartiet ville frata et vitne retten til å bruke Fifth Amendment. Dette betydde at vitnet ikke kunne begrense vitnesbyrden kun til sitt eget liv, men også måtte svare på alle spørsmål som omhandlet det politiske engasjementet til deres bekjente.⁸² Å navngi andre gav derimot ikke HUAC informasjon som komiteen ikke allerede hadde, basert på etterforskningene gjort i samarbeid med FBI og deres informanter. En av komiteens egne representanter, Francis E. Walter, hadde stilt spørsmål om denne henvendelsen var vesentlig for formålet, når komiteen allerede visste navnene. Han fikk til svar at «den endelige testen for et vitnes troverdighet ovenfor komiteen er å gi fullstendige detaljer, om ikke bare stedet og aktivitetene, men også navnene på de som deltok i det kommunistiske partiet.»⁸³ Ironisk nok var Francis E. Walter formann under Arthur Millers høring i 1956, og da brydde han seg ikke lenger om vesentligheten i spørsmålet, men dømte Miller for å nekte å oppgi navn. Nok en gang ble høringene til et ritual hvor komiteen testet vitnenes lojalitet, et mønster i komiteens metode, som heller var anklagende enn etterforskende. Vitner som ble kalt inn til høring hadde tre valg: å bruke First Amendment og risikere å havne i fengsel; å bruke Fifth Amendment og miste jobben fordi de hadde havnet på svartelisten; eller å bli et samarbeidende vitne og oppgi navn til komiteen. I høringene som ble holdt mellom 1951 og 1952 var det kun 30 av 90 vitner som valgte å oppgi navn, men basert på tallene gjorde tilsynelatende alle det, da en HUAC-rapport fra 1952 oppgir at 324 personer hadde blitt navngitt av samarbeidsvitner.⁸⁴

Etter at høringene var avsluttet, gikk de som hadde oppgitt navn tilbake til jobb, de navngitte møtte opp foran komiteen og navnga andre for å redde seg selv, eller så fant

⁷⁸ Critchlow (2013): 102; Navasky (1973): 110; Humphries (2008): 110

⁷⁹ Critchlow (2013): 102

⁸⁰ Frost (2011): 90

⁸¹ Humphries (2008): 110

⁸² Navasky (1973): 35; Frost (2011): 90

⁸³ Navasky (1973): 35

⁸⁴ Frost (2011): 90

de jobb et annet sted enn underholdningsbransjen. I enkelte tilfeller jobbet manusforfattere under pseudonymer på det svarte markedet, slik som Dalton Trumbo, en av The Hollywood Ten som skulle vinne en Oscar i 1953 og 1956 under annet navn. I mindre heldige tilfeller grep svartelistede til alkohol, havnet på institusjon, mistet familien sin eller tok sitt eget liv.⁸⁵

⁸⁵ Navasky (1973): 110

3 Arthur Millers liv og virke før 1956

Det var flere grunner til at House Un-American Activities Committee mistenkte at Arthur Miller var tilknyttet kommunistene, og bevisene brukt mot han var basert på hendelser rundt Millers arbeid og aktivisme mellom 1947 og 1956. Disse såkalte bevisene vil bli undersøkt i dette kapittelet. Dette er gjeldende for arbeider som både oppnådde og ikke oppnådde suksess, med unntak av *The Crucible*, som diskuteres i kapittel 4. Skuespillene *All My Sons* og *Death of A Salesman* ble kritisert i pressen for å være mot kapitalismen, noe som i videreført betydning innebar at stykkene også var antiamerikanske. Likevel var begge stykkene også kritikerroste publikumssuksesser som definerte Arthur Millers tidlige suksess som dramatiker, og rettet offentlig oppmerksomhet mot han, også fra HUAC.

Filmatiseringene av Arthur Millers stykker i løpet av 1950-årene hadde derimot ikke samme suksess som de originale skuespillene. Med unntak av filmatiseringen av *All My Sons*, som ikke er nevnt i dette kapittelet, ble de alle kommersielle fiaskoer, om de i det hele tatt nådde kinolerretet. Flere filmstudioer krevde, i en tid med svartelister og kontroll fra regjeringen, at filmer som ble distribuert skulle rette seg etter samtidens politiske klima, og la større begrensninger på den kreative friheten enn tidligere. I de fleste av disse tilfellene nektet Miller å gjøre endringer som kompromitterte handlingen for å gjøre stoffet mer aktuelt for det amerikanske publikummet under den kalde krigen. Dette var med på å gjøre Miller til en større antatt fare for kommunistisk innflytelse på det amerikanske publikummet, da han ikke var villig til å samarbeide med de FBI-kontrollerte filmproduksjonene på deres premisser.

De to årene før Millers høring i 1956 var preget av innkalling til HUAC som en underliggende trussel. Ved flere anledninger fikk Millers arbeid motstand, både fra mindre organisasjoner og høyere instanser, som utenriksdepartementet. Miller har selv uttalt at det som overrasket han med innkallelsen, var at den kom så sent som den gjorde, da han definitivt hadde vært mer politisk aktiv tidligere. En annen grunn til at dette var uventet var fordi Millers fremste samarbeidspartner, Elia Kazan, ble innkalt i 1952. Deres profesjonelle samarbeid og vennskap endte etter at Kazan, som en motsetning til Millers HUAC-høring, valgte å oppgi navnet på andre med kommunistiske tilknytninger i Hollywood foran komiteen.

3.1 Arthur Millers tidlige suksess

Millers første suksess, skuespillet *All My Sons*, hadde premiere i januar 1947. Den etter hvert kritikerroste og kommersielle suksessen gav han aksept som en lovende dramatiker, og sikret hans økonomiske fremtid.⁸⁶ Stykket handler om Joe Keller, en suksessfull produsent av flydeler, som bevisst har sendt defekte deler til den amerikanske hæren under andre verdenskrig, og som et resultat av dette dør 21 piloter da flyene deres krasjer. Han blir frikjent fordi skylden for ulykkene blir lagt på forretningspartneren hans. Etter frikjennelsen prøver han å vende tilbake til et normalt liv, men blir konfrontert med hvor langt han var villig til å gå for å profitere på krigen.⁸⁷

Da *All My Sons* åpnet fikk stykket en blanding av lunkne og gode anmeldelser av kritikere fra hele det politiske spekteret, men i starten gikk billettsalget tregt.⁸⁸ På dette tidspunktet roste den kommunistiske avisen *The Daily Worker* stykket og hevdet at

⁸⁶ Bigsby (1984): 138

⁸⁷ Bigsby (1997): 50

⁸⁸ Kazan (1988): 321

sannheten stykket presenterte kom til å dømme det til å være en kommersiell fiasko. Dette skulle vise seg å ikke stemme, da stykkets billettsalg økte betraktelig etter at *The New York Times* anerkjente teateranmelder skrev et par positive artikler om stykket.⁸⁹ Stykket endte opp med å bli en kritikerrost suksess som på kort tid trakk publikum til Broadway, noe som var uvanlig for et stykke som tok opp alvorlige temaer, og som ikke var en musikal.⁹⁰ *All My Sons* vant både en Drama Critics Circle-pris, og Tony-prisen for beste forfatter og for beste regissør i 1947, noe som rettet oppmerksomheten mot Millers potensiale som en lovende dramatiker.⁹¹ Her kan det være verdt å merke seg at etter *All My Sons* hadde mottatt god kritikk og solgte mange billetter, ble stykket anmeldt på nytt av *The Daily Worker*, hvor de nå hevdet at stykkets handling prøvde å lage unnskyldninger for kapitalismen.⁹² Tilsynelatende var det eneste beviset på at noe var ren kunst, at det ikke kunne tjene inn mye penger.

Death of A Salesman, det påfølgende stykket som kom ut i 1949, ble en enda større suksess enn *All My Sons* hadde vært, og har blitt stående i etterkant som et av de mest kjente skuespillene innenfor amerikansk drama. Stykkets kommersielle suksess ble stadfestet gjennom dets 742 forestillinger, og dets kritiske suksess gjennom en Drama Critics Circle-pris, en Pulitzer-pris og seks Tony-priser, blant annet for beste stykke, beste skuespiller, og nok en gang for beste forfatter og beste regissør.⁹³ Stykket handler om de siste 24 timene i livet til Willy Loman, en gammel selger som har opplevd et helt liv med fiasko i et samfunn som tilsynelatende kun verdsetter suksess, og viser en blanding av drømmer, minner og konfrontasjoner med familien og han selv, før han til slutt tar sitt eget liv.⁹⁴ Det blir presentert en konflikt mellom individet og en sosial eller økonomisk struktur, enten familien, samfunnet eller det kapitalistiske systemet.⁹⁵ Essensen av en selgers filosofi, er at suksess avhenger av andres inntrykk av selgeren fremfor kun inntrykket av varene som tilbys, og at man må bli godkjent av kjøperen for å få profitt. Om man ikke klarer dette, er man en fiasko, noe Willy anser seg selv for å være, da han og familien har levd i fattigdom store deler av livet.⁹⁶

At et stykke som tilsynelatende handler om hvordan den amerikanske drømmen svikter skulle bli en suksess, var en overraskelse for mange, til og med for produsentene av stykket. Nok en gang førte god presseomtale, i form av anmeldelsen fra *The New York Times*, til at stykkets forestillinger var utsolgt fra starten av og i lang tid fremover.⁹⁷ Det er også sannsynlig at rosen fra *The New York Times* skapte en forventning om hva publikum skulle tenke om stykket på forhånd: «Han skriver som en amerikaner som har en kjærlig forståelse av den amerikanske familien, folk og deres familieproblemer; og alle kjenner igjen ting de vet er gripende sanne i det tragiske skuespillet».⁹⁸ Både Kazan og Miller nevner i sine biografier skildringer av publikummere som gråter fordi stykkets tematikk relaterte på et nivå som nærmest var ubehagelig, fordi var så nært virkeligheten.⁹⁹ I følge Miller selv ble han ringt opp like etter premieren av en journalist

⁸⁹ Miller (1995): 237

⁹⁰ Miller (1995): 275

⁹¹ Kazan (1988): 321; *Tony Award Productions*. (u.år) Winners 1947.

⁹² Miller (1995): 237

⁹³ Bigsby (1984): 186; *Tony Award Productions*. (u.år) Winners 1949.

⁹⁴ Bigsby (1984): 174

⁹⁵ Corrigan (1969): 2

⁹⁶ Kazan (1988): 357

⁹⁷ Kazan (1988): 359

⁹⁸ Atkinson, B. (1949, 20 februar) 'DEATH OF A SALESMAN'; Arthur Miller's Tragedy Of an Ordinary Man, *New York Times*: 1 i Drama-delen

⁹⁹ Kazan (1988): 358, Miller (1995): 191

fra *The New York Times* som leste anmeldelsen direkte fra skrivemaskinene mens kritikeren skrev den, fordi de var så begeistret for stykket.¹⁰⁰ Man kan sette de positive anmeldelsenes massesuggesjon på publikum i kontrast til det mye dårligere oppmøtet Millers senere skuespill, *The Crucible*, ville komme til å erfare etter blandede anmeldelser.

Miller og Elia Kazans første samarbeid var *All My Sons*, og de utviklet et profesjonelt vennskap som varte frem til 1952, før det ble tatt opp igjen på 60-tallet. Grunnen til at det gode forholdet tok slutt, var at Kazan i 1952 ble innkalt til høring foran House Un-American Activities Committee, og valgte å samarbeide med komiteen for å redde sin egen karriere ved å angi flere av sine bekjente. Han unngikk svartelisten, og ble tildelt en ærespris på Oscar-utdelingen i 1999 for sitt arbeid gjennom en lang og uavbrutt karriere.¹⁰¹ På denne måten kan man se Kazan og hans høring som et motstykke til Miller, som valgte å ikke samarbeide, og derfor risikerte både karrieren og omdømmet. Det skal sies at Miller ikke ble navngitt av Kazan, da han ikke visste om Miller hadde hatt kommunistiske tilknytninger eller sympatier. Kazan hadde derimot vært medlem av det kommunistiske partiet, men hadde senere meldt seg ut.¹⁰² Miller visste at Kazan hadde besluttet å navngi personer, men var i forkant av høringen usikker på om et av disse navnene kom til å være hans eget.¹⁰³ Bruddet mellom dramatikerens og regissørens fikk mye publisitet fordi det ble hevdet at bruddet skyldtes «en uenighet mellom dem som gjorde at de var for uforenlige til å ha videre tilknytning».¹⁰⁴ Det ble senere spekulert i om konflikten hadde et politisk motiv, og at det hadde sammenheng med Kazans valg om å navngi andre. Avisene fikk mulighet til å fremstille et narrativ hvor minst en av mennene var skyldige i noe, men det ble ikke bekreftet hva, og det var derfor fritt frem for spekulasjon om at det var kommunisme.

Ryktene om at det foregikk skittent spill under HUAC-høringene, gikk hardt utover teatermiljøet i New York, til tross for at de var langt fra like rammet som Hollywood ble. Verken Broadway eller Off-Broadway hadde en egen svarteliste, mest sannsynlig fordi teateret i New York ikke var konsentrert rundt en liten gruppe med mektige produsenter som utgjorde hele industrien, slik som de store studioene i Hollywood var. The Hollywood Blacklist ble opprettet ut fra økonomiske vurderinger. Den største forskjellen mellom Hollywood og Broadway var finansieringen av prosjekter, hvor en teaterproduksjon var vesentlig mye billigere enn en filmproduksjon. I teateret kom finansieringen fra mange forskjellige investorer, og de fleste produsentene jobbet uansett fra produksjon til produksjon, uten kontrakter som kunne brukes for å kontrollere dem.¹⁰⁵ Teateret var ikke avhengig av annonsører som ville trekke seg fordi en skuespiller var satt på en svarteliste. Skuespillerne som jobbet på Broadway opplevde eksponering for et lokalt publikum, ikke et nasjonalt publikum, slik som de som jobbet i Hollywood gjorde. På denne måten hadde de liten mulighet til påvirkning, og det ville heller ikke skapt mye oppmerksomhet om de ble kalt inn til en høring foran HUAC. Selv om det ikke fantes en egen svarteliste for teateret, var det fortsatt plass på andre lister. Arthur Miller var blant annet oppført på Red Channels List, en svarteliste for TV- og radioindustrien. Hans plassering på denne listen blir nærmere diskutert nedenfor. Miller erindrer i sin selvbiografi at det ble mer vanlig å høre at potensielle vitner som var oppført på listene

¹⁰⁰ Miller (1995): 193

¹⁰¹ Humphries (2008): 128

¹⁰² Kazan (1988): 415

¹⁰³ Miller (1995): 332

¹⁰⁴ Zolotow, S. (1952, 28. juli) Kazan and Miller Sever Stage Union. *The New York Times*: 12.

¹⁰⁵ Miller (1995): 328

«inngikk avtaler om å navngi hverandre for komiteen, og dermed bedret samvittigheten over å informere», noe som fungerte frem til noen ikke ønsket å samarbeide og ble navngitt uten at de hadde gitt sitt samtykke.¹⁰⁶ Da ville motstanden mot å angi seg selv eller andre, fungere som et bevis på at vedkommende var skyldig i en eller annen form for uamerikansk aktivitet. De fleste som navnga andre, hadde ikke hatt forbindelser til det amerikanske kommunistpartiet siden sent på 1930-tallet eller tidlig på 1940-tallet, men HUAC hadde klart å skape et inntrykk av at tidligere forbindelser fortsatt var gjeldende, og dette gjorde det vanskelig å forsvare sine tidligere tilknytninger.¹⁰⁷ Dette skapte et klima hvor man var skeptisk til alt som kunne være litt mistenksomt i alle delene av den amerikanske underholdningsindustrien, ikke bare i radio-, TV- og filmstudioer.¹⁰⁸

3.2 (Dårlige) Opplevelser i Hollywood

The Hook versus Hollywood

I starten av 1950 dro Miller og Kazan til Hollywood for å finne et studio som var villig til å lage *The Hook*, et drama om en militant kamp mot korrupsjon i en fagforening for havnearbeidere i Brooklyn, som var skrevet av Miller og skulle regisseres av Kazan. Dette skildres detaljert i begge menns selvbiografier.¹⁰⁹ Etter å ha presentert manuset til flere studioer uten suksess, endte de opp hos Harry Cohn og Columbia Pictures. Det var ikke overraskende at de ikke hadde klart å selge inn manuset til de andre studioene i Hollywood, som ikke hadde for vane for å lage filmer hvor militante fagforeningsmenn var heltene. I 1950 var det da enda mindre sjanse for at en slik film ble produsert, basert på det politiske klimaet som rådet. Cohn hevdet at han kjente til filmens tema siden han selv var fra New York, men at han valgte å finansiere filmen fordi han ønsket et samarbeid med Kazan om et annet filmprosjekt. Han understreket derimot at en film med et tema som ble regnet som kontroversielt i samtiden ikke kom til å bli noen kommersiell suksess, og overtalte dem til å akseptere en avtale om at de ikke fikk noen økonomisk gevinst med mindre filmen ga overskudd. Før filmen ble produsert ønsket Cohn at en ekspert på arbeidsforhold skulle se over manuset og godkjenne det, siden handlingen i filmen handlet om fagforeninger. Ifølge Miller selv hadde representanten godkjent manuset fordi det var en «nøyaktig skildring av situasjonen ved havnen i New York», men Cohn ville også sjekke om manuset ble godkjent av FBI, noe som hadde blitt en standard prosedyre ved flere filmstudioer etter HUAC-høringene i 1947 og den påfølgende svartelisten.¹¹⁰

Dette er her skildringene av situasjonen divergerer, avhengig av hvem det er som forteller. Miller hevder at han dro hjem til New York og etter et par dager fikk en telefon fra Kazan, som fortsatt var i Hollywood, hvor han informerte om at Cohn ønsket noen endringer, men at manuset fortsatt var anvendelig om disse ble gjort. Den største endringen var at skurkene i filmens handling, fagforeningens korruperte medlemmer og gangsterne som beskyttet dem, skulle bli fremstilt som kommunister. Roy Brewer, sjefen for unionen av alle fagforeningene i Hollywood (International Alliance of the Theatrical and Stage Employees, IATSE) hadde blitt involvert, noe Miller selv antar var et valg gjort av FBI etter at de hadde fått tilsendt manuset av Columbia. Brewer hadde lest manuset, og hevdet at handlingen var ren løgn, og at ingen av Millers skildringer hadde funnet sted

¹⁰⁶ Miller (1995): 328-9

¹⁰⁷ Miller (1995): 329

¹⁰⁸ Miller (1995): 330

¹⁰⁹ Kazan (1988): 373; Miller (1995): 299

¹¹⁰ Miller (1995): 304-5

ved havnen i New York, noe han visste som en personlig venn av Joe Ryan, lederen av International Longshoremen's Association (ILA). Med mindre gangsterne ble skrevet om til kommunister, hevdet han at filmen ville bli ansett til å være «en antiamerikansk handling nært landsforræderi.» Til slutt truet han Cohn med at han ville trekke alle filmmaskinistene i USA ut i streik, slik at filmen aldri kom til å bli vist, med mindre de endringene som hadde blitt foreslått ble godkjent.¹¹¹ Miller hadde arbeidet ved havneområdet i Brooklyn som reparatør av engelske skip under andre verdenskrig, og kunne med sikkerhet si at det ikke fantes kommunister der, og at hans skildringer stemte.¹¹² Dette hadde også blitt bekreftet av representanten som hadde lest manuset før Cohn hadde videresendt det til FBI. I tillegg til dette hadde korrupsjonen ved havnebryggene allerede blitt dokumentert av den undersøkende journalisten Malcom Johnson. I en rekke artikler hadde han avslørt den organiserte kriminaliteten som foregikk, noe som inkluderte informasjon om Joe Ryan og ILA. For dette hadde han blitt tildelt en Pulitzer-pris samme dag som Arthur Miller mottok sin pris for *Death of A Salesman* i 1949.¹¹³

Som tidligere nevnt, hadde ikke Miller møtt på store problemer med manuset før det hadde blitt sendt til FBI, og før dette hadde skildringene av havnebryggene blitt beskrevet som nøyaktige. Selv om Millers manus ikke inneholdt ny informasjon om havnen i Brooklyn, kan det ha vært en annen grunn enn korrupsjon som gjorde at FBI ikke ønsket å rette et negativt søkelys mot området. På dette tidspunktet var havnen et viktig knutepunkt for å sende krigsmateriell og soldater til Sør-Korea, og dette gjorde at FBI anså handlingen i *The Hook* som farlig. Om negativ oppmerksomhet rundt en intern trussel i USA ble sett i sammenheng med selve havnen, kunne dette hindre den uavbrutte strømmen av utstyr som krevdes for å sikre en seier.¹¹⁴ Det var kanskje også derfor Roy Brewer hevdet at Miller og Kazan kunne risikere å bli sett på som landsforrædere om Miller ikke endret manuset. Det endte med at Miller ga beskjed til Cohn om at han trakk manuset sitt fordi han ikke klarte å oppfylle kravene for å fortsette produksjonen. Dagen etter fikk han et telegram på døren med beskjeden «Det er interessant at du trekker deg i det øyeblikket vi prøver å gjøre manuset proamerikansk. Harry Cohn.»¹¹⁵

Kazan skildrer derimot et møte som var veldig annerledes. Kazan og Miller ble innkalt til et møte av Cohn, hvor Roy Brewer, en mann som nøytt stor respekt blant Hollywoods ledere, skulle være til stede. Brewer hadde flere forslag, blant annet at forfatteren skulle ha en tydeligere rolle, og at det burde inkluderes et forord på filmen. Dette var et grep brukt av studioene for å styre publikums oppfattelse av filmens handling, ved å direkte fortelle dem hva de var i ferd med å se, noe som i verste fall kunne overstyre filmens egentlige handling og poeng. Det var klare rutiner for hvordan man skulle formidle til publikum at filmen var antikommunistisk, og disse ble foreslått og iverksatt av en mellommann mellom studioene og FBI, i dette tilfellet Brewer.¹¹⁶ «Dere burde vise på den sterkeste måten dere kan at (hovedkarakteren) Marty ikke representerer de såkalte progressive. Det store problemet i fagforeningene er kommunisten. Gangsterne er en mye mindre trussel mot arbeidskraft enn kommunistene.»¹¹⁷ I etterkant av dette møtet

¹¹¹ Miller (1995): 308

¹¹² Kazan (1988): 373; Miller (1995): 276

¹¹³ Miller (1995): 309; *The Pulitzer Prizes* (u.år) Malcom Johnson of New York Sun.

¹¹⁴ Miller (1995): 308-9

¹¹⁵ Miller (1995): 308

¹¹⁶ Kazan (1988): 410

¹¹⁷ Kazan (1988): 411

dro Miller tilbake til New York og Kazan ble igjen i Hollywood. Tilsynelatende jobbet Miller med endringene på manuset, men under et budsjettmøte for filmen ble Kazan oppringt av Miller som, uten mye forklaring, informerte om at han hadde trukket tilbake manuset og at prosjektet var over. Da Kazan fortalte dette til Cohn var hans respons: «Jeg visste det. Miller er kommunist.» Kazan skal ha gjort et forsøk på å forsvare han, men Cohn mente det ikke fantes noen annen forklaring på hvorfor han ikke ville gjennomføre produksjonen med de endringene som hadde blitt foreslått.¹¹⁸ Å verne om Millers kunstneriske integritet var ikke verdt risikoen å havne på svartelisten for eller å bli etterforsket av myndighetene, og det var heller ikke et prosjekt med en forventet kommersiell suksess. På den måten blir historien om *The Hook* et eksempel på en av de mange ideene som aldri ble realisert, fordi skaperne ikke godtok sensur fra redde Hollywood-ledere.

Selv om turen til Hollywood ikke endte med suksess for *The Hook*, fantes det lyspunkter; dette var turen hvor Arthur Miller møtte Marilyn Monroe for første gang. Hun var på dette tidspunktet en ukjent skuespillerinne og en bekjent av Kazan, og hun var med under møtene med Harry Cohn. Miller og Monroe hadde jevn brevveksling i etterkant av turen, men det skal presiseres at de ikke innledet et forhold før flere år etter, da Miller allerede var gift, og Monroe ble gift ikke lenge etterpå.¹¹⁹ Marilyn Monroes rolle, både i Millers liv og i mengden publisitet under HUAC-høringene i 1956, blir videre utforsket i kapittel 5.

Arthur Miller versus *Career of a Salesman*

Møtet med Harry Cohn skulle vise seg å ikke bli det siste møtet med Columbia Pictures hvor Millers verker ble forsøkt endret for å tilpasse dem til det amerikanske politiske klimaet. Året etter, i 1951, skulle *Death of A Salesman* bli gitt ut som film fra samme studio.¹²⁰ Den samme endringen i mentalitet rundt den kalde krigen mellom første og andre runde med HUAC-høringer appellerte også til tidsrommet mellom premieren til skuespillet i februar 1949, til premieren av filmen i slutten av desember 1951.¹²¹ For å imøtekomme denne trusselen, følte studioet at de måtte endre på de sosiale kommentarene i stykket. Hvis filmen skulle trekke publikum i den politiske atmosfæren som rådet i USA, måtte studioet berolige dem om at *Death of A Salesman* tilsynelatende ikke var et angrep på det kapitalistiske systemets bruk av arbeidere og deres arbeidskraft. For å vise at hovedkarakteren Willy Loman var et unntak til hvordan den amerikanske arbeider ble behandlet og oppfattet eget liv, ble han regissert til å være en psykopat uten noe grep om hvordan den virkelige verden fungerte. Dette var annerledes enn han hadde blitt fremstilt i teaterstykket. «Misoppfatningen han hadde, smeltet spenningen mellom en mann og hans samfunn,» observerte Miller «[det] ufarliggjorde skuespillets sosiale tilknytning til samtiden og utslettet dets kontekst.»¹²² Om stykkets hovedkarakter ble fremstilt som gal, kunne han knapt stå som en kommentar for noe som helst.

Selv om Miller mislikte måten stykket hadde utviklet seg fra å være et samfunnsdrama til å bli kommersielt akseptabel, var det ikke dette som førte til at han truet med å saksøke studioet i forkant av filmens utgivelse. Han hadde blitt bedt av avdelingen for publisitet ved Columbia om å gi en antikommunistisk uttalelse for å berolige American Legion, den

¹¹⁸ Kazan (1988): 413-14

¹¹⁹ Kazan (1988): 409; Miller (1995): 303, 307

¹²⁰ Kerrane, K. (2004) Arthur Miller vs. Columbia Pictures: The Strange Case of Career of a Salesman. The Journal of American Culture. Volume 27, Number 3

¹²¹ Critchlow (2013): 105

¹²² Miller (1995): 315

største organisasjonen for amerikanske krigsveteraner. Organisasjonen, kjent for å engasjere seg politisk for å verne om patriotismen, truet med å samle flere konservative grupper for å protestere utenfor visningene av *Death Of A Salesman*-filmen, med mindre Miller satte inn en annonse i bransjebladet *Variety*, hvor han skjelte ut kommunistene.¹²³ Miller hadde blitt stemplet som venstreorientert av organisasjonen, helt siden hans skuespill *All My Sons* hadde blitt dømt av sjefen for Catholic War Veterans i 1947 til å være kommunistisk propaganda fordi den angrep krigsindustriens profittering.¹²⁴

Selv om å legge inn annonser i forkant av utgivelser, hvor man distanserte seg fra kommunismen, var normalt på denne tiden, avslo Miller forespørselen fra Columbia, og ble så presentert en utvei som ble ansett som verre. Som en del av forsøket på å ufarliggjøre filmen, og avverge den politiske trusselen, hadde studioet bestilt en kortfilm som skulle vises før hver kinoforestilling, kalt *Career of a Salesman*. Den 25 minutter lange «prologen» overlapper klipp fra filmen med intervjuer gjort av Jack S. Schiff, professor ved Business-senteret ved City College of New York og Robert A. Whitney, president av organisasjonen National Sales Executives.¹²⁵ I deres analyse av filmen forklarer de at situasjonen til Willy Loman var atypisk, og heller et tilbakeblikk på problemene selgere opplevde før i tiden, enn et bilde av hvordan situasjonen var nå; et fint yrke som gav ubegrensede muligheter og fortjeneste.¹²⁶ Hensikten med kortfilmen var å betrygge publikum om at Willy Loman derfor ikke representerte den moderne selgeren, og at det da var underforstått at filmens handling ikke var antiamerikansk.

Miller påpekte at filmen virket som en parodi og et forsøk på å gjøre filmen til en kommersiell fiasko. Han konfronterte studioets ledere med hvorfor de fortsatt ønsket å lage en film om de skammet seg over innholdet. «Jeg mumlet noe om å saksøke selskapet for å ha ødelagt verdien av eiendommen min med denne ærekrenkende kortfilmen».¹²⁷ Ved å godta at en slik film ble vist i forkant av stykket, ville han ha gått med på at handlingen i filmen var moralsk meningsløs, og at den ikke hadde noe å si for samfunnet siden den ble fortalt av en atypisk idiot som fåtallet av publikum kunne kjenne seg igjen i. Miller vant søksmålet og Columbia måtte trekke seg. Filmen ble ikke vist i forkant av kinoforestillingene, men hendelsen gav Miller enda mer avsmak for Hollywood. Han var overbevist om at kortfilmen var et dyrt stunt, arrangert av studioet for at de konservative gruppene som utgjorde en politisk trussel for filmens kommersielle suksess, skulle se at studioet gjorde hva som kunne gjøres for å gjøre filmen akseptabel for publikum.¹²⁸ I etterkant blir *Career of a Salesman*, både filmen i seg og dens opprinnelse, stående som eksempel på hvordan Hollywood prøvde å både undertrykke og distansere seg fra forfatternes originale materiale, for å unngå å bli mistenkt for undergravende aktivitet.

Filmatiseringen av *Death of A Salesman*, ble, på lik linje med stykket, veldig kritikerrost. Filmen ble nominert til flere Oscar-priser, men vant ingen. Den vant derimot fire Golden Globe-priser; for beste regi, for beste kinematografi, beste mannlige skuespiller og beste

¹²³ Miller (1995): 315

¹²⁴ Miller (1995): 238

¹²⁵ Miller hevder filmen er 25 minutter lang, men Kerranes artikkel, som har transkribert den hevder den bare er på rundt 10 minutter – den er veldig vanskelig å finne og jeg har derfor ikke sett prologen selv; Kerrane (2004): 280

¹²⁶ Miller (1995): 315

¹²⁷ Miller (1995): 316

¹²⁸ Miller estimerer i sin selvbiografi at studioet hadde brukt et par hundre tusen dollar på å lage denne kortfilmen, noe som var mer enn dobbelt så mye som han hadde blitt betalt for rettighetene til stykket.; Miller (1995): 316

mannlige nykommer. I *The New York Times* proklamerte anmelderen at «mange flere millioner mennesker, ikke bare i dette landet, men i verden, vil få en sjanse til å se dette knusende dramaet i det som trolig er dets beste kunstneriske fremstilling».¹²⁹ Filmen ble derimot ingen kommersiell suksess. Det ble protestert utenfor kinoene, hvor Miller, skuespillerne, produsenten og regissøren ble kritisert, noe som kan ha skremt vekk en del publikum.¹³⁰ Det faktum at filmen tilsynelatende hadde som tema at den amerikanske drømmen svikter, kombinert med kritikken angående Millers venstreorienterte politiske holdninger, bidro mest sannsynlig også til at folk ikke ville se filmen. På listen over filmene som brakte inn mest penger i 1952 fra bransjebladet *Variety*, havner *Death of A Salesman* på en 101.plass. Filmens estimerte inntekt på rundt 1,2 millioner dollar var trolig ikke nok til å dekke produksjonskostnadene, og man kan derfor anta at studioet tapte penger.¹³¹ Millers mistanke om at studioet brukte flere hundre tusen dollar på å lage *Career of A Salesman* kan være med på å underbygge dette.¹³² I en annen utgave av *Variety* fra samme måned blir *Death of A Salesman* omtalt som en del av en rekke filmer som gjorde det overraskende dårlig, til tross for positive tilbakemeldinger fra både kritikere og publikum på forhåndsvisningene.¹³³

3.3 Red Channels List

Til tross for at det ikke fantes en egen svarteliste for teateret, fantes det flere lister som sammen bidro til svartelistingen i den amerikanske underholdningsindustrien. En av de mest kjente var Red Channels List, utgitt i 1950 av *Counterattack*, et antikommunistisk magasin for medlemmer av The American Legion. Listens mål var å bidra til å rapportere kommunistisk innflytelse i radio- og TV-industrien, og ble derfor sendt til diverse reklamebyråer og TV-selskaper.¹³⁴ Disse aktivitetene trengte ikke være direkte tilknyttet det kommunistiske partiet, da produsentene som leste listen antok at «om de ikke var partimedlemmer, så måtte de være i nærheten av å være det», med andre ord at de likevel hadde kommunistiske sympatier.¹³⁵ For det meste innebar disse aktivitetene å ha vært i kontakt med en eller annen venstreorientert gruppe, enten gjennom å ha deltatt på et møte eller ha underskrevet en protest. Arthur Miller står oppført på side 110, 111 og 112 i denne listen.¹³⁶

Millers sider i Red Channels List starter med å oppgi yrket hans, før den lister opp *Death of A Salesman* og *All My Sons*. Begge stykkene hadde vært under kritikk fra The American Legion og lignende organisasjoner, for tilsynelatende å være antikapitalistiske. Under er det listet opp 24 separate «anklager» fra perioden 1938 til 1949. Disse varierer fra å ha skrevet under på diverse underskriftskampanjer til å ha stått på gjesteliste til diverse middagsselskap.¹³⁷ De fleste av bidragene er gjort for organisasjoner som omhandler verdensfred eller er til støtte for kunsten, men enkelte skiller seg ut i sammenheng med denne oppgavens tema. Først og fremst står Miller oppført som undertegner av en underskriftskampanje som ville avskaffe HUAC i 1948, og av en

¹²⁹ Crowther, B. (1951, 21. Desember) The Screen: Four New Movies Open, *The New York Times*. s. 21

¹³⁰ Kerrane (2004): 283

¹³¹ *Variety* (1953, 7. januar) "Top Grossers of 1952": 61

¹³² Miller (1995): 316

¹³³ *Variety* (1953, 21. januar) "What makes B.O. Ticks, asks Pixites": 3, 20

¹³⁴ Navasky (1973, 25 mars): 110

¹³⁵ Miller (1995): 262, 269

¹³⁶ *Counterattack* (1950, 22. juni) Red Channels: The Report of Communist Influence in Radio and Television: 110,111, 112

¹³⁷ *Counterattack* (1950): 110, 111, 112

Amicus Curiae for å overprøve domfellelsen til The Hollywood Ten.¹³⁸ At Miller ikke var begeistret for HUAC i forkant av sin egen høring, var ingen hemmelighet, da han, som så mange andre i lignende posisjon, så komiteen som et slags tankepoliti som hindret kreativiteten i den amerikanske underholdningsindustrien.¹³⁹ I tillegg til dette nevnes Millers bidrag til The Cultural and Scientific Conference for World Peace, holdt ved Waldorf-Astoria i New York i 1949. Konferansen skulle være et forsøk på å beholde alliansen USA og Sovjetunionen hadde hatt under andre verdenskrig, og på denne måten unngå det stigende presset mot den kalde krigen. Derfor var også skribenter fra Sovjetunionen invitert til å delta. Miller observerte selv at «det at et møte mellom skribenter og kunstnere kunne generere så mye offentlig mistanke og sinne, var noe helt nytt i etterkrigstiden».¹⁴⁰ På denne tiden hadde House Un-American Activities Committee base i Hollywood, men representanter kom med jevne mellomrom til New York. Med alle de berømte navnene som var annonsert til å delta på konferansen, inkludert Millers ledelse av et panel om kunstens rolle for fred, var de interesserte i å se hvem som faktisk møtte opp, og derfor tilsynelatende hadde prosovjetiske meninger.¹⁴¹

Punktet som ikke var oppført på listen, men som ble mest diskutert under hans høring i 1956, var hans deltakelse i en rekke møter sammen med andre forfattere, foreleggere og journalister på slutten av 40-tallet. Miller hadde blitt invitert av Jack Goodman, seniorredaktør i forlaget Simon & Schuster, til å delta i en diskusjon om hvordan forfattere kunne bekjempe den økende frykten for å si ting som kunne tolkes til å være annet enn høyreorientert og proamerikansk. Miller beskriver en avslappet atmosfære hvor et titalls anerkjente skribenter, og senere også advokater og forretningsmenn, drakk og røykte over idéutveksling om hvordan de kunne belyse det økende hysteriet i landet. Etter mange måneder, mange forslag og mange forsøk på å publisere et svar på den rådende paranoiaen i USA, hadde ikke gruppen klart å publisere noe, fordi alle aviser som mottok artiklene, nektet å trykke dem.¹⁴² I løpet av et år ville Jack Goodman bli innkalt til høring foran HUAC. Da var han ikke direkte beskyldt for kommunisme, men hadde blitt kalt inn for å forklare hvorfor disse samlingene hadde blitt holdt og hvordan han, hvis han ikke hadde kommunistiske sympatier, kunne ha sponset en slik antiamerikansk kampanje. Det skulle vise seg at det hadde vært en informant fra FBI innad i gruppen, og komiteen visste navnet på hver deltaker som hadde vært til stede på møtene.¹⁴³ Spørsmålet om å identifisere de andre deltakerne på disse møtene skulle også dukke opp under Millers høring i 1956.¹⁴⁴ Dette blir diskutert videre i kapittel 5.

3.4 Innsjutt til HUAC-årene

I løpet av de siste årene før Miller mottok innkallelse til sin egen høring foran HUAC, er det to hendelser som stikker seg ut som direkte angrep på hans karakter og hindringer til hans arbeid, også fordi de begge ble dekket i pressen. Disse episodene bekrefter også at Miller, på dette tidspunktet, var direkte mistenkt av utenriksdepartementet og HUAC for å ha kommunistiske sympatier.

Ønsket pass «ikke i nasjonal interesse»

¹³⁸ *Counterattack* (1950): 111, 112

¹³⁹ Miller (1995): 234

¹⁴⁰ Miller (1995): 235

¹⁴¹ Miller (1995): 234

¹⁴² Miller (1995): 310

¹⁴³ Miller (1995): 311

¹⁴⁴ Bigsby (1997): 3

I mars 1954 mottok Miller en invitasjon fra forretningsgruppen Belgo-American Association til å delta på den belgiske premieren av hans nyeste skuespill, *The Crucible*, i Brussel. Dette var den første oppsetningen av stykket på det europeiske kontinentet, og Miller hadde håp om at denne oppsetningen kunne bevise for hans kritikere at stykket hadde en levedyktighet som overlevde mccarthyismen og samtidens politiske klima i USA.¹⁴⁵ Handlingen i *The Crucible* og dets mottakelse i USA blir drøftet i neste kapittel.

Miller hadde takket ja til invitasjonen, men oppdaget senere at passet hans var gått ut på dato, og at det måtte fornyes før han kunne reise. På grunn av det korte tidsrommet på under en uke før han sendte inn søknad om fornyelse til han måtte fly til Brussel, hadde han bestilt en hastebehandling. Da det hadde gått et par dager uten noen respons på søknaden, tok Millers advokat, John Wharton, kontakt med en kollega i Washington, Joseph L. Rauh Jr., en mann som skulle vise seg å bli sentral for Miller som hans juridiske rådgiver under hele prosessen med HUAC fra 1956 til 1958. Rauh Jr. fikk kontakt med Ruth B. Shipley, sjefen for passavdelingen i Utenriksdepartementet, som hevdet at hun ikke kom til å fornye Millers pass fordi hun mente «det ikke var i nasjonal interesse» at han reiste til utlandet, ut fra hva hun hadde lest om Miller i mappene FBI hadde.¹⁴⁶ Innholdet i disse dokumentene kan man anta var hva som tidligere har blitt diskutert i dette kapittelet: anmeldelser av *All My Sons* og *Death of A Salesman*, Red Channels Lists oppføringer av møter Miller hadde deltatt på og dokumenter han hadde underskrevet, det originale manuset til *The Hook* som FBI hadde blitt tilsendt, og pressemeldinger om bruddet med Kazan. I etterkant av tilbakemeldingen trakk Miller tilbake forespørselen, da han ikke kom til å rekke premieren, og sendte beskjed til Brussel om sitt fravær. Det kan også være verdt å merke seg at Millers høring foran HUAC i 1956 var fjerde høring i en serie kalt Investigation Of The Unauthorized Use Of United States Passport, til tross for at han aldri mottok pass med utreisetillatelse, eller reiste ut av landet.¹⁴⁷

At Miller hadde blitt nektet fornyelse av pass og utreise fra landet, var en sak som etter hvert ble plukket opp av avisene, som hevdet spesifikt at søknaden hadde blitt avvist «i henhold til forskrifter som nekter pass til personer som antas å støtte den kommunistiske bevegelsen, enten de er medlemmer av kommunistpartiet eller ikke».¹⁴⁸ Da det ble rettet mistanke om hvorfor Miller hadde trukket tilbake søknaden sin, var det ikke nok å oppgi den egentlige grunnen, men han måtte også si rett ut at han ikke støttet kommunistiske saker. Hvordan hans tilstedeværelse i Europa kunne ha noen innvirkning på USA, var ubegripelig for Miller, som mente oppsetninger av hans skuespill i Europa hadde fremmet den amerikanske kulturen på en bedre måte enn Utenriksdepartementet hadde.¹⁴⁹ Det skulle vise seg at Miller faktisk hadde rett i at hans stykker og bidrag til den amerikanske kulturen hadde lenger levedyktighet enn loven. Forskriften som ble referert til i avisene var en del av The Internal Security Act of 1950, også kalt The Subversive Activities Control Act of 1950, og den ble opphevet i 1993, mens Millers stykker settes fortsatt opp verden over.¹⁵⁰

En kontroversiell samarbeidspartner

¹⁴⁵ Miller (1995): 356

¹⁴⁶ Miller (1995): 356

¹⁴⁷ Unites States House of Representatives, Committee on Un-American Activities (1956, 21. juni) Investigation Of The Unauthorized Use Of United States Passports – Part 4: 4655

¹⁴⁸ *New York Post* (1954, 31. mars) Miller Denies Commie Issue Cost Passport: 26

¹⁴⁹ *The New York Times* (1954, 31. mars) Playwright Arthur Millers Refused Visa For a Visit to Brussels to See His Play: 16.

¹⁵⁰ 50 U.S.C. § 785 (1954). Denial of United States passports to members of Communist organizations

I 1955 ble mistanken rundt hvorfor Miller ikke fikk nytt pass gjenopptatt, da det ble annonsert at han hadde blitt ansatt av Combined Artists Inc. til å skrive manus til en film om hvordan The Youth Board of New York City jobbet for å minimere gjengkriminalitet blant ungdom i byen. I august ble det publisert en artikkel i den konservative avisen *New York World Telegram* som kan ansees som et personlig angrep på Miller, og i de påfølgende månedene stilte flere journalister spørsmål om hvor riktig det var bruke offentlige midler til å ansette noen som «flere ganger hadde støttet prokommunistiske saker». I tillegg ble også flere av punktene fra Red Channels List brukt som bevis for Millers tilsynelatende sosialistiske sympatier.¹⁵¹ «Vi kunne ikke ha nevnt et dårligere valg», uttrykkes det i en artikkel i *New York Journal American*; «det er ikke åpenbar propaganda vi frykter, det er diskré, venstreorientert innflytelse.»¹⁵²

The American Legion og Catholic War Veterans protesterte også mot Millers tilknytning til prosjektet, akkurat slik de hadde gjort i forkant av filmatiseringen av *Death of A Salesman*. På grunn av dette ble det i desember satt inn en underkomité av The Youth Board of New York City som skulle undersøke anklagene mot han, men de fant ingen bevis for at han hadde vært involvert med noen venstreorienterte grupper. Manuset han hadde skrevet hadde også blitt beskrevet som «fullstendig proamerikansk», og underkomiteen stemte fem mot én over å fortsette prosjektet med Miller som manusforfatter.¹⁵³ Til tross for at det ikke ble funnet noe bevis mot han, og hans egen benektelse for å ha kommunistiske tilknytninger, ble det få dager senere tatt opp igjen om Miller fortsatt skulle være tilknyttet prosjektet. Denne gangen ble det et flertall på ni stykker mot og to stykker for å fortsette prosjektet, og med dette resultatet ble prosjektet avvirket. Beslutningen om å avvike prosjektet ble begrunnet i at The Youth Board of New York City ikke ønsket å bli involvert i en kontrovers rundt Millers påståtte venstreorienterte sympatier.¹⁵⁴ På dette tidspunktet hadde prosjektet allerede fått så mye negativ presse at styret ikke så det verdt å fortsette med, da dette kom til å ha en innvirkning på det ferdige produktet. Det er derimot verdt å merke seg at Miller fikk støtte fra New York Civil Liberties Union, som mente at beslutningen kastet vekk amerikanske kjerneverdier til fordel for å høre på fordømmene fra de som ropte høyest. I dette tilfellet gjaldt det den amerikanske konservative pressen, som eksemplifisert ved aviser som *New York Journal American*.¹⁵⁵ I tillegg til alle anklagene rettet mot Miller, hadde det begynt å gå rykter om at han ville bli kalt inn til høring for HUAC i november, etter at en representant fra komiteen tilsynelatende skal ha oppsøkt The Youth Board of New York City for å fraråde dem fra samarbeidet, til tross for at den egentlige innkallingen ikke skulle komme før over et halvt år senere.¹⁵⁶

¹⁵¹ Woltman, F. (1955, 24. august) City Crime Film Off In Red-Taint Battle. *New York World Telegram*: 1-3

¹⁵² *New York Journal American* 1955, 7. desember). Why Miller?

¹⁵³ Woltman (1955, 24. august): 2

¹⁵⁴ *The New York Times* (1955, 8. desember) City Drops Plans For A Youth Film

¹⁵⁵ *The New York Times* (1955, 9. desember) Miller Hits Back At Youth Agency: L29

¹⁵⁶ Miller (2005): 25, Woltman (1955, 24. august): 1

4 *The Crucible*

Helt siden *The Crucible* av Arthur Miller åpnet på Broadway den 22. januar i 1953, på The Martin Beck Theater, har det blitt snakket om skuespillets relevans for de politiske forfølgelsene av amerikanske kommunister på 1950-tallet.¹⁵⁷ Skuespillets handling er satt til Salem under hekseprosessene i 1692, et eksempel på hysteri og flokkmentalitet i amerikansk historie. Parallelt med disse hendelsene kunne man se høringene til House Un-American Activities Committee og Joseph McCarthy i Millers egen tid, og på denne måten ble skuespillet en kommentar til både samtiden og fortiden. Mange kritikere var raske til å påpeke analogien mellom heksejakten i Salem på slutten av 1600-tallet og kommunistjakten på 1950-tallet, og hvorvidt denne analogien stemte eller ikke. Miller skrev stykket som en reaksjon på at det politiske klimaet hadde blitt så konservativt at man ikke kunne stille seg kritisk til hva det var som foregikk i det amerikanske samfunnet, uten å bli mistenkt selv.¹⁵⁸

Siden stykket åpnet i en tid hvor svartelisting og den politiske forfølgelsen av kommunister var blitt akseptert som nødvendig for amerikansk sikkerhet, ble ikke stykkets første oppsetning like godt mottatt som hans tidligere verker. *The Crucible* sin debut fikk en blandet mottakelse fra både teaterkritikerne og publikum. Det begrensede rommet for kritikk av samtidens politiske klima kan ha vært en grunn til at mange var redde for å delta på forestillinger eller gi god omtale offentlig, noe som bekreftet Millers grunnlag for å skrive stykket. *The Crucible* var også en del av HUAC og FBI sine bevis på at Miller tilsynelatende var sympatisk til kommunister, og ble referert til flere ganger under hans utspørring foran komiteen i 1956.¹⁵⁹ Til tross for at stykket ikke ble en kommersiell suksess, vant det fortsatt flere priser. I etterkant av 1950-tallet har produksjoner av stykket oppnådd massiv suksess, og er Millers mest spilte stykke verden rundt.¹⁶⁰

4.1 Synopsis av *The Crucible*

I den puritanske byen Salem, i Massachusetts, i 1692 oppdager pastoren Parris at datteren Betty, niesen Abigail og andre jenter danser i skogen med slaven hans Tituba. Betty besvimer i redsel da de blir oppdaget, og vil ikke våkne. Ryktene om trolldom sprer seg gjennom byen og en folkemengde samles hos Parris. Abigail sier at de bare danset, men det viser seg at Tituba prøvde å mane frem ånder. Bonden John Proctor møter også opp. Da Abigail var tjener i Proctor-husholdningen, hadde hun og Proctor en affære. Pastor Hale, en kjent etterforsker av hekseri, ankommer for å undersøke Betty. Under trussel om straff hvis hun nekter å tilstå, bryter Tituba sammen og innrømmer at hun kommuniserte med djevelen. Hun begynner å navngi andre i byen som hekser. Abigail blir med Tituba i å navngi personer, og også Betty våkner og blir med.

Åtte dager senere diskuterer Proctor og hans kone Elizabeth de mange menneskene som er siktet for å være hekser. De får vite av den nye tjenestejenta Mary Warren, en av jentene som anklager mennesker i byen for trolldom, at Elizabeth selv er angitt. Proctor bringer Mary foran retten for å avsløre beskyldningene som løgn. Jentene, ledet av Abigail, benekter denne anklagen. Proctor avslører sin affære med Abigail for å vise at

¹⁵⁷The Playbill for The Martin Beck Theatre (1953) *The Crucible*.

¹⁵⁸ Miller (1996, 14. oktober)

¹⁵⁹ HUAC (1956, 21. juni): 69, 95, 96

¹⁶⁰ Gussow, M. (1996, 30. november) A Rock of the Modern Age, Arthur Miller Is Everywhere. *The New York Times*: 16, 23

hun er uærlig. For å teste Proctors påstand bes Elizabeth, som Proctor sier aldri vil lyve, om å fortelle sannheten. Men Elizabeth lyver for å beskytte ektemannens ære. Abigail og de andre jentene griper øyeblikket til å late som om Mary angriper dem med ånden sin. Mary bryter sammen under presset, og blir med på å fordømme Proctor som en alliert med djevelen. Dommeren Danforth beordrer at Proctor skal arresteres. Hale, som nå er enig med Proctor, fordømmer rettens handlinger.

Noen dager før Proctor og mange flere skal henges, stjeler Abigail penger fra Parris og forsvinner. Fordi Danforth nekter å stoppe eller utsette henrettelsene, prøver Parris og Hale å få de dømte til å tilstå for å berge livet. Men Danforth lar Elizabeth, som er gravid og derfor ikke kan henrettes, snakke med Proctor. Etter å ha snakket med sin kone, samtykker Proctor i å tilstå, men nekter å angi andre enn seg selv. Når han har signert tilståelsen, nekter han å overlevere den. Navnet hans er alt han har igjen, sier han, og han vil ikke ødelegge det ved å signere løgner. Proctor går i galgen, men Elizabeth sier at han har fått «godheten» tilbake.¹⁶¹

4.2 Stykkets opprinnelse

«Det hadde sannsynligvis aldri slått meg å skrive et teaterstykke om hekseprosessene i Salem i 1692, om jeg ikke hadde sett noen forbløffende overensstemmelser med ulykken i Amerika på slutten av førti- og begynnelsen av femtiårene».¹⁶² Dette var ordene Arthur Miller brukte da han snakket om sitt grunnleggende behov for å svare på det han selv anså som et fenomen som på kort tid hadde lammet en hel generasjon med kreativitet, og fjernet toleransen i den offentlige diskursen. *The Crucible* skulle være et kunstverk som belyste absurditetene i virkeligheten de levde i, når man i stedet for debatt jaktet på alt av undergravende aktivitet, ikke bare handlinger, men også noe så personlig som språk eller tanker.¹⁶³ Beskyldningene om å være medløper til, eller medlem av det amerikanske kommunistpartiet rettet mot manusforfattere, produsenter, skuespillere og regissører, nevnte ikke handlinger som var forræderske. Det var heller de usynlige ideene og tankene de hadde, som ble sett på som en overhengende fare om de skulle bli spredt til det amerikanske publikummet.¹⁶⁴ Dette fikk Miller til å konkludere med at det ikke var personene som var mistenkt for undergravende aktivitet som var det faktiske målet for heksejakten, verken i 1692 eller på 1950-tallet, men at det heller var ideen om hva de representerte som var så truende.¹⁶⁵ I en dikotomisk tankegang representerte alle som ble jaktet på i underholdningsindustrien på 1950-tallet, kommunismen, fordi det var det motsatte av den kjerneamerikanske kapitalismen. Disse ble oppfattet som truende fordi man ikke så skillet mellom amerikanske og sovjetiske kommunister. De som ble jaktet på i 1692 ble beskyldt for å stå i ledtog med djevelen, det motsatte av å være en god kristen. I begge tilfeller var heller ikke ideen om hvilke handlinger de hadde utført, men heller den antatte trusselen av hva de hadde mulighet til å gjøre som gjorde amerikanere redde, en forestilling som i seg selv er ganske absurd, men som følte virkelig.

The Crucible ses på som et av få stykker som overlevde McCarthy-perioden, og det opplevdes generelt som at det var mangel på stykker i amerikansk litteratur på populært nivå som ikke bare kritiserte den, men som i det hele tatt omtalte den.¹⁶⁶ Dette kan ha

¹⁶¹ Miller (1953)

¹⁶² Miller, A. (2005) *The Crucible in History and Other Essays*. London: Methuen: 3

¹⁶³ Miller (2005): 4

¹⁶⁴ Miller (2005): 27

¹⁶⁵ Miller (2005): 23

¹⁶⁶ Bigsby (1997): 90-91

vært en konsekvens av høringene og det politiske klimaet i samtiden, hvor man enten ikke ønsket risikere noe på grunn av frykt for svartelisting, eller at det var vanskelig å skrive noe. Miller følte selv det var vanskelig å komme opp med noe som uttrykte frykten, usikkerheten og hysteriet på en scene, helt til han fant boken *The Devil in Massachusetts* av Marion Starkney. Ved å lese denne begynte han å se en direkte forbindelse mellom Salem og Washington basert på hvor rituelle høringene var. I nesten alle tilfeller visste House Un-American Activities Committee på forhånd hva de ønsket at de innkalte vitnene skulle fortelle dem; navn på andre som kunne være mistenkt for undergravende aktivitet. FBI hadde for lengst infiltrert det amerikanske kommunistpartiet, og informanter hadde, slik som i Millers tilfelle, identifisert deltakere på forskjellige møter. Siden HUAC samarbeidet med FBI og deres informanter, hadde de allerede opparbeidet seg alle bevis de mente trengtes for å dømme noen. Hovedpoenget med høringene, akkurat slik det hadde vært i Salem, var at den mistenkte viste lojalitet ved å tilstå, spesielt ved å tilstå offentlig.¹⁶⁷ At det måtte bli gjort offentlig, spesielt med tanke på pressedekningen av HUAC sine høringer, og alt av jakt på kommunister på 1950-tallet, kan man tolke som en måte å berolige offentligheten på, eller som en måte å vise hvordan komiteen kjempet den gode kampen.

Miller tok turen til Salem våren 1952 for å lete etter materiale han kunne bruke i de originale rettsdokumentene fra hekseprosessene.¹⁶⁸ I boken *Salem Witchcraft* av Charles W. Upton fant han både historien og karakterene han trengte, og klarte å bygge videre på dem basert på brev, plakater og nedskrevet dialog fra rettssakene.¹⁶⁹ Derfor er også store deler av skuespillet historisk korrekt, men Miller klargjør i et notat i begynnelsen av manuset hva som er nøyaktig, og hva som er endret for å skape bedre flyt i stykkets dramatiske oppbygging. Dette gjelder blant annet den oppdiktete affæren mellom Abigail og Proctor, et redusert antall med jenter og dommere, og at noen av de originale personene er sydd sammen til én karakter. «Skjebnen til hver karakter er nøyaktig lik dens historiske modell, og det er ingen i skuespillet som ikke spilte en lignende - og i noen tilfeller nøyaktig den samme - rollen i historien. (...) De kan derfor tas som egne skikkelser, skapt etter beste evne i samsvar med deres omtalte oppførsel».¹⁷⁰ I manuset finner man flere notater som gir forklaring på den historiske bakgrunnen til Salem, hvordan samfunnet fungerte, og detaljer om livet til enkelte av karakterene. Flere av hendelsene som skildres, spesielt i rettssalen, er basert på underskrevne tilståelser og transkripsjoner fra rettssakene.¹⁷¹

4.3 Mottakelse hos publikum

Til tross for at Arthur Miller, etter hans tidligere suksesser, var blitt et velkjent navn i den amerikanske underholdningsindustrien, endte *The Crucible* opp med å gjøre det kommersielt dårlig. Den første oppsetningen hadde 197 forestillinger, og stengte etter omtrent et halvt år. Sammenlignet med *Death of A Salesman*, som hadde 742 forestillinger og spilte i over et og et halvt år, var *The Crucible* en kommersiell fiasko.¹⁷² Den lunke mottakelsen var på grunn den indirekte kritikken mot det politiske klimaet som ble speilet gjennom stykkets handling. Miller mener selv at det blant annet var stykkets historiske nøyaktighet som var «frastøtende for publikum». Broadway-

¹⁶⁷ Miller (1995): 331

¹⁶⁸ Miller (1995): 332; Miller, A. (1953, 8. februar) Journey to 'The Crucible', *The New York Times*

¹⁶⁹ Abbotson, S C. W. (2007) *Critical companion to Arthur Miller*. New York: Facts on File: 108

¹⁷⁰ Miller, A. (1958) *Collected Plays*. London: Cresset Press: 224

¹⁷¹ Abbotson (2007): 108

¹⁷² Bigsby (1997): 3

publikummet var kjent for å foretrekke annet enn historietimer, noe mange antok at stykket var, og ønsket ikke se noen relevans til sitt eget liv.¹⁷³ Publikummet hadde blitt for konservative til at Miller klarte å nå frem med sitt budskap. I en skildring av premieren blir det oppmøtte publikummet beskrevet som kalde og stemningen som fiendtlig, og flere bekjentskaper av Miller ignorerte han i det de forlot forestillingen.¹⁷⁴

Miller sier selv at publikumstallene og inntekten av stykket begynte å falle omtrent en måned etter premieren av oppsetningen. Deler av rollebesetningen dro videre til andre jobber, og skuespillerne som ble igjen, aksepterte å jobbe for lite eller ingen lønn for å holde forestillingen gående. Dette klarte de i et par uker, men til slutt måtte forestillingen tas av scenen.¹⁷⁵ Stykket var regissert av Jed Harris, som foretrakk at skuespillerne sto stive på scenen og holdt taler til publikum, framfor å henvende seg til hverandre, trolig inspirert av gamle malerier.¹⁷⁶ På denne måten forsvinner karakterenes følelser, og det blir vanskelig for publikum å føle med karakterene og kjenne seg igjen i handlingen. Med andre ord var den første oppsetningen av *The Crucible* ikke en god oppsetning. Millers rykte som dramatiker og hans tidligere suksesser fungerte som et trekkplaster i starten, men dette forsvant etter hvert som flere kritiske anmeldelser ble publisert. Hans tidligere skuespill hadde blitt til kommersielle suksesser blant annet på grunn av sine gode anmeldelser i avisen, så en blandet mottakelse i pressen gjorde at folk heller prioriterte andre oppsetninger.

4.4 Mottakelse i pressen

Til tross for at *The Crucible* har blitt Millers mest spilte produksjon, så var mottakelsen til den første oppsetningen relativt blandet. Mest sannsynlig var dette fordi anmeldere fryktet at å gi positiv omtale av et skuespill som var kritisk til samtidens politikk, ville få konsekvenser for dem selv. De fleste anmeldelsene, uansett om de var positive eller negative, sammenlignet *The Crucible* med både *All My Sons* og *Death of A Salesman*, og beskrev det som svakere enn hans tidligere verker, både i handling og følelse.¹⁷⁷ *The Crucible* vant derimot Donaldson-prisen for beste skuespill, og nok en gang Tony-prisen for beste skuespill i 1953, slik hans tidligere suksesser *All My Sons* og *Death of A Salesman* også hadde vunnet.¹⁷⁸

Det var uunngåelig at heksejakten presentert i *The Crucible* ville bli sammenlignet med kommunistjakten på 1950-tallet, da likhetene mellom dem var åpenbare. De fleste teaterkritikerne valgte å enten ignorere analogien eller benekte den, med unntak av noen få. Walter Kerr skrev i *New York Herald Tribune* om «en veldig klar parallell» hvor «folket som gjør den endelige skaden ikke er de gale ytterkantene, men de godtroende søylene i samfunnet - domstolene har låst seg fast i en parodi av seg selv for å opprettholde stemningen blant befolkningen; baksnakking blir opportunistenes våpen ... frihet er mulig til prisen av å navngi noen andre i sammenheng med noe kriminelt». Han konkluderte med at «mye av dette - ikke alt - er en nøyaktig lesning av vår egen turbulente tidsalder

¹⁷³ Miller (1958) 44; Miller (1996, 14. oktober)

¹⁷⁴ Miller (1995): 347

¹⁷⁵ Miller (1995): 347

¹⁷⁶ Miller (2005): 50

¹⁷⁷ Abbotson (2007): 117. Atkinson, B. (1953, 23. januar) "At The Theatre". *The New York Times*.

Stykket var, som tidligere nevnt, regissert av Jed Harris, hvorpå de tidligere stykkene hadde blitt regissert av Elia Kazan, som på dette tidspunktet hadde brutt sitt samarbeid med Miller. Det er enkelt å anta at forskjellen på stilen til regissørene hadde noe å gjøre med forskjellen i kvalitet.

¹⁷⁸ Abbotson (2007): 117, *Tony Award Productions*. (u.år) Winners 1953
The Crucible fikk også prisen for beste skuespillerinne og beste produsent

...». ¹⁷⁹ Uken etter omtalte han stykket som «en imponerende advarsel om vår egen tid». ¹⁸⁰ Brooks Atkinsons anmeldelse i *The New York Times* merket seg at «Verken Herr Miller eller publikum er uvitende om enkelte likheter mellom fordreiningen av rettferdighet den gang da og i dag» og at Miller hadde «gitt noen kommentarer i forbifarten som gjelder spesielt nåtiden». ¹⁸¹

De fleste teaterkritikere avviste analogien mellom Salem og Washington. Deres grunnleggende poeng var at det ikke fantes faktiske hekser i 1692, men at det definitivt eksisterte kommunister i 1953. En spaltist for *New York Post* anklaget Miller for å ha forenklet problemene slik at de passet inn i stykket:

I Millers manus er den anstrengte implikasjonen at moderne politisk hysteri er grunnlagt på samme måte som total irrasjonell frykt for ikke-eksisterende demoner. Det ville være fint om livet var så enkelt. Uheldigvis er den despotiske trusselen ... så ekte som den var da nazismen overkjørte verden. Den internasjonale kommunismen er en disiplinert fanatisk bevegelse hvis hemmelige bataljoner har erobret hele nasjoner og gjort millioner av mennesker til slaver. Det er spioner og sabotører; det er tiltalte agenter som er skyldige. ¹⁸²

Eric Bentleys anmeldelse i *New Republic* aksepterte Millers analogi, men avgrenset den: «[Analogien] stemmer med at mennesker i dag blir forfulgt på oppdiktet grunnlag. Den stemmer ikke med at kommunisme ikke, mildt sagt, kun er oppdiktet ... analogien mellom «red-baiting» og heksejakt kan bare virke fullkommen for kommunister, fordi kun for dem er kommunismens trussel like fiktiv som trusselen av hekser». ¹⁸³ Poenget med at handlingen og analogien ikke stemte fordi hekser ikke var ekte trusler, siden de ikke eksisterte, i motsetning til kommunister, skulle bli reist gjentatte ganger og ble den mest brukte kritikken mot stykket. Et poeng de utelukket var derimot at hekser ble oppfattet som eksisterende i Salem i 1692, i like stor grad som kommunister eksisterte på 1950-tallet.

4.5 Tema og Analyse

Analogien mellom Salem og jakten på kommunister er mulig å forsvare om man ser nærmere på uttalelsen til Bentley fra anmeldelsen i *New Republic*. Selv om noen anså kommunismens trussel som like fiktiv som trusselen fra heksene, opplevdes den ekte for mange amerikanere; alle som var antatt sympatiske til kommunismen ble opplevd å være en trussel. Det er sannsynlig at det fantes hekser i Salem (personer som praktiserte en eller annen form for trolldom), og den opplevde trusselen som disse utgjorde, kan sammenlignes med den opplevde trusselen om amerikanske kommunister (personer som praktiserte kommunisme) i 1953. ¹⁸⁴ Den faktiske trusselen som amerikanske kommunister og antatte sympatisører i Hollywood utgjorde var liten, men siden de tilhørte den kommunistiske ideologi, ble de antatt av HUAC å være like truende for USA som kommunistene i Sovjetunionen, Kina og Nord-Korea. For å legitimere

¹⁷⁹Kerr, W. F. (1953, 23. januar) 'The Crucible'. *New York Herald Tribune*

¹⁸⁰ Kerr, W. F. (1953, 1. februar) 'The Crucible' Retells Salem's Violent Story. *New York Herald Tribune*

¹⁸¹ Atkinson (1953, 23. januar) *The New York Times*, Atkinson, B. (1953, 1 februar) 'The Crucible' *The New York Times*

¹⁸² *New York Post* (1953, 1. februar) Witchcraft and Stagecraft: 9M

¹⁸³ Bentley, E. (1953, 16. februar) Miller's Innocence. *New Republic*: 22-23

Red-baiting er å angripe eller forfølge en kommunist eller noe som er kommunistisk. Merriam-Webster. (n.d.). Red-baiting. I *Merriam-Webster.com dictionary*.

¹⁸⁴ Hendrickson, G.P. (1992) The Last Analogy: Arthur Miller's Witches and America's Domestic Communists. I *The Midwest Quarterly*; Vol. 33, N. 4: 451

analogien er det derfor viktig å skille mellom kommunistene i USA og kommunistene i Sovjetunionen og deres satellitter, noe Millers kritikere ikke gjorde. Slik kan man snu beskyldningen om å forenkle problemene slik at de passet bedre inn i eget narrativ over på spaltisten fra *New York Post* som skrev den. Det finnes ingen tvil om at Sovjetunionen ble oppfattet som en trussel mot amerikansk demokrati etter krigen, men innenlandske kommunister eller tidligere kommunister, som var tilfellet for mange av vitnene kalt foran HUAC, gjorde derimot ikke det. Det fantes en sterk kontrast mellom hvor mye makt det ble antatt at de amerikanske kommunistene hadde, og hvor lite effekt deres påståtte forsøk på undergraving hadde. Effekten av denne undergravingen var også overdrevet i forhold til mangelen på bevis for det. Dette er hvor analogien mellom hekseprosessene i Salem, og både McCarthy og HUAC sin jakt etter kommunister på 1950-tallet, står sterkest.¹⁸⁵

Til tross for et mellomrom på 300 år, påsto begge påtalemyndighetene at den innkalte hadde medlemskap i en gruppe som ikke var akseptert av samfunnet, med oppsiktsvekkende like ritualer for etterforskning og forsvar. Om personen som var anklaget endte opp med å tilstå, kunne sannheten og lojaliteten til etterforskningen i begge tilfeller bevises på samme måte; ved å navngi tidligere allierte. På denne måten ble informanten den mest sentrale delen av etterforskningen, da den legitimerte etterforskningens utgangspunkt, samtidig som den ga grunnlag for å fortsette den. Siden det fiendtlige i begge tilfeller handlet om en idé, enten det var trolldom eller ideologisk tankegang, var konkrete bevis på utøvelse av illojale handlinger av og til vanskelige å finne, og gikk derfor fra å bli mindre vektlagt til å ikke bli ansett som nødvendige. Til slutt ble selve mistanken og anklagen i seg selv nærmest et bevis. I mangel på påviselige illojale handlinger, brukte begge samfunn veldig like midler for å bevise sine mistanker.¹⁸⁶

I Salem hadde de fleste personer som ble innkalt, ingen beviste handlinger, men hadde heller bare blitt «sett» av de som hadde navngitt dem. Innbyggerne i Salem forventet et slags bevis på skyld, og advokatene og dommerne trengte bevis som støttepunkt for kunne å tiltale noen.¹⁸⁷ Løsningen på problemet deres var en type bevismateriale kalt spektrale bevis, som var basert på at en anklaget person sin ånd hadde blitt observert eller følt av vitnet, ofte i en drøm.¹⁸⁸ Dette ble eksemplifisert flere ganger i *The Crucible*, hvor jentene som starter anklagene, hevder at ånden kommer til dem når de sover og tvinger dem til å gjøre ulovlige eller ukyndige handlinger.¹⁸⁹ Med andre ord aksepterte påtalemyndigheten at et vitne hevdet å ha sett den anklagede personens ånd gjøre den straffbare handlingen, til tross for at den anklagede ikke var ved bevissthet og befant seg et annet sted. Den anklagede var deretter forpliktet til å møte opp i retten og redegjøre for sin ånds forbrytelse, siden dette var noe underbevisstheten deres hadde gjort i en tilstand påvirket av djevelen. I rettsvitenskapen ble spektrale bevis normalt ikke inkludert som godkjent bevismateriale av dommere og advokater, fordi de ikke anså det som en pålitelig tilståelse, da slike fremstillinger var åpne for fabrikkering. Under hekseprosessene i Salem i 1692 ble derimot bruk av spektrale bevis tillatt på grunn av generell mangel på andre typer bevis nødvendig for å sikte de anklagede.¹⁹⁰ Bruken av

¹⁸⁵ Hendrickson (1992): 452

¹⁸⁶ Miller (2005): 35

¹⁸⁷ Miller (2005): 36

¹⁸⁸ Durrant, J. B., & Bailey, M. D. (2012). *Historical Dictionary of Witchcraft: Vol. 2nd ed.* Scarecrow Press.: 181-82

¹⁸⁹ Miller (1953): 44

¹⁹⁰ Durrant & Bailey (2012): 182; Miller (2005): 37

denne typen bevis åpnet opp for at det ble patriotisk å tilstå tanker man vanligvis ikke kunne snakke om i offentligheten. Innbyggerne i Salem begynte å se og høre ting ved sine naboer de aldri før hadde lagt merke til, og mange hadde andre motiver, gjerne økonomiske eller hevngjerrige, for å anklage sine neste enn faktiske mistanker om trolldom.¹⁹¹

1950-tallets spektrale bevis var den amerikanske regjeringsadvokatens liste over undergravende organisasjoner (Attorney General's List of Subversive Organizations), hvor en rekke kommunistiske frontorganisasjoner var oppført, i tillegg til andre organisasjoner som var mistenkt for undergravende aktivitet.¹⁹² Denne listen ble også referert til i kapittel 3, da den var en del av The Internal Security Act of 1950, også kalt The Subversive Activities Control Act of 1950, en lov som krevde at kommunistiske organisasjoner skulle registrere seg hos den amerikanske regjeringsadvokaten. Det var også samme lov som hindret Miller i å få pass i 1954. Å ha medlemskap i en slik organisasjon var ikke ulovlig, men kunne anses som en god grunn til å mistenke vedkommende for å ha undergravende oppførsel eller intensjoner.¹⁹³ Det var heller ikke mot loven å være kommunist på 1950-tallet, men det var ulovlig å være heks i 1692.¹⁹⁴ På samme måte som å havne på The Hollywood Blacklist, var det en risiko for at man kunne miste jobben og at omdømmet ble skadet om noen fant ut at man hadde medlemskap i en slik organisasjon, eller kun om man hadde undertegnet underskriftskampanjer for dem uten å vite at de sto på listen. I forlengelse av dette, blir også svartelister, slik som Red Channels List, 1950-tallets versjon av spektrale bevis. På disse listene var det oppført en rekke punkter man ikke kunne bevise hadde ført til undergravende aktivitet, de bidro kun til mistanke om det. Miller hadde signert på underskriftskampanjer til venstreorienterte organisasjoner som var oppført på regjeringsadvokatens liste, og disse gjorde at han ble ført inn på Red Channels List. I tillegg til oppføringen var også hans tilknytning gjennom signaturene deler av grunnen til at han ble sparket fra å jobbe med filmen til The Youth Board of New York City. Disse tilknytningene ble også en del av bevismaterialet HUAC hadde på personene de kalte inn til høringene sine, til tross for at det ikke var ulovlig å undertegne slike underskriftskampanjer. Selv om det ikke var like enkelt å fabrikke bevis på samme måte som i Salem i 1692, kan man likevel stille spørsmål om enkelte av signaturene kunne ha vært fabrikkert for å skaffe flere signaturer til en underskriftskampanje.

Det er skillet mellom den opplevde trusselen og den faktiske trusselen, mellom hekser og amerikanske kommunister slik de ble oppfattet og slik de faktisk var, som gjør hekseprosessene i 1692 og kommunistjakten på 1950-tallet analoge. Gjennom kritikken presentert i de negative anmeldelsene av *The Crucible* ble det gjort forsøk på å dysse ned den historiske analogien mellom Salem-rettsakene og mccarthyismen. Å akseptere ideen om at Millers analogi er feil, blir å ignorere heksejakten og straffeforfølgelsen av uskyldige under McCarthy-perioden. På denne måten blir det som om man foreslår at man ikke har noe å lære av den, til og med 70 år senere. Årsaken til at stykket har holdt seg så populært, er at det tilbyr mer enn en enkel historietime om de originale

¹⁹¹ Miller (2005): 38; Miller (1958): 229

¹⁹² Goldstein, R. J. (2006) Prelude to McCarthyism: The Making of a Blacklist. *Prologue Magazine*, Vol. 38, No. 3.

¹⁹³ Miller (2005): 35; Merriam-Webster. (n.d.). Internal Security Act of 1950. I *Merriam-Webster.com legal dictionary*.

¹⁹⁴ Abbotson (2007): 109

hekseprosessene eller om HUAC. *The Crucible* utforsker forholdene som må være til stede for å utløse slike hendelser.¹⁹⁵

Millers utforskning av individuell moral er hans fremstilling av samfunnets respons på hendelser i samfunnet. I jentenes første anklager og hysteriet som følger, demonstrerer Miller hvordan gruppepress kan føre til at enkeltindivider tar del i handlinger de vet er gale. Gjennom samfunnets reaksjon på disse beskyldningene viser han hvor lett historier kan tas ut av sin sammenheng, og hvordan folk får skylden for forbrytelser de ikke har begått. Miller knytter massehysteriet i Salem til samfunnets overdrevne religiøse iver og de veldig strenge holdningene og atferdsreglene folket lever etter, antydning av frykten jentene har for å bli straffet for hva de gjorde i skogen da de ble oppdaget. Dette blir skildret i *The Crucible* gjennom temaene trolldom, og sosialt hysteri gjennom massesuggesjon. På begynnelsen av skuespillet er byens hysteri en parallell til hysteriet jakten etter kommunister forårsaket i USA på 1950-tallet. I John Proctors rettssak, hans tilståelse, at han nekter å navngi sine medborgere og at han blir uskyldig dømt, finnes eksempler på tilfeller som regelmessig oppsto under House Un-American Activities Committee sine høringer, inkludert Millers egen. Selv om mccarthyismen opprinnelig hadde vært Millers inspirasjon, tar skuespillets temaer opp mange forskjellige omstendigheter der massesuggesjon overstyrer personlig integritet. Å legge skylden på sydebukker oppfattes å være enklere enn å konfrontere og rette opp dypt forankrede mangler i et samfunn. Så lenge en slik praksis foregår, vil skuespillets historiske kontekst fortsette å bli revidert og anvendt på nytt, slik som nevnt angående stykkets, og denne oppgavens, historiske relevans.

¹⁹⁵ Abbotson (2007): 109

5 Arthur Miller versus HUAC

I slutten av mai 1956 sendte House Un-American Activities Committee ut en pressemelding om at de var i ferd med å starte nye høringer, denne gangen angående «en dyktig organisert kommunistisk konspirasjon rundt bruken av pass, der partimedlemmer og medløpere får mulighet til å reise utenlands i tjeneste for sovjetisk propaganda og undergraving». Høringene skulle «avgjøre hvilken lovgiving som var nødvendig for å beskytte de skjønnsmessige kreftene til utenriksministeren rundt utstedelse av pass.»¹⁹⁶

Arthur Miller ble innkalt til høring i juni 1956, og hans kamp med HUAC skulle vare i over to år, frem til august 1958. Miller, til tross for at han var en anerkjent dramatiker, var på dette tidspunktet sammen med filmstjernen Marilyn Monroe, og dette gav en mulighet for stor pressedekning av høringen. Samtidig hadde oppmerksomheten rundt HUAC sine høringer avtatt, og komiteen stevnet Miller for å skaffe publisiteten som tilknytningen til en verdenskjent stjerne kunne gi. Millers høring handlet derimot ikke om Monroe, men om å etterforske uautorisert bruk av amerikansk pass under kommunistisk innflytelse. Under høringen ble Miller derimot bedt om å svare på spørsmål som ikke handler om passbruk, og som vil si at de ikke var relevante for høringen. Han ble siktet for forakt for kongressen da han nektet å svare på to spørsmål om andres deltakelse på et møte mellom forfattere fra det amerikanske kommunistpartiet i 1947; «Kan du fortelle oss hvem som var der da du kom inn i rommet?» og «Var Arnaud d'Usseau styreleder på møtet med forfattere fra kommunistpartiet som fant sted i 1947, hvor du var til stede?» Til tross for at komiteen allerede visste navnet på deltakerne, siktet de Miller for å vise forakt for kongressen da han ikke ville oppgi informasjon som var nødvendig for etterforskningen.

Miller forsøkte å forsvare sin uskyld ved å bevise komiteens feilaktige metoder i rettssak i mai 1957, men ble dømt etter flere dager med falske anklager fra aktor om uaktsomt passbruk og medlemskap i kommunistpartiet. Miller anket dommen, og ble først frikjent fra siktelsen om å ikke ha svart på spørsmålet «Var Arnaud d'Usseau styreleder på møtet med forfattere fra kommunistpartiet som fant sted i 1947, hvor du var til stede?» etter en beslutning i høyesterett angående en lignende sak som beviste at komiteens metoder ikke var lovmessige. I 1958 ble Miller frikjent på det andre punktet.

5.1 Innkallingen

Det hadde i flere år gått rykter om at Arthur Miller skulle bli stevnet av House Un-American Activities Committee, både i forbindelse med at han under en høring i 1947 ble nevnt av Jack Warner, og med kontroversen rundt hans innblanding med filmprosjektet til The Youth Board of New York City i 1955. Til tross for dette kom ikke innkallelsen før 8. juni i 1956.¹⁹⁷ Siden utenriksdepartementet hadde nektet ham turen til Belgia for å se premieren av *The Crucible* i 1954, hadde han manglet et gyldig pass. Miller ble innkalt nok en gang etter å ha sendt inn forespørsel om å fornye passet, denne gangen for å kunne bli med sin forlovede, Marilyn Monroe, til England for å være tilstede under hennes

¹⁹⁶ *Committee on Un-American Activities, House of Representatives* (1956, 22. mai) For Immediate Release.

¹⁹⁷ «Selvfølgelig, om du tar dem ut av filmer, så har kommunistene andre måter å gjøre det på. Jeg så [All My Sons] av Arthur Miller i New York. (...) Jeg avskydde det.» *United States House of Representatives, Committee on Un-American Activities* (1947, 27. oktober), Testimony of Jack L. Warner; Miller (1995): 25, Woltman (1955, 24. august): 1; *United States House of Representatives, Committee on Un-American Activities* (1956, 25. juni) Investigation Proceeding against Arthur Miller: 1 - 2

filminnspilling, og for å overvære en oppsetning av sitt skuespill *A View From the Bridge*.¹⁹⁸ Innkallingen ble levert til Miller personlig fra en av komiteens etterforskere i Reno i Nevada, hvor han hadde bosatt seg som en del av et seks ukers langt opphold nødvendig for å få en rask skilsmisse fra hans daværende kone, Mary Slattery.¹⁹⁹ Mot slutten av dette oppholdet fikk han vite at en etterforsker fra HUAC var på leting etter han med formål om å gi han en innkallelse til høring. Miller kunne ikke forestille seg hvorfor komiteen var etter han først nå, da han hadde vært langt mer politisk framtrædende og diskutert i tidligere år på grunn av skuespillene sine, og deres mottakelse på begge sider av det politiske spekteret.²⁰⁰

Det virket meningsløst å kalle inn Miller på dette tidspunktet, men å rømme fra en slik innkallelse ville indikere at han var skyldig i hva enn de hadde tenkt å forhøre han om. Vitner ble stevnet til høring av House Un-American Activities Committee, de ble ikke invitert til å vitne. En slik innkalling hadde overtoner av en kommende straffeprosess, spesielt når den var utstedt av komiteen; «i henhold til lovlig myndighet er du herved befalt å møte opp».²⁰¹ Det ble stående som en metode for skremsel og tvang brukt av noen få selvutnevnte sensorer, et apparat for å overbevise om politisk konformitet blant de med innflytelse, som skrev for eller snakket til et større publikum. Siden opprettelsen av HUAC i 1938, hadde ulike formenn og medlemmer sagt at deres formål var å etterforske og avsløre individer de anså som undergravende og uamerikanske, til tross for at hva som var «uamerikansk» aldri fikk en eksakt definisjon.²⁰² Miller erkjente også selv at en slik innkallelse ikke gav rom for nyanser i forsvaret hans, men heller ville få han til å virke prosovjetisk til tross for at han ikke var det. Miller vurderte aldri å navngi andre skribenter som han visste med sikkerhet var kommunister, til tross for at det var hva mange andre i hans posisjon hadde valgt å gjøre. Miller mente at ingen organisasjoner eller individer han kjente til var i nærheten av å være en fare for demokratiet i Amerika, og at han da derfor heller ikke hadde noe motiv for å avsløre dem, eller gi dem vanskeligheter.²⁰³

Grunnen til at Arthur Miller ble kalt inn til høringen foran HUAC først i 1956, var hans forhold til Marilyn Monroe, og publisiteten de to ville gi høringen. I 1956 hadde den bredere konteksten endret seg drastisk siden både 1947 og 1953; Koreakrigen var over, Stalin var død, og hans etterfølger Nikita Khrusjtsjov snakket om fredelig sameksistens. FBI konkluderte at kommunistisk infiltrasjon i Hollywood praktisk talt var ikke-eksisterende, og at store deler av det amerikanske kommunistpartiet hadde blitt oppløst.²⁰⁴ Interessen rundt HUAC hadde vært avtagende over en lengre periode, og de slet med å få oppmerksomhet og overskrifter i avisene. Forholdet mellom Miller og Monroe hadde skapt mange overskrifter, og de ble forfulgt av journalister som ville ha informasjon om forholdet mellom en intellektuell dramatiker og en av Hollywoods største stjerner; en tilsynelatende overraskende kombinasjon.²⁰⁵ Det er ingen tvil om at mye av fascinasjonen for det høyt profilerte forholdet skyldtes hvor forskjellige de to partene var. Miller ble ansett for å være en av landets ledende dramatikere etter suksessen fra *All My Sons* og *Death of a Salesman*, og ble generelt sett på som en seriøs intellektuell. Monroe

¹⁹⁸ HUAC (1956, 21. juni) 4685; Miller (1995): 386

¹⁹⁹ Miller (1995): 377

²⁰⁰ Miller (1995): 390

²⁰¹ HUAC (1956, 25. juni): 1 - 3

²⁰² *Center for Legislative Archives* (1995, juli): 3; Humphries (2008): 80

²⁰³ Miller (1995): 397

²⁰⁴ Sbardellati (2012): 187

²⁰⁵ Miller (1995): 387

var på dette tidspunktet ett av, om ikke det største, sexsymbolet i Hollywood og var heller beundret for sin skjønnhet enn hvor intellektuell hun var. For mange var forholdet en sjarmerende kombinasjon; for andre en forbløffende allianse. I begge tilfeller var det en historie som skapte mange muligheter for pressedekning.

Miller regnet med at noe av grunnen til at HUAC sendte en etterforsker tvers over landet, fra Washington til Nevada, for personlig å overrekke innkallingen, var at de håpet journalistene ville rapportere om det.²⁰⁶ Det levnes liten tvil om at dette var tilfellet. Flere aviser meldte at Miller hadde blitt innkalt til høring av komiteen. *Sunday News* og *Sunday Star* opplyste begge at Miller uttalte at han «ikke var bekymret for innkallingen og at han gjerne møtte opp.»²⁰⁷ Avisene unnlot heller ikke å kommentere Millers forhold til Monroe, som regel i innledningen av artikkelen.²⁰⁸ Til tross for at Miller var relativt godt kjent fra før av, og var et av komiteens mer prominente vitner i 1956, så kunne det ikke sammenlignes med Monroes popularitet. Dette var også noe medlemmene av HUAC visste, og komiteens største motiv for å kalle inn Miller til høring var hans forbindelse til Monroe, og all publisiteten å kalle inn et slikt vitne ville føre til. Komiteen hadde eksistert i nesten 20 år, etterforsket underholdningsbransjen i snart ti år, og det ble vanskeligere å få oppmerksomhet i pressen for hvert år som gikk. Et større navn som allerede var godt kjent, slik som Arthur Miller, og spesielt Marilyn Monroe, kunne raskt gi økt publisitet. Dette ble det også spekulert i av spaltisten Drew Pearson i *Washington Post and Times-Herald*, som hevdet at «Richard Arens er fast bestemt på å skaffe flere overskrifter til Un-American Activities Committee og vet at store Hollywood-navn knyttet til vakre skuespillerinner er en måte å gjøre det på.»²⁰⁹ Miller merket seg at formann Francis E. Walter ikke hadde prøvd å skjule verken sin overraskelse eller begeistring over at så mange journalister hadde møtt opp for å dekke høringen. Dette gjaldt spesielt de «over 20 utenlandske journalistene», noe som ikke var vanlig under en slik høring.²¹⁰ Millers skuespill var populære i Europa, og i tillegg til dette kan hans kommende reise til England sammen med Monroe ha bidratt til interesse fra blant annet den britiske pressen, slik som *Daily Mirror*.²¹¹ I kapittel 3 ble det tatt opp at en av grunnene til at det ikke ble gjort like mange etterforskninger og høringer rundt Broadway, var at fåtallet av skuespillerne ved teatrene var kjente andre steder i landet. Dette betydde at det ikke var like stor interesse for dem i offentligheten, og at de derfor ikke ble undersøkt da komiteen ikke ville få gunstig dekning i pressen.²¹² Selv om Miller var en anerkjent dramatiker, hadde han ikke vært interessant nok for komiteen før han ble sammen med Monroe, og det var først nå den valgte å sende innkallelse.

5.2 Arthur Millers høring

I transkripsjonen av Millers høring, kalt Investigation of the Unauthorized Use of United States Passports, bytter forhørsmannen Richard Arens raskt mellom temaene han førhører Arthur Miller om, noe som gjør at det ikke finnes en ordentlig oversikt over hvilke temaer som angår hvilke spørsmål, og hvorvidt de har en sammenheng. Det er vanskelig å si om dette var en bevisst taktikk brukt av Arens for å forvirre Miller og hans advokater, eller om han kun leste fra et ark med spørsmål som ikke var ordnet. For

²⁰⁶ Miller (1995): 397

²⁰⁷ Berry, B. (1956, 10. juni) Red Probers Call M.M.'s 'Next'. *Sunday News*: 2; *Sunday Star* (1956, 10. juni) «Red Probers Call Arthur Miller: A-2

²⁰⁸ Gibson, G. (1956, 16. juni) D.C. Wash. *Washington Daily News*

²⁰⁹ Parsons, D. (1956, 19. juni) Under the Dome. *Washington Post and Times Herald*: 39

²¹⁰ Miller (1995): 410

²¹¹ *Daily Mirror* (1956, 22. juni): 3

²¹² Miller (1995): 328; Miller (2005): 23

ordens skyld vil dette delkapittelet derfor være delt inn etter tema, og ikke nødvendigvis gjengi den korrekte rekkefølgen for når hvilke spørsmål ble stilt. Informasjonen fra transkripsjonen blir supplert av diverse avisartikler.

Den 21. juni 1956 var Miller et av vitnene under høringene angående undergravende bruk av amerikanske pass. Tilstede i salen sammen med Miller var også hans juridiske rådgiver i saken, advokaten Joseph L. Rauh Jr., og hans med-rådgiver, advokat Lloyd Garrison.²¹³ Selv om Miller på papiret var kalt inn på grunn av mistanke om uautorisert bruk av amerikansk pass, utvidet undersøkelsen raskt omfanget til å inkludere spørsmål om hans politiske aktiviteter og sympatier, og til slutt, hans forbindelser til andre, oppfattet som kommunister. I referatet fra høringen går forhørsmannen Richard Arens gjennom blant annet *The Crucible*, hans avbrutte samarbeid med The Youth Board of New York City og alle punktene oppført under Miller i Red Channels List.

Passbruk

Miller ble bedt om å oppgi alle datoer han hadde søkt om amerikansk pass, hvor Arens skulle henviser til deres dokumenter for å bekrefte om han fortalte sannheten til komiteen.²¹⁴ Dette var starten på en metode brukt av HUAC gjennom hele høringen, hvor komiteen allerede hadde svarene de ønsket fra Miller, men de ville høre dem fra han, som en form for kontroll. Den samme metoden for sjekking av informasjon, og ikke søking etter informasjon, hadde blitt brukt i alle tidligere høringer. Miller hadde søkt om pass for første gang i 1947, og det ble fornyet mens han var i Roma i 1948 som en del av hans undersøkelser til det som skulle bli manuset til *The Hook* og *A View From The Bridge*. Senere hadde han forsøkt å søke om pass i 1954 for å delta på premieren av *The Crucible* i Brussel, men som beskrevet i kapittel 3, hadde ikke søknaden blitt godkjent av utenriksdepartementet, fordi det ikke var vurdert i nasjonal interesse å gi han et pass. Miller trakk så tilbake søknaden sin, siden han ikke kom til å få passet i tide til å nå premieren og ikke hadde andre reisepålegg.²¹⁵ I sammenheng med dette ble det omtalt en ed Miller hadde skrevet under på da han hadde søkt om passet sitt i 1947. Denne eden hadde Miller selv referert til i en meddelelse i pressen, sendt ut som respons til utenriksdepartementets pressemelding om at de hadde avslått søknaden hans om pass i 1954. Eden ble tatt opp igjen i 1955, da han refererte til pressemeldingen under forsvar foran The Youth Board of New York City før de avbrøt filmprosjektet og samarbeidet om. I dette forsvaret hadde Miller uttalt følgende kommentar:

For rundt to år siden, ga jeg ut en uttalelse i pressen som svar på en uttalelse fra utenriksdepartementet, og i denne benektet jeg kategorisk at jeg støttet den kommunistiske saken, eller bidro til den eller var under dens påvirkning eller kontroll. I søknaden om fornyelse av passet mitt fra samme tid hadde jeg dessuten undertegnet, under lov om straff ved falsk forklaring, en uttalelse om at jeg ikke var medlem av noen undergravende organisasjon. Jeg siterer disse uttalelsene, som selvfølgelig fremdeles er sanne, fordi de er en del av den offentlige referansen og har vært det i lang tid.²¹⁶

Her oppstår det forvirring rundt hvilken ed det er snakk om, siden det i 1947 ikke fantes noen spesiell antikommunistisk ed man måtte undertegne, noe Arens og komiteen refererer til gjennom å vise frem Millers faktiske søknad fra 1947, hvor det heller ikke

²¹³ HUAC (1956, 21. juni): 4655; Miller (1995): 407

²¹⁴ HUAC (1956, 21. juni): 4656

²¹⁵ Miller (1995): 356; HUAC (1956, 21. juni): 4657

²¹⁶ HUAC (1956, 21. juni): 4658

finnes en slik ed.²¹⁷ På denne måten forsøker komiteen å hevde at Miller hadde løyet om å ha undertegnet en antikommunistisk ed, noe han ikke hadde gjort. Edene det derimot blir referert til er en standard ed som man finner i søknaden til alle som søker om pass for første gang.²¹⁸ I dette tilfellet hadde Miller tenkt at å sverge under den vanlige eden var det samme som å sverge under ed om at man ikke var under kommunistisk disiplin eller kontroll. Han prøvde å forklare dette for komiteen, for å bevise at han ikke hadde løyet: «det var en feil fra min side da jeg refererte til eden som jeg gjorde. Jeg ville i alle fall skrevet under på en slik ed om den hadde stått i pass-søknaden, og jeg har nettopp uttalt at jeg gjorde en feil.»²¹⁹

Etter at komiteen var ferdige med å spørre om Millers tidligere passbruk, tok de opp hans nyeste, og fortsatt ventende, søknad om pass, som i teorien var selve grunnen til at han hadde blitt innkalt til høringen. Miller hadde søkt om pass rundt fem uker før høringen fant sted for å kunne dra til England.²²⁰ Med unntak av å bli spurt om hvorfor han trengte et pass, var dette den eneste gangen hans nyeste søknad om pass ble nevnt, til tross for at det tilsynelatende var grunnlaget for høringen.

Red Channels List

Miller ble også spurt om han ville undertegnet en slik antikommunistisk ed i 1956, og også her oppsto det forvirring mellom Miller og komiteen, denne gangen rundt definisjonen av å «ha bidratt til den kommunistiske saken». Miller ble usikker på om han måtte si at han hadde bidratt på grunn av at han tidligere hadde skrevet under på protester og underskriftskampanjer, til tross for at disse ikke hadde hatt noen effekt for fremgangen til den kommunistiske partibyggingen i USA. Flere ganger i løpet av høringen presenterte Arens kopier av noe Miller tilsynelatende hadde signert av underskriftskampanjer, uttalelser, protester og oppslag som annonserte han som sponsor eller deltaker på et arrangement. De fleste av disse punktene var oppført under Millers navn i Red Channels List.

Den enkle sannheten var at jeg selv knapt kunne huske mange av organisasjonene eller årsakene jeg hadde gitt min støtte til. Og kanskje det verste av det hele var at mens dette var «fakta» Arens konstaterte om livet mitt som sympatisør, ville det under omstendighetene vært umulig å fortelle den større sannheten, selv om jeg hadde fått friheten til å gjøre det.²²¹

Miller hadde undertegnet en rekke protester og underskriftskampanjer som hadde noe å gjøre med kommunistvennlige grupper, samt deltatt på enkelte møter. Han innrømte at han kunne ha vært sympatisk til kommunismen på et tidspunkt, og lånt sitt navn til slike saker fordi han ønsket å finne ut for sin egen del hvor han var i det politiske bildet, og hvilke saker han faktisk støttet. Han ville vite om han faktisk var marxist, eller om det kun var sider ved kommunismen som i øyeblikket føltes riktiger for å stå imot fascismen som hadde rådet i Europa før og under andre verdenskrig.²²² Dette var, med unntak av hans forhold til Marilyn Monroe, hva pressen valgte å gi mest oppmerksomhet, og neste

²¹⁷ HUAC (1956, 21. juni): 4659

²¹⁸ I søknaden kreves det at du sverger at du ikke har gjort noe av det som står beskrevet under et felt som heter *Acts and Conditons*, at alle uttalelser i søknaden er sanne, at du ikke har brukt falske dokumenter for å anskaffe pass, og at du har lest og forstått advarselen om hva som skjer i tilfelle du ikke har vært sannferdig i din søknad; DS-11 Application for a U.S. Passport

²¹⁹ HUAC (1956, 21. juni): 4659; *New York World Telegram* (21. juni 1956) Miller Will Marry Marilyn in Days: 1 - 2

²²⁰ HUAC (1956, 21. juni): 4657

²²¹ HUAC (1956, 21. juni): 4660

²²² Miller (1995): 407

dag hadde avisene overskrifter som *Washington Daily News* sin «Miller Admits Aiding Reds, Risks Contempt», *Washington Post and Times-Herald* sin «Erred on Reds, Writer Agrees» og *The New York Times* sin «Arthur Miller Admits Helping Communist-Front Groups in '40's».²²³ Artiklene gjentok derimot at Miller hadde benektet at han var under kommunistisk innflytelse, og at til tross for at han ikke husket å ha skrevet under på mesteparten av disse tingene, kom han ikke til å benekte det. Alan Drury skriver i *The New York Times* at Miller hadde sagt at han de siste årene hadde «sluttet å utstede uttalelser til høyre og til venstre bortsett fra hvor jeg personlig var involvert. (...) Jeg fant ut at jeg ble forbundet med for mange ting jeg ikke ønsket å forsvare hundre prosent.»²²⁴

The Crucible

Til tross for at *The Crucible* nevnes flere ganger under Millers høring, er det hovedsakelig relatert til hvorfor Miller trengte pass i 1954, og hvordan stykket hadde blitt tatt imot av anmeldere i den kommunistiske pressen. Miller ble spurt om han var klar over at *The Crucible* hadde vært et eksempelstudie i en rekke artikler i kommunistisk presse, hvor de hadde lagt vekt på parallellen mellom heksejakten i 1692 og «undersøkelser av kommunister og andre undergravninger av kongresskomiteer». Stykkets analogi ble derimot trukket frem av både den kommunistiske pressen og den ikke-kommunistiske pressen, som diskutert i kapittel 4. Dette var også Miller klar over: «Jeg tror det var sant i mer enn den kommunistiske pressen. Jeg tror det var sant i den ikke-kommunistiske pressen også. Sammenligningen er uunngåelig, sir.»²²⁵ I tillegg til dette ble det presentert en utgave av *Daily Worker*, det amerikanske kommunistpartiets avis, hvor forfatteren Howard Fast den 8. november i 1955 hadde rost Miller som «dagens amerikanske dramatiker».²²⁶ På denne måten insinuerte komiteen at alle som ble kommentert positivt i en kommunistisk avis tilsynelatende måtte være en del av den kommunistiske konspirasjonen, ved å holde de omtalte ansvarlig for noen andres meninger. Hvis det HUAC insinuerte faktisk hadde vært tilfellet, så er det verdt å merke seg at *Daily Worker* tidligere hadde beskrevet *Death of A Salesman* som «et dekadent stykke søppel» og kritisert oppsetningen. Som nevnt i kapittel 3 anmeldte den samme avisen *All My Sons* to ganger; en positiv anmeldelse før stykket ble en kommersiell suksess, og en negativ anmeldelse etterpå. Med andre ord ville den dårlige kritikken bevist at Miller umulig kunne ha noe med kommunistene å gjøre da han ikke var i deres favør. Dette var også hva Miller brukte til sitt forsvar: «At noen med tilknytning til den politiske retningen verdsetter teater har ingen betydning for meg (...) Dette er ikke litterær eller dramatisk kritikk. Dette er en politisk artikkel.» Han presiserte at det ville være urettferdig å holde forfatteren av et stykke ansvarlig for kritikken som ble skrevet av noen andre, uansett om forfatteren hadde blitt hyllet eller kritisert.²²⁷

Kommunistiske relasjoner

Mot slutten av høringen ble Miller spurt om sin tilstedeværelse på møter med forfattere som var medlemmer av det amerikanske kommunistpartiet rundt et tiår tidligere, og han

²²³ Gibson, G. (1956, 22. juni) Miller Admits Aiding Reds, Risks Contempt; *Washington Daily News*: 6, *The Washington Post and Times-Herald* (1956, 22. juni) Erred on Reds, Writer Agrees: 2; Drury, A. (1956, 22. juni) Arthur Miller Admits Helping Communist-Front Groups in '40's, *The New York Times*: 1, 9

²²⁴ HUAC (1956, 21. juni): 4672; Drury: (1956, 22. juni): 9

²²⁵ HUAC (1956, 21. juni): 4684

²²⁶ Howard Fast hadde selv stått foran House Un-American Activities Committee i 1950, nektet å navngi andre og blitt dømt til tre måneder i fengsel for forakt for kongressen og ble som resultat av dette svartelistet fra flere forlag. Tiden han tilbragte i fengsel bruke han på å skrive boken *Spartacus*, som i 1960 skulle bli filmen som regnes for å ha oppløst The Hollywood Blacklist og avsluttet perioden med svartelisting i den amerikanske underholdningsindustrien; Homberger, E. (2003, 14. mars) Obituary: Howard Fast. *The Guardian*

²²⁷ HUAC (1956, 21. juni): 4684

bekreftet at han hadde vært til stede på fem eller seks møter.²²⁸ Disse møtene ble skildret i kapittel 3.3. Miller fortalte at han deltok på disse møtene for å finne ut hva hans politiske ståsted var i forhold til marxismen, og at han gjennom møtene fant ut at hans tanker om kunst og kunstneren i forhold til politikk, ikke stemte med de andre forfatterne.²²⁹ Til tross for at Miller hadde innrømmet sin tilstedeværelse, nektet han gjentatte ganger å navngi andre som deltok på møtet. Komiteen visste, som med de fleste de spurte om, allerede navnet på alle fremmøtte, fordi en FBI-informant hadde deltatt på møtet i 1947.²³⁰ Da han ble spurt «kan du fortelle oss hvem som var der da du kom inn i rommet?» svarte Miller at han ikke prøvde å beskytte kommunistene eller kommunistpartiet, men at han heller beskyttet sitt eget vett. «Jeg kunne ikke bruke navnet til en annen person og bringe problemer for ham. (...) livet til en forfatter, til tross for hva det noen ganger virker, er ganske hardt. Jeg vil ikke gjøre det noe tøffere for noen. Jeg ber deg om ikke å stille meg det spørsmålet.»²³¹ Miller ble så spurt om forfatteren Arnaud d'Usseau hadde vært formann under møtene han hadde deltatt på, noe han ikke ønsket å svare på av samme grunn.²³² Flere av komiteens medlemmer mente at Millers samvittighetsnag ikke ga et juridisk grunnlag for å nekte å svare på spørsmålet, og ba derfor formannen om lov til å beordre han til å gi dem et svar på hvilke andre som hadde deltatt på møtene, noe de fikk.²³³ Før spørsmålet ble stilt igjen, ble Miller advart om konsekvensene av å ikke svare: «Vi godtar ikke begrunnelsene du ga for å nekte å svare på spørsmålet, og det er utvalgets mening at hvis du ikke svarer på spørsmålet, vil du sette deg selv i forakt. (...) Det er en formaning som denne komiteen må gi deg i samsvar med avgjørelsene fra Høyesterett.»²³⁴ Miller hadde valgt å ikke bruke Fifth Amendment, noe som betydde at han ikke hadde krav på den konstitusjonelle beskyttelsen mot selvinkriminering, og derfor risikerte en videre rettssak og fengsel.²³⁵ I stedet for å gi komiteen navn, hevdet Miller, etter råd fra sine advokater, at det ikke fantes noen relevans mellom spørsmålet om å oppgi navn og spørsmålet om Miller skulle ha pass, høringens påståtte formål.²³⁶

Det aller siste spørsmålet Miller ble stilt var om han kunne bekrefte eller avvise at han noen gang hadde søkt om medlemskap i det amerikanske kommunistpartiet, basert på at Arens hevdet at det var et faktum, og at nummeret på søknaden hans var 23345. Miller avviste at dette var tilfellet og Arens avsluttet med dette forhøret av vitnet.²³⁷ Dette var det nærmeste Arthur Miller kom til å bli spurt direkte om han var eller noen gang hadde vært kommunist. I løpet av høringen svarte han på rundt 200 spørsmål, med unntak av to; «Kan du fortelle oss hvem som var der da du kom inn i rommet?» og «Var Arnaud d'Usseau styreleder på møtet med forfattere fra kommunistpartiet som fant sted i 1947, hvor du var til stede?»²³⁸ Komiteen mente at siden Miller hadde unngått å svare på

²²⁸ HUAC (1956, 21. juni): 4685

²²⁹ HUAC (1956, 21. juni): 4687

²³⁰ Miller (1995): 311

²³¹ HUAC (1956, 21. juni): 4686

²³² HUAC (1956, 21. juni): 4685

²³³ HUAC (1956, 21. juni): 4686 - 87

²³⁴ HUAC (1956, 21. juni): 4688

²³⁵ Miller (1995): 412

²³⁶ HUAC (1956, 21. juni): 4688

²³⁷ HUAC (1956, 21. juni): 4689

²³⁸ HUAC (1956, 25. juni): 2; Garrison, L. og Rauh Jr., J. (1958, 12. mai) Memorandum In Support of Motion for Oral Argument: 1

spørsmål som var relevante for temaet som ble undersøkt, hadde den blitt forhindret i å motta informasjon som var i samsvar med vilkårene i innkallingen Miller hadde fått.²³⁹

5.3 Miller mellom høringen og rettssaken

Uken etter høringen, på den 27. juni, vedtok medlemmene av HUAC enstemmig at de skulle gi Miller ti dager til å kvitte seg med den mulige siktelsen ved å svare på spørsmålet om d'Usseau, og gi dem navnene på de andre deltakerne. Han fikk ultimatumet etter at advokaten Lloyd Garrison spurte om tillatelse til å utgi et notat fra Miller med forklaring på motviljen til å svare på de to spørsmålene.²⁴⁰ Om han fortsatt nektet, ville spørsmålet om han skulle bli siktet bli stemt over av hele kongressen, som ved eventuelt vedtak ville videresende siktelsen til justisdepartementet for videre rettsforfølgelse. Miller forklarte i et detaljert memorandum til komiteen hvorfor han ikke kunne navngi de andre forfatterne som hadde vært til stede ved møte i 1947. Et av punktene var at det amerikanske kommunistpartiet på dette tidspunktet ikke hadde blitt erklært som konspirasjon, og at de som deltok på møtene derfor ikke hadde brutt loven, eller senere gjort noe form for arbeid som hadde fremmet den kommunistiske agenda.²⁴¹ Millers advokater hadde også forsvart han i et dokument som ga eksempler på flere lignende saker, der vitnene hadde nektet å snakke om andre foran kongresskomiteer, men likevel ikke hadde blitt siktet for forakt. I tillegg til dette påpekte de at Miller hadde vært samarbeidsvillig og svart på alle spørsmål, med unntak av de to han nektet å svare på. De understreket også at han hadde tatt et tappert og ærlig valg sammenlignet med andre i samme situasjon ved å ikke «glemme» navn på andre, eller ved å ikke bruke Fifth Amendment til å ikke oppgi informasjon i det hele tatt.²⁴²

I starten av juli rapporterte flere aviser at Miller hadde levert en antikommunistisk erklæring og annet «ytterligere antikommunistisk materiale» til utenriksdepartementet, for å kunne få utlevert passet han hadde søkt om. Utenriksdepartementets presseansvarlig Joseph Reap nektet ifølge *Evening Star* å avsløre innholdet i tilleggsinformasjonen de fikk tilsendt, eller detaljer om erklæringen.²⁴³ *The New York Post* rapporterte at utenriksdepartementets pass-avdeling handlet uavhengig av HUAC sine prosedyrer for å holde tilbake et pass, men at departementet kunne holde tilbake et pass om en av kongressens komiteer ba om det.²⁴⁴ Den 7. juli rapporterte *The New York Times* og *The Washington Post and Times-Herald* at Miller hadde fått utdelt pass som gjaldt for seks måneder, i motsetning til den vanlige toårsperioden, men at «verken utenriksdepartementet eller Herr Miller gav noen forklaring på dette». Miller hadde selv uttalt til avisen at passet «mer enn oppfylte behovene hans».²⁴⁵ Den 10. juli ble det annonsert at HUAC i et lukket møte enstemmig hadde vedtatt å sende Millers siktelse videre til kongressen, «som nesten alltid godkjente siktelser anbefalt av sine underkomiteer».²⁴⁶ Deretter ville justisdepartementet reise tiltale mot Miller og

²³⁹ HUAC (1956, 25. juni): 2 - 3

²⁴⁰ *Washington Daily News* (1956, 27 juni) Miller Has 10 Days to Name Some Reds; *The New York Times* (1956, 28 juni) Miller Ordered to Reveal Names: 10

²⁴¹ Miller, A. (1956, 15. juli) It Looks This Way To Playwright Arthur Miller. *The Washington Post and Times-Herald*: E-3; Brev fra Arthur Miller til Francis E. Walter (1956, 6. juli)

²⁴² Lewis, A. (1956, 11. juli) House Unit Asks Miller Citation. *The New York Times*: 10

²⁴³ *Evening Star* (1956, 6. juli) Arthur Miller Submits Additional Passport Data: A-27

²⁴⁴ Kahn, J. (1956, 5. juli) Miller Files New Data In Fight for Passport. *New York Post*: 4

²⁴⁵ *The New York Times* (1956, 7. juli) Miller Granted Europe Passport: 15; *The Washington Post and Times-Herald* (1956, 7. juli) Miller Granted Passport To Accompany Marilyn: 3

²⁴⁶ Lewis, A. (1956, 11. juli) House Unit Asks Miller Citation. *The New York Times*: 10; *New York World Telegram* (1956, 11. juli) Congress Will Allow Miller His Honeymoon: 3; *Committee on Un-American Activities, U.S. House of Representatives* (1957, 2. januar) Annual Report for the Year 1956: 71- 72

straffeforfølge han. Miller kunne derimot dra til England sammen med Marilyn Monroe, da dette var en prosess som ville ta opptil flere måneder. Mens de var der vedtok kongressen den 25. juli at Miller skulle siktes for forakt, kun 9 av de 382 representantene stemte imot forslaget.²⁴⁷ Den 18. februar 1957 ble han tiltalt på to punkter; ett for hvert av spørsmålene han ikke hadde svart på.²⁴⁸ Miller påpekte i en egen uttalelse at han hadde svart på alle spørsmål om seg selv, og at det ikke var mot loven å ikke besvare spørsmål som var irrelevante for etterforskningens mål.²⁴⁹

5.4 Miller versus De forente Amerikanske Stater

Den 14. mai 1957 var det klart for Millers rettssak, som varte til den 23. mai.²⁵⁰ I jakten på amerikanske kommunister og medløpere hadde det vært så mange rettssaker som lignet på Millers egen, at det hadde blitt utviklet en slags rutine for gjennomføring som sjelden tok mer enn en eller to timer å fullføre. Rettssaken startet med at de spørsmålene som den anklagede hadde nektet å svare på ble lest opp, deretter vitnet en innhentet ekspert på kommunisme om at han mente at den tiltalte var under kommunistisk påvirkning, og til slutt dømte dommeren den tiltalte for forakt for kongressen. Da HUAC først hadde startet med å sikte sine vitner for forakt for kongressen, med blant annet The Hollywood Ten, hadde de tiltalte blitt dømt til en bot og ett års ubetinget fengsel. Etter hvert som komiteen hadde fått mindre omtale i pressen og mindre oppmerksomhet i offentligheten, hadde også dommene blitt redusert og var som regel en bot og betinget fengsel.²⁵¹ Millers høring hadde derimot fått mye pressedekning, både før, under og etter selve høringen, og det var forventet at rettssaken kom til å få like stor dekning, om ikke mer. Dette gav grunnlag for å anta at Miller kunne risikere å få en mye strengere straff enn betinget fengsel, men som heller tilsvarte straffene The Hollywood Ten hadde fått ti år tidligere. Et større publikum gav HUAC en mulighet til å bruke Miller som et eksempel for læring og skremsel om hva som skjedde med individer som var mistenkt for undergravende aktivitet.

Miller og advokatene hans hadde planlagt Millers forsvar helt siden det ble kjent at kongressen hadde bestemt at han skulle siktes.²⁵² Høringen hadde blitt kalt Investigation of the Unauthorized Use of United States Passports, og formann Walter hadde på starten av høringen hevdet at de skulle etterforske «uredelig anskaffelse og misbruk av amerikansk pass av personer som er i tjeneste under den kommunistiske konspirasjonen».²⁵³ Hovedargumentet i forsvaret av Miller var derimot at komiteen hadde stilt en rekke spørsmål som ikke var relevante for høringens formål, inkludert de to spørsmålene han ble siktet for å ikke ha svart på. Dette var også noe Miller, etter råd fra Rauh, Jr., poengterte under høringen i 1956.²⁵⁴ Siden spørsmålene han nektet å svare på ikke var relevante for høringens mål, hadde komiteen derfor ikke grunnlag for å sikte Miller. På samme tid foregikk det en ankesak i høyesterett, Watkins versus De Forente

²⁴⁷ Warner, J.E. (26. juli 1956) House Cites Arthur Miller. *New York Herald Tribune*; Drury, A. (1956, 26. juli) House Votes 373-9 For Citing Miller. *The New York Times*: 7; *U.S. House of Representatives*. H. Res. 638 Rept. 2922 (1956, 25. juli) 84th Congress, 2nd session.

²⁴⁸ Garrison, L. og Rauh, J. (1958, 12. mai) Memorandum in Support of Motion for Oral Argument: 1

²⁴⁹ Loftus, J. A (1957, 19. februar) Arthur Miller and Dr. Nathan Indicted on Contempt Charges. *The New York Times*: 1, 14; *The Washington Post and Times-Herald* (1957, 19. februar) Miller, Nathan Indicted Here: A-12

²⁵⁰ Wiggins, P. (1957, 24. mai) Contempt Trial Of Miller Ends. *The Washington Post and Times-Herald*: A-3

²⁵¹ Miller (1995): 449

²⁵² Korrespondanse mellom Joseph Rauh, Jr. og Lloyd Garrison (1956, 27. juli).

²⁵³ United States House of Representatives, Committee on Un-American Activities (1956, 23. mai) Investigation of the Unauthorized Use of United States Passports – Part 1 :4305

²⁵⁴ HUAC (1956, 21. juni): 4688

Amerikanske Stater, som var veldig lik Millers sak. Hvis Watkins fikk medhold i høyesterett, ville Miller enkelt kunne bli frikjent basert på dette argumentet. Miller og hans advokater hadde presset på for å få rettssaken hans utsatt til et senere tidspunkt, da de ønsket å se hva høyesterett valgte å gjøre i Watkins-saken, men dette forslaget ble ikke vedtatt.²⁵⁵

På denne måten ble rettssakens fokus hvorvidt det hadde vært lovgivningsmessige formål bak spørsmålene Miller hadde nektet å svare på. Aktor William Hitz forsikret dommeren Charles F. McLaughlin om at spørsmålene hadde vært relevante for et lovforslag som var introdusert i den 84 kongressen, og som for øyeblikket ventet på å bli vedtatt.²⁵⁶ Dette lovforslaget ble introdusert via formann Walter av HUAC, i mai 1956, før komiteen begynte med høringene om passbruk, og skulle sørge for at det ble opprettet en prosedyre for gjennomgang av pass og obligatorisk avslag på pass til personer under kommunistisk innflytelse.²⁵⁷ Det skal sies at komiteen hadde startet høringen med å stille spørsmål relatert til pass, men resten av spørsmålene hadde ingen relevans til temaet. Det fantes ikke bevis for at personene som hadde vært til stede på møtene i 1947, hadde vært involvert i uaktsomt passbruk, og derfor heller ingen sammenheng mellom disse spørsmålene og Millers eget bruk av pass.²⁵⁸ Aktor Hitz la også frem flere falske anklager mot Miller i sin argumentasjon, blant annet at Miller hadde brukt passet sitt til å ulovlig reise til Tsjekkoslovakia i 1947, at han hadde vært medlem av kommunistpartiet mellom 1943 og 1948, og at han aldri hadde nektet for å ha vært kommunist. Det var derimot bevist at Miller aldri hadde vært i Tsjekkoslovakia, som for øvrig fortsatt var demokratisk i 1947, og at han hadde nektet for å ha hatt noen kommunistiske tilknytninger, både under høringen i 1956 og i en uttalelse som ble godkjent av utenriksdepartementet samme år.²⁵⁹ Dommeren avviste heller ikke de falske anklagene, noe som viser at han var partisk til aktoren, til og med i tilfeller av løgn som kunne motbevises.

Som tidligere nevnt hadde det blitt etablert en rutine for hvordan rettssakene ble gjennomført, hvor det ble hentet frem et vitne som var ekspert på kommunisme. Normalt var det FBI eller regjeringen som hentet inn disse ekspertene, av og til tidligere kommunister som hadde vendt partiet ryggen, og de la frem sin mening som bevis for at den tiltalte var kommunist.²⁶⁰ Dette var ikke tilfellet i Millers rettssak. Joseph L. Rauh Jr. hadde hentet inn den tidligere senatoren Harry P. Cain, som hadde ledet The Subversive Activities Control Board under President Eisenhower, og vært en del av Joseph McCarthy sine antikommunistiske tilhengere. Hans tidligere jobb hadde derimot gjort han svært kritisk til hvor mange som ble stemplet som kommunister og mistet jobben, uten at det ble tatt hensyn til deres borgerrettigheter. Etter at han hadde uttalt seg om dette, ble han merket som illojal og fikk sparken.²⁶¹ Ifølge Cain ville det å avsløre identitetene til de

²⁵⁵ Brev fra Lloyd Garrison til riksadvokat Herbert Brownwell, Jr. (1957, 28. januar); Garrison, L. og Rauh Jr., J. (1958, 12. mai) Memorandum In Support of Motion for Oral Argument: 1; *The Washington Post and Times-Herald* (1957, 4. mai) Miller Loses Plea for Delay: A-3

²⁵⁶ Huston, L. A. (1957, 15. mai) Trial of Miller Attracts Crowds; Lawyers in Clash on Red Charge. *The New York Times*: 19

²⁵⁷ *U.S. House of Representatives*. U.S. Passports, Denial and Review Act of 1956. H.R. 9991, 84th Cong. (1956) 84th Congress, 2nd Session. Hentet fra History of Bills and Resolutions - Congressional Record, Vol.102 (1956): 796

²⁵⁸ Miller (1995): 450; Huston (1957, 15 mai): 19

²⁵⁹ Tsjekkoslovakia hadde vært demokratisk under president Beneš helt frem til 1948, da kommunistene tok kontroll over landet. Seim, J. og Goplen, Å. (2020) Tsjekkoslovakias historie i *Store norske leksikon*; Miller: (1995): 450-51

²⁶⁰ Miller (1995): 452

²⁶¹ Miller (2005):13; Baker, R. (1956, 26. juli) Cain Is Leaving Security Board. *The New York Times*: 6; *The New York Times* (1956, 27. juli) Mr. Cain "Resigns": 20

andre deltakerne på møtet i 1947 ikke være noen indikasjon på hvorvidt Miller var under kommunistisk innflytelse. Bare det faktum at han «hadde vært villig til å vitne om sine egne aktiviteter, skulle være en god nok indikasjon på at han ikke hadde vært påvirket av kommunismen».²⁶² Cain mente at man heller burde se på hva Miller hadde skrevet, enn hans tidligere relasjoner for å se om at hadde noen tilknytning til kommunistene. Cain hadde lest Miller sine skuespill, og han hadde ikke funnet tegn som tydet på at Miller var eller hadde vært under kommunistisk påvirkning.²⁶³

At Miller, Rauh Jr. og Garrison hadde hentet inn eget vitne, var derimot ikke nok til å vinne rettssaken, og Miller ble dømt på begge punkter den 31. mai 1957. Straffen var en måneds ubetinget fengsel med tre måneders prøvetid og en bot på 500 dollar.²⁶⁴ Dommer McLaughlin slo ned på forsvaret av Miller, og sa at begge spørsmålene som ble stilt hadde vært relevante for komiteens etterforskning. Han hevdet at begge spørsmålene hadde vært relevante i forhold til uredelig anskaffelse og misbruk av amerikanske pass fra personer som var i kommunismens tjeneste, og slo fast at komiteen hadde oppfylt kravet om å ha gyldig lovgivningsformål for høringen. «Siden kongressen har lov til å lage lover angående pass, er det tydelig at kongressen derfor også har rett til å undersøke saker som omhandler pass».²⁶⁵ Tilsynelatende var rettfærdiggjørelsen av dette kun at Miller hadde hatt et pass i 1947, hadde fått avslag på pass-søknad i 1954, og at han hadde en ventende søknad da høringen fant sted i 1956. Det ble ikke sagt noe om at de to spørsmålene Miller ble dømt for å ikke svare på, ikke hadde hatt noe å gjøre med passbruk, verken hans eget eller noen andres.

Etter at rettssaken var over, anket Miller umiddelbart. Dette førte til en flere måneder lang prosess med flere detaljerte forslag for frikjennelse fra Rauh Jr. og Garrison. Den 17. juni fjernet dommeren en av siktelsene fordi Watkins-saken hadde fått medhold i høyesterett.²⁶⁶ Siktelsen som ble fjernet var punktet om å ikke ha svart på spørsmålet: «var Arnaud d'Usseau styreleder på møtet med forfattere fra kommunistpartiet som fant sted i 1947, hvor du var til stede?». Miller hadde under høringen poengtert at spørsmålet ikke hadde relevans til høringens tema, men fikk til svar at han var blitt beordret til å besvare spørsmålet. Etter beslutningen i Watkins-saken var komiteen pålagt å fortelle et vitne som hadde nektet å svare på et spørsmål hvilken relevans spørsmålet hadde for høringens mål, noe HUAC ikke hadde gjort.²⁶⁷ Forslaget om frikjennelse ble ikke innvilget for det gjenværende punktet, da Miller ikke hadde poengtert dette spørsmålets manglende relevans. Miller anket nok en gang saken.²⁶⁸

Til tross for flere forslag om frikjennelse, skulle ikke Miller bli frikjent av District Court i Washington D.C. før 7. august 1958. På grunn av sakens betydning, dens kontroversielle karakter og dens offentlige oppmerksomhet, satt alle ni dommerne i District Court i stedet for de vanlige tre. Det ble enstemmig vedtatt at HUAC ikke hadde advart Miller tilstrekkelig om at han risikerte å bli dømt for forakt for kongressen om han nektet å svare på spørsmålene. De siterte en avgjørelse fra høyesterett fra 1955, om at en tiltale

²⁶² Dutkin, H. L. (1957, 23. mai) Defense Calls Harry Cain As Expert at Miller Trial. *Evening Star*: A-8

²⁶³ Miller (1995): 454; Miller (2005): 12

²⁶⁴ Millers prøvetid begynte den 19. juli 1957. *United States District Court for the District of Columbia*. (1957, 19. juli) Conditions of Probation; *The New York Times* (1957, 20 juli) Arthur Miller Fined; Plans an Appeal: 4

²⁶⁵ Loftus (1957, 1. juni): 1, 8

²⁶⁶ Garrison, L. og Rauh Jr., J (1958, 12. mai) Memorandum In Support of Motion for Oral Argument: 1

²⁶⁷ HUAC (1956, 21. juni): 4688, Clayton, J. E, (1957, 17. juni) Miller Lawyers Ask Acquittal, Cite Watkins. *The Washington Post and Times-Herald*: B-8

²⁶⁸ *Committee on Un-American Activities* (1958, 3. februar) Annual Report For The Year 1957: 10; *The New York Times* (1957, 29. juni) Judge Reaffirms Guilt of Miller: 4

om forakt ikke var gyldig om vitnet ikke hadde blitt tydelig advart om den mulige straffen for å nekte å svare foran en av kongressens komiteer.²⁶⁹ Dette stemmer derimot ikke helt, da komiteen etter høringen hadde gitt Miller ti dagers frist til å svare på spørsmålene, der de opplyste han om konsekvensene for å ikke svare. Miller ble for øvrig også advart under selve høringen, da komitémedlem Scherer hadde sagt «det er komiteens mening at hvis du ikke svarer på spørsmålet vil du vise forakt (...) Dette er en formaning som denne komiteen må gi deg i samsvar med avgjørelsene fra Høyesterett.»²⁷⁰ En annen ting retten tok opp, var at Miller hadde bedt formann Walter utsette spørsmålet om hvem han hadde sett på møtet i 1947 til et senere tidspunkt i høringen. Formannen hadde godkjent dette, men høringen hadde blitt avsluttet ikke lenge etter. Retten påpekte at høringen på denne måten hadde blitt avsluttet: «uten noen utvetydig fornyet retning eller befaling om å svare på det suspenderte spørsmålet. I det hele tatt virker det klart at den ankende part hadde rett til å forlate høringen og tro at kravet om å svare fortsatt var innstilt, om ikke lenger gjeldende.»²⁷¹

Miller avsluttet den lange prosessen med en uttalelse om at han håpet at rettens avgjørelse «vil gi et lite bidrag til å eliminere overskridelsen til kongressens komiteer, og særlig mot å stoppe den umenneskelige praksisen med å tvinge vitner til å informere om tidligere venner og bekjente.»²⁷²

5.5 Marilyn Monroe som presse magnet

Millers standhaftighet mot komiteen ble av mange journalister sett på som et modig valg.²⁷³ Enda mer interessant i pressens øyne var kunngjøringen om at Miller og Monroe snart skulle gifte seg. Dette hadde blitt spekulert i da Miller flyttet til Reno, men ble bekreftet av Miller selv, både under selve høringen og til pressen.²⁷⁴ Miller har i etterkant vært åpen om at han var overbevist om at hans kommende ekteskap til Monroe hadde en direkte kobling til hvorfor han ble innkalt av komiteen. Han fikk bekreftet dette da hans advokat Joseph L. Rauh Jr. ble kontaktet av komiteens formann Francis E. Walter kvelden før høringen skulle finne sted, med forslag om at komiteen kunne avlyse høringen under forutsetning om at Monroe samtykket til å bli avbildet mens hun håndhilste på formannen. «Kunne du tenkt deg å ikke møte på høringen i morgen?» hadde Rauh Jr. sagt da han fortalte Miller om forslaget. Tilbudet ble avslått av Miller.²⁷⁵ Til tross for dette ble aldri Monroe nevnt ved navn, verken av komiteen eller Miller selv. Den eneste gangen hun blir nevnt, er når Miller blir spurt om hvorfor han trenger et pass: «Jeg har en produksjon som er under utvikling i England av *A View From the Bridge*, og jeg vil være der for å være sammen med kvinnen som da vil være min kone.»²⁷⁶ Til tross for at formann Walter aldri refererte til Monroe under høringen, holdt han seg ikke for god til å kommentere forholdet til Miller i media. Da han ble spurt om han trodde Miller kom til å få ha bryllupsreisen sin i Europa, eller om han måtte holde seg

²⁶⁹ Lewis (1958, 8. august) :1,7

²⁷⁰ HUAC (1956, 21. juni): 4688

²⁷¹ Clayton, J. (1958, 8. august) Court of Appeals Orders Miller Acquitted of Congress Contempt. *The Washington Post and Times-Herald*: 1; *New York Post* (1958, 7. august) Playwright Miller Cleared of Contempt by Court of Appeals

²⁷² Lewis (1958, 8. august): 1, 7, *New York World Telegram* (1958, 8. august) Miller Cleared in Contempt Case: 1

²⁷³ *The Washington Post* (12 juli 1956) Question of Conscience: 14

²⁷⁴ HUAC: (1956, 21. juni): 4685; Drury (1956, 22. juni) 1, 9; *Daily Mirror* (22. juni 1956) Miller At Last Says MM-Hmm: 3

²⁷⁵ Miller (1995): 406, Miller (2005): 23

²⁷⁶ HUAC (1956, 21. juni): 4685

innenlands, sa han «Vel, jeg antar at det ikke er mange steder i dette landet han ikke ville gledet seg over en bryllupsreise med Marilyn Monroe.».²⁷⁷

Millers advokat, Joseph L. Rauh Jr. ønsket å vise at det sanne formålet til komiteen var publisiteten rundt et vitne som skulle gifte seg med en berømt filmstjerne. Komiteens spørsmål under høringen, og de falske anklagene under rettssaken, hadde ingen relevans for deres påståtte formål, fordi Miller var innkalt under falske forutsetninger. Dette var et poeng Rauh Jr. tok opp under Millers rettssak, da han ba om å få innblikk i mappene komiteen hadde på Miller, for å se hvor mange av dem som gjaldt Marilyn Monroe. Omfanget av dokumenter angående Monroe ville bevise at komiteen ikke hadde noe gyldig lovgivningsmessig grunnlag til å avhøre Miller, og kun kalte han inn for å få oppmerksomhet. Rauh Jr. fikk derimot ikke tilgang til disse mappene, da aktor Hitz overbeviste dommeren om at Monroe ikke kunne ha noen relevans til høringen.²⁷⁸ Komiteen stilte riktignok aldri spørsmål om Monroe under høringen, men dette betyr ikke at ønsket om publisitet ikke var HUAC sitt egentlige motiv. Det var også enkelt for komiteen å avvise påstanden, for på dette tidspunktet hadde både komiteen og rettssaken allerede fått den publisiteten de ønsket. Monroes tilknytning til saken sørget for bred dekning av hele prosessen, både før, under og etter.

Til tross for at det var House Un-American Activities Committee som kalte inn Miller med motiv om mer publisitet, brukte også Miller og Monroe forholdet sitt som pressestrategi. Dagen da høringen ble avholdt svarte de begge på spørsmål fra pressen, og Miller annonserte at de skulle gifte seg før de reiste til England den 13 juli. Til tross for at Monroe ikke gav noen intervju den dagen, hadde agenten hennes Lois Weber invitert pressen inn i Monroes leilighet og lest opp en uttalelse som var lik Millers.²⁷⁹ Dette kan ha vært en pressestrategi, da paret og deres PR-ansatte visste at nyheten om deres kommende giftemål ville få plass i alle avisene som dekket høringen. Denne informasjonen ville ta vekk oppmerksomhet fra beskrivelsene om hva som faktisk hadde skjedd under høringen. Flere aviser, for eksempel *The New York Post*, gjorde nyheten til en sensasjon med forsider som hadde overskrifter som «MILLER GOES ON GRILL» og «The Non-Red Oath: MILLER TO SIGN IT».²⁸⁰ Monroes innvirkning på pressedeckningen var mest synlig etter at de hadde giftet seg, da aviser som dekket rettssaken i 1957, meldte at store menneskemengder hadde møtt opp for å få se Marilyn Monroe, som ikke var til stede.²⁸¹

²⁷⁷ Schutt, C. E. (1956, 22. juni) "Committee on Un-American Activities" *Telenews Production Inc.*

²⁷⁸ *Evening Star* (1957, 21. mai) Miller Probers Publicity Hit: A – 14; Wiggins, P. (1957, 22. mai) Marilyn 'Irrelevant' to Red Probe. *Washington Post and Times-Herald*: B-9

²⁷⁹ *New York World Telegram* (1956, 21. juni) Miller Will Marry Marilyn in Days: 1 – 2; Gibson (1956, 22. juni) *Washington Daily News*: 6; *The Washington Post and Times-Herald* (1956, 22. juni) Erred on Reds, Writer Agrees: 2; Drury (1956, 22. juni):1, 9; *New York Journal American* (1956, 21. juni) Playwright Miller Admits He Backed Red Causes

²⁸⁰ Williams, R. (1956, 22 juni) The Non-Red Oath: MILLER TO SIGN IT *New York Post*: 1, 3

Kahn, J. og Cook, J., (1956, 21 juni): MILLER GOES ON GRILL *New York Post*: 1, 5

²⁸¹ *Evening Standard* (1957, 14. mai) Miller Red «Interest» Hit As Contempt Trial Opens; Huston, L. A. (1957, 15. mai) Trial of Miller Attracts Crowds; Lawyers in Clash on Red Charge. *The New York Times*: 19

Epilog

Det finnes flere hendelser i Arthur Millers liv i etterkant av 1958 som kan sees som en positiv parallell eller en ironisk videreføring av motgangen han hadde i 1950-årene. Allerede i 1958 ble *The Crucible* satt opp Off-Broadway, og denne oppsetningen varte i nesten to år. Stykket fikk en overveldende positiv respons sammenlignet med mottakelsen fem år tidligere, og noen kritikere hevdet at stykket var så annerledes at Miller måtte ha endret på teksten.²⁸² Stykket hadde ikke forandret seg, men det politiske klimaet var derimot i endring, noe andre anmeldere var klare over.²⁸³ Miller reiste til Belgia i 1979 i anledning 25-årsjubileet til den Belgiske premieren av *The Crucible*, den samme oppsetningen han ikke hadde hatt mulighet til å overvære grunnet sin første avslåtte søknad om passfornyelse. Miller hadde lagt igjen passet sitt i Frankrike, men innså at han måtte ha pass om han skulle få slippe inn i landet igjen etter å ha vært i Belgia, og fikk hjelp fra den amerikanske generalkonsulen i Brussel. Etter Millers egen skildring ble han møtt med applaus fra de ansatte da han møtte opp på det amerikanske konsulatet. Kontrasten mellom å ikke få utstedt pass og å få et pass på under et døgn, var stor. Generalkonsulen kunne fortelle Miller at han hadde fått passet sitt så raskt fordi generalkonsulen også hadde brukt mange år på å kjempe mot utenriksdepartementet i 1950-årene, før han ble bevist uskyldig og fikk tilbake jobben sin, og at han derfor kjente igjen Millers historie.²⁸⁴ I 1984 mottok Miller Kennedy Center Honors som takk for sitt livslange bidrag til den amerikanske kulturen.²⁸⁵ Under banketten til ære for Miller kunne hans gjest, advokat Joseph L. Rauh Jr., fortelle Miller at han ble hedret i samme rom som høringen for House Un-American Activities Committee hadde blitt avholdt i nesten 20 år tidligere.²⁸⁶

Selv om *The Crucible* ikke var en kommersiell suksess i samtiden, har den blitt det i etterkant. *The Crucible* er Arthur Millers mest spilte stykke, både i USA og i resten av verden. Stykket står som ett av de siste kritiske litterære verkene som er igjen etter mccarthyismen, men ikke fordi det blir husket i sammenheng med selve perioden.²⁸⁷ Den moderne appellen til *The Crucible* skyldes ikke analogien den trekker mellom heksejaktene i Salem 1692 og jakten på kommunister i USA på 1950-tallet, siden flertallet av de som enten ser eller leser stykket i dag sannsynligvis er for unge til å huske mccarthyismen eller The Red Scare. Det samme kan også sies om publikum utenfor USA, som er enda mindre bevisste på analogien. I de fleste tilfeller klarer *The Crucible* å relatere til hendelser i samtiden, som er hva som gjør stykket så kvalifisert for oppsetning, til og med nesten 70 år etter premieren. Siden *The Crucible* er et samfunnsdrama, betyr det at dets handling ikke bare appellerer til enkelte samfunn, men til alle samfunn. Straffeforfølgelsen i både 1692 og 1953 reflekterer straffeforfølgelser i enhver periode, enten det gjelder Kina under den kulturelle revolusjonen, Sør-Afrika, Latin-Amerika eller andre land som har opplevd diktatorer.²⁸⁸

Dette gjelder også for meg selv, hvor «mitt» *The Crucible* (*Heksejakt*) ikke hadde sammenheng med det sosiopolitiske klimaet under mccarthyismen, men relaterte til en hendelse i Gøteborg i 2012, hvor en rekke mindreårige jenter hadde blitt hengt ut på

²⁸² Watts, R. (1958, 30. mars) A Fine Revival of "The Crucible". *New York Post*: 13

²⁸³ Funke, L. (1958, 12. mars) Miller Drama Revived at New Theatre. *The New York Times*; Miller (1995): 348

²⁸⁴ Miller (2005): 21-2.

²⁸⁵ *Kennedy Center*. Arthur Miller.

²⁸⁶ Miller (1995): 451-2

²⁸⁷ Bigsby (1997): 90-91

²⁸⁸ Miller (2005): 52-3

billedelingstjenesten Instagram med grove kommentarer. Det hadde gått rykter om at en 17 år-gammel jente hadde opprettet kontoen som delte disse bildene, til tross for at jenta selv hevdet at hun var uskyldig. I et planlagt angrep møtte det opp en mobb med over hundre ungdommer utenfor skolen hun gikk på, og jenta ble jaget flere hundre meter. Etter jakten brøt det ut opprør i sentrum av Gøteborg, hvor blant annet en tilfeldig jente, mistenkt for å være 17-åringen, ble slengt i bakken og banket opp.²⁸⁹ Politiet etterforsket saken og erklærte jenta uskyldig, men på dette tidspunktet hadde familien måttet flytte til en hemmelig adresse. Saken ble løst gjennom rettssak i 2013, hvor jenta ble funnet uskyldig og to andre jenter sto frem som de skyldige.²⁹⁰ I den fysiske jakten på jenta og opprøret som fulgte, kan man se nettopp hysteri som respons på en anklage som viser seg å ikke stemme. Oppsetningen av «mitt» *Heksejakt* endte med spørsmålet «hvordan finne sannheten når massene styres av frykt?» og fokuserte på den massesuggesjonen som hekseprosessene i Salem hadde blitt drevet av. Amerikanerne hadde også en frykt for en antatt fare som drev flere av tiltakene som ble gjort for å best mulig kontrollere den og holde den på avstand, blant annet alle komiteene under kongressen som skulle etterforske undergravende aktivitet. Å kalle inn en person ved den minste mistanke, ble rettfærdiggjort gjennom frykten for hva som potensielt kunne skje om man unnlot å gjøre det.

I innledningen ble #MeToo-bevegelsen og Donald Trump utpekt som nåtidens eksempler på «heksejakter» i amerikansk politikk og kultur, i samvirke med en presse som forer offentligheten med informasjon og meninger. House Un-American Activities Committee kalte inn vitner som ville tiltrekke publisitet til deres etterforskning, og som spredte informasjonen fortløpende til amerikanere som fryktet at det skulle bli avslørt kommunister rundt dem. Dette har ikke blitt bedre den dag i dag. I informasjonsalderen hvor enkeltpersonen daglig kjemper for å unngå å bli lurt av «fake news», er det enkelt å la seg rive med av massesuggesjon, spesielt for lett påvirkelige grupper, som ungdom. Det nyligste eksempelet på slik frykt er massehysteriet og feilinformasjonen som ble spredd ved utbruddet av koronaviruset. Sånn sett er «heksejakt» en påminnelse på hvorfor man bør utøve kildekritikk.

²⁸⁹Johansson, Röstlund, Forsberg & Nelson (2012, 18. desember) Filmen Visar: Mobb Hoppa på Tjej i Gøteborg. *Aftonbladet*; Beyer-Olsen, A. (2012, 18. desember) Ungdomsopprør i Sverige Etter Sexrykter På Nett. *Verdens Gang*.

²⁹⁰ Wibe-Lund, T. (2013, 4. januar) Klappjakt på Instagrams Ryktespreder – Uthengt Jente (17) Var Uskyldig. *Verdens Gang*; Letvik, H. (2013, 25. juni) To Jenter Dømt for Sexsjikane på Instagram. *Aftenposten*; Bie, N (2013, 25. juni) Tonåringar Dömda för Förtal på Instagram. SVT

Litteraturliste

Bøker:

Abbotson, S. C. W. (2007) *Critical companion to Arthur Miller*. New York: Facts on File

Biggsby, C. (red.) (1997) *The Cambridge Companion to Arthur Miller*. Cambridge: Cambridge University Press

Biggsby, C. E. W. (1984) *A Critical Introduction to Twentieth Century American Drama*. Cambridge: Cambridge University Press

Corrigan, R. W. (1969) *Arthur Miller: A Collection of Critical Essays*. New Jersey: Prentice-Hall

Critchlow, D. T. (2013) *The Red Scare Hits Hollywood*. I Critchlow, D. T. *When Hollywood Was Right: How Movie Stars, Studio Moguls, and Big Business Remade American Politics*. Cambridge: Cambridge University Press

Durrant, J. B., & Bailey, M. D. (2012). *Historical Dictionary of Witchcraft: Vol. 2nd ed.* Scarecrow Press.

Frost, J. (2011) *Blacklisting Hollywood Reds*. Frost, J. I *Hedda Hopper's Hollywood: Celebrity Gossip and American Conservatism*. New York: NYU Press

Humphries, R. (2008). *Hollywood's Blacklists: A Political and Cultural History*. Edinburgh: Edinburgh University Press.

Kazan, E. (1988) *Elia Kazan: A life*. London: A. Deutsch

Kvande, L. & Naastad, N. (2013). *Hva skal vi med historie? Historiedidaktikk i teori og praksis*. Oslo: Universitetsforlaget.

Miller, A. (1995) *Timebends*. London: Penguin Books

Miller, A. (1958) *Collected Plays: With an Introduction*. London: Cresset Press

Miller, A. (2005) *The Crucible in History and Other Essays*. London: Methuen

Sbardellati, J. (2012). *J. Edgar Hoover Goes to the Movies: The FBI and the Origins of Hollywood's Cold War*. Ithaca: Cornell University Press

Artikler

Allen, N. (2019, 21. September) Donald Trump Accuses Democrats of Launching «Ukraine Witch Hunt». *The Telegraph*. Hentet fra: <https://www.telegraph.co.uk/news/2019/09/21/donald-trump-accuses-democrats-launching-ukraine-witch-hunt/>

Berenson, T. (2019, 11. oktober) «Insane Impeachment Witch Hunt» Trump Rages in His First Rally Since the Start of the Impeachment Inquiry. *Time Magazine*. Hentet fra: <https://time.com/5696533/trump-rally-minnesota-impeachment/>

Beyer-Olsen, A. (2012, 18. desember) Ungdomsopprør i Sverige Etter Sexrykter På Nett. *Verdens Gang*. Hentet fra: <https://www.vg.no/nyheter/utenriks/i/KoQdM/ungdomsopproer-i-sverige-etter-sexrykter-paa-nett>

- Bie, N (2013, 25. juni) Tonåringar Dömda för Förtal på Instagram. *SVT*. Hentet fra: <https://www.svt.se/nyheter/inrikes/instagram-goteborg>
- Fredericks, B, (2019, 26. September) Trump on Ukraine Scandal: "It's Another Witch Hunt". *New York Post*. Hentet fra: <https://nypost.com/2019/09/26/trump-on-ukraine-scandal-its-another-witch-hunt/>
- Goldstein, R. J. (2006) Prelude to McCarthyism: The Making of a Blacklist. *Prologue Magazine*, Vol. 38, No. 3. Hentet fra <https://www.archives.gov/publications/prologue/2006/fall/agloso.html>
- Gussow, M. (1996, 30. november) A Rock of the Modern Age, Arthur Miller Is Everywhere. *The New York Times*. Hentet fra <https://www.nytimes.com/1996/11/30/movies/a-rock-of-the-modern-age-arthur-miller-is-everywhere.html>
- Hendrickson, G.P. (1992) The Last Analogy: Arthur Miller's Witches and America's Domestic Communists. I *The Midwest Quarterly*; Vol. 33, N. 4
- Homberger, E. (2003, 14. mars) Obituary: Howard Fast. *The Guardian* <https://www.theguardian.com/news/2003/mar/14/guardianobituaries.books>
- Johansson, Röstlund, Forsberg & Nelson (2012, 18. desember) Filmen Visar: Mobb Hoppa på Tjej i Göteborg. *Aftonbladet*. Hentet fra; <https://www.aftonbladet.se/nyheter/a/J1v7B6/filmen-visar-mobb-hoppa-pa-tjej-i-goteborg;>
- Kerrane, K. (2004) Arthur Miller vs. Columbia Pictures: The Strange Case of Career of a Salesman. *The Journal of American Culture*. Volume 27, Number 3
- Letvik, H. (2013, 25. juni) To Jenter Dømt for Sexsjikane på Instagram. *Aftenposten*. Hentet fra: <https://www.aftenposten.no/verden/i/QbAR/to-jenter-doemt-for-sexsjikane-paa-instagram;>
- Livsey, A. (2018, 13. januar) Liam Neeson Says Harassment Allegations Are Now a «Witch Hunt». *The Guardian*. Hentet fra: <https://www.theguardian.com/film/2018/jan/13/liam-neeson-says-harassment-allegations-have-become-a-witch-hunt>
- Navasky, V. S., (1973, 25 mars) To Name or Not to Name. *The New York Times*. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1973/03/25/archives/to-name-or-not-to-name-the-hollywood-10-recalled.html>
- Mumford, G. (2018, 12 februar) Michael Haneke: #MeToo has Led to a Witch Hunt «Coloured by a Hatred of Men». *The Guardian*. Hentet fra: <https://www.theguardian.com/film/2018/feb/12/michael-haneke-metoo-witch-hunt-coloured-hatred-men>
- Pollard, A. (2019, 3. August) Alia Shawkat: «When Men Say #MeToo is a Witch Hunt, It Makes Me Want It To Be One». *The Independent*. Hentet fra: <https://www.independent.co.uk/arts-entertainment/films/features/alia-shawkat-interview-metoo-animals-new-movie-holiday-grainger-arrested-development-a9033346.html>

The White House (2020, 19. mai) Remarks by President Trump After Senate GOP Policy Lunch. Hentet fra: <https://www.whitehouse.gov/briefings-statements/remarks-president-trump-senate-gop-policy-lunch-u-s-capitol/>

Wibe-Lund, T. (2013, 4. januar) Klappjakt på Instragrams Ryktespreder – Uthengt Jente (17) Var Uskyldig. *Verdens Gang*. Hentet fra: <https://www.vg.no/nyheter/utenriks/i/BO5ov/klappjakt-paa-instagram-ryktespreder-uthengt-jente-17-var-uskyldig>

Primærkilder

Counterattack (1950, 22. juni) Red Channels: The Report of Communist Influence in Radio and Television. Hentet fra Library of Congress.

The Crucible

Miller, A. (1953) *The Crucible: A Play in Four Acts*. New York: Viking Press

Aviser

Atkinson, B. (1949, 20. februar) DEATH OF A SALESMAN'; Arthur Miller's Tragedy Of An Ordinary Man, *The New York Times*. Hentet fra:

<https://www.nytimes.com/1949/02/20/archives/death-of-a-salesman-arthur-millers-tragedy-of-an-ordinary-man.html>

Atkinson, B. (1953, 23. januar) "At The Theatre". *The New York Times*. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283. Series I. Works, 1936-2013, undated. Subseries A. Plays, Screenplays, Radio Plays, Books, 1936-2013, undated. The Crucible (play). Productions. Original Production. Martin Beck Theatre (New York, 1953), Reviews and Articles, 1953. BOX 90.6

Atkinson, B. (1953, 1 februar) 'The Crucible' *The New York Times*. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283. Series I. Works, 1936-2013, undated. Subseries A. Plays, Screenplays, Radio Plays, Books, 1936-2013, undated. The Crucible (play). Productions. Original Production. Martin Beck Theatre (New York, 1953), Reviews and Articles, 1953. BOX 90.6

Baker, R. (1956, 26. juli) Cain Is Leaving Security Board. *The New York Times*. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1956/07/26/archives/cain-is-leaving-security-board-eisenhower-accepts-the-offer-of.html?searchResultPosition=12>

Bentley, E. (1953, 16. februar) Miller's Innocence. *New Republic*. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283. Series I. Works, 1936-2013, undated. Subseries A. Plays, Screenplays, Radio Plays, Books, 1936-2013, undated. The Crucible (play). Productions. Original Production. Martin Beck Theatre (New York, 1953), Reviews and Articles, 1953. BOX 90.6

Berry, B. (1956, 10. juni) Red Probers Call M.M.'s 'Next'. *Sunday News*. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Commentary and Correspondence - Newspapers & Magazine.' BOX HUAC2 - D

Clayton, J. (1957, 17. juni) Miller Lawyers Ask Acquittal, Cite Watkins. *The Washington Post and Times-Herald*. Hentet fra Miller, Arthur 1957 - 59; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Clayton, J. (1958, 8. august) Court of Appeals Orders Miller Acquitted of Congress Contempt. *The Washington Post and Times-Herald*. Hentet fra Miller, Arthur 1957 - 59; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities

Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Crowther, B. (1951, 21. desember) The Screen: Four New Movies Open, *The New York Times*. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1951/12/21/archives/the-screen-four-new-movies-open-death-of-a-salesman-with-fredric.html>

Daily Worker (1947, 29. desember) Hollywood Directors Guild Hits Witch-hunt; Firing of 10. Hentet fra Motion Picture/Hollywood Hearings 1947 – 1948 (1 of 3); Hollywood Hearings-News clipping to Production Companies-world Picture Club, BOX 1108.

Files and References Section, Motion Picture; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Daily Mirror (1956, 22. juni) Miller At Last Says MM-Hmm. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Drury, A. (1956, 22. juni) Arthur Miller Admits Helping Communists-Front Groups in '40's, *The New York Times* <https://www.nytimes.com/1956/06/22/archives/arthur-miller-admits-helping-communistfront-groups-in-40s-but.html?rref=collection%2Ftimestopic%2FMiller%2C%20Arthur>

Drury, A. (1956, 26. juli) House Votes 373-9 For Citing Miller. *The New York Times*. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Commentary and Correspondence - Newspapers & Magazine.' BOX HUAC2 - D

Dutkin, H. L. (1957, 23. mai) Defense Calls Harry Cain As Expert at Miller Trial. *Evening Star*. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Evening Star (1956, 6. juli) Arthur Miller Submits Additional Passport Data. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Evening Star (1957, 14. mai) Miller Red «Interest» Hit As Contempt Trial Opens. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Gibson, G. (1956, 16. juni) D.C. Wash. *Washington Daily News*. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Gibson, G. (1956, 22. juni) Miller Admits Aiding Reds, Risks Contempt. *Washington Daily News*. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References

Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Hill, G. (1947, 27. oktober) Stars Fly to Fight Inquiry into Films. *New York Times*. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1947/10/27/archives/stars-fly-to-fight-inquiry-into-films-broadcast-by-players-and.html?searchResultPosition=1>

Huston, L. A. (1957, 15 mai) Trial of Miller Attracts Crowds; Lawyers in Clash on Red Charge. *The New York Times* <https://www.nytimes.com/1957/05/15/archives/trial-of-miller-attracts-crowds-lawyers-in-clash-on-red-charge.html?rref=collection%2Ftimestopic%2FMiller%2C%20Arthur>

Kahn, J. og Cook, J., (1956, 21 juni): MILLER GOES ON GRILL *New York Post*. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Commentary and Correspondence - Newspapers & Magazine.' BOX HUAC2 - D

Kahn, J. (1956, 5 juli) Miller Files New Data In Fight for Passport. *New York Post*. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Commentary and Correspondence - Newspapers & Magazine.' BOX HUAC2 - D

Kerr, W. F. (1953, 23. januar) 'The Crucible'. *New York Herald Tribune*. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283. Series I. Works, 1936-2013, undated. Subseries A. Plays, Screenplays, Radio Plays, Books, 1936-2013, undated. *The Crucible* (play). Productions. Original Production. Martin Beck Theatre (New York, 1953), Reviews and Articles, 1953. BOX 90.6

Kerr, W. F. (1953, 1. februar) 'The Crucible' Retells Salem's Violent Story. *New York Herald Tribune*. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283. Series I. Works, 1936-2013, undated. Subseries A. Plays, Screenplays, Radio Plays, Books, 1936-2013, undated. *The Crucible* (play). Productions. Original Production. Martin Beck Theatre (New York, 1953), Reviews and Articles, 1953. BOX 90.6

Lewis, A. (1956, 11 Juli) House Unit Asks Miller Citation. *The New York Times*. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Lewis, A. (1958, 8. august,) Miller is Cleared Of House Contempt. *The New York Times*. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Loftus, J. A (1957, 19. februar) Arthur Miller and Dr. Nathan Indicted on Contempt Charges. *The New York Times* <https://www.nytimes.com/1957/02/19/archives/arthur-miller-and-drnathan-indicted-on-contempt-charges-miller.html?rref=collection%2Ftimestopic%2FMiller%2C%20Arthur>,

Loftus, J. A (1957, 1. juni) Arthur Miller Guilty On Contempt Charge. *The New York Times* Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller

Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Commentary and Correspondence - Newspapers & Magazine. BOX HUAC2 - D

Miller, A. (1953, 8. februar) Journey to 'The Crucible', *The New York Times*. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1953/02/08/archives/journey-to-the-crucible-visit-to-salem-recalled-by-the-author-of.html?searchResultPosition=1>

Miller, A. (1956, 15. juli) It Looks This Way To Playwright Arthur Miller. *The Washington Post and Times-Herald*. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Miller, A. (1996, 14. oktober) Why I Wrote The Crucible. *The New Yorker*. Hentet fra: <https://www.newyorker.com/magazine/1996/10/21/why-i-wrote-the-crucible>

New York Journal American (1955, 7. desember). Why Miller? Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283. Series IV. Works About Miller, circa 1940s-2005, undated, Subseries E. Profile Articles and Clippings, 1949-2005 BOX 290

New York Journal American (1956, 21. juni) Playwright Miller Admits He Backed Red Causes. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

New York Post (1953, 1. februar) Witchcraft and Stagecraft. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283. Series I. Works, 1936-2013, undated. Subseries A. Plays, Screenplays, Radio Plays, Books, 1936-2013, undated. The Crucible (play). Productions. Original Production. Martin Beck Theatre (New York, 1953), Reviews and Articles, 1953. BOX 90.6

New York Post (1954, 31. mars) Miller Denies Commie Issue Cost Passport. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated BOX 272

New York Post (1958, 7. august) Playwright Miller Cleared of Contempt by Court of Appeals Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Commentary and Correspondence - Newspapers & Magazine.' BOX HUAC2 - D

New York World Telegram (1956, 21. juni) Miller Will Marry Marilyn in Days. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

New York World Telegram (1956, 11. juli) Congress Will Allow Miller His Honeymoon. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Commentary and Correspondence - Newspapers & Magazine.' BOX HUAC2 - D

New York World Telegram (1958, 8. august) Miller Cleared in Contempt Case. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Commentary and Correspondence - Newspapers & Magazine.' BOX HUAC2 - D

Parsons, D. (1956, 19. juni) Under the Dome. *The Washington Post and Times-Herald*. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Phillips, C. (1947, 26. Oktober) Un-American Committee Puts on Its "Big Show" *The New York Times*. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1947/10/26/archives/unamerican-committee-puts-on-its-big-show-hollywood-stars-present.html?searchResultPosition=4>

Platt, D. (1950, 1. januar) What You Can Do to Aid the Holly'd 10. *General Worker*. Hentet fra Motion Pictures/General 1950 (2 of 2); 1945 - 58; Press Releases (1945 - 75), BOX 1; House Un-American Activities Committee (HUAC); Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Spargo, M. (1948, 10. Januar) 10 Film Figures Face Trial for Contempt. *Washington Post*. Hentet fra Motion Picture/Hollywood Hearings 1947 - 1948 (1 of 3); Hollywood Hearings (1947 - 1948) to Hollywood Hearings - Favourable Publicity (1947), BOX 1107; Files and References Section, Motion Picture; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Sunday Star (1956, 10. juni) Red Probers Call Arthur Miller. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

The New York Times (1947, 20. Oktober) Radio, Television and Floodlight Will Open Red Film Inquiry Today. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1947/10/20/archives/radio-television-and-floodlights-will-open-red-film-inquiry-today.html?searchResultPosition=1>

The New York Times (1947, 5. November) Film Inquiry "Only Begun". Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1947/11/05/archives/film-inquiry-only-begun-thomas-says-subpoenas-will-go-to-more.html?searchResultPosition=1>

The New York Times (1954, 31. mars) Playwright Arthur Millers Refused Visa For a Visit to Brussels to See His Play. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1954/03/31/archives/playwright-arthur-miller-refused-visa-for-a-visit-to-brussels-to.html?searchResultPosition=1>

The New York Times (1955, 8. desember) City Drops Plans For A Youth Film. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1955/12/08/archives/city-drops-plans-for-a-youth-film-board-votes-against-movie-after.html?searchResultPosition=1>

The New York Times (1955, 9. desember) Miller Hits Back At Youth Agency. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1955/12/09/archives/miller-hits-back-at-youth-agency-bids-board-that-rejected-him-write.html?searchResultPosition=1>

The New York Times (1956, 7. juli) Miller Granted Europe Passport. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1956/07/07/archives/miller-granted-europe-passport-us-clers-way-for-writer-to-take.html?rref=collection%2Ftimestopic%2FMiller%2C%20Arthur>

The New York Times (1956, 27. juli) Mr. Cain «Resigns». Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1956/07/27/archives/mr-cain-resigns.html?searchResultPosition=4>

The New York Times (1957, 20 juli) Arthur Miller Fined; Plans an Appeal. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1957/07/20/archives/arthur-miller-fined-plans-an-appeal.html?rref=collection%2Ftimestopic%2FMiller%2C%20Arthur>

The New York Times (1957, 29. juni) Judge Reaffirms Guilt of Miller. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1957/06/29/archives/judge-reaffirms-guilt-of-miller-drops-one-contempt-count-against.html?rref=collection%2Ftimestopic%2FMiller%2C%20Arthur>

The New York Times (1956, 28. juni) Miller Ordered to Reveal Names. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Tower, S. A. (1947, 21. Oktober) Film Men Admit Activity by Reds; Holds it is Foiled. *The New York Times*. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1947/10/21/archives/film-men-admit-activity-by-reds-hold-it-is-foiled-sam-wood-lists.html?searchResultPosition=1>

Tower, S. A., (1947, 23. Oktober) «79 in Hollywood Found Subversive», Inquiry Head Says. *The New York Times*. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1947/10/23/archives/79-in-hollywood-found-subversive-inquiry-head-says-evidence-of.html?searchResultPosition=1>

Tower, S.A. (1947, 28. Oktober) Film Inquiry Seeks Contempt Citation on Defiant Writer. *The New York Times*. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1947/10/28/archives/film-inquiry-seeks-contempt-citation-on-defiant-writer-house-group.html?searchResultPosition=1>

Variety (1953, 7. Januar) Top Grossers of 1952. Hentet fra: <https://archive.org/details/variety189-1953-01/page/n59/mode/2up/search/death+of+a+salesman>

Variety (1953, 21. Januar) What makes B.O. Ticks, asks Pixites. Hentet fra: <https://archive.org/details/variety189-1953-01/page/n359/mode/2up/search/death+of+a+salesman>

Washington Daily News (1956, 27. juni) Miller Has 10 Days to Name Some Reds. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Washington Post (1956, 12 juli) Question of Conscience. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Commentary and Correspondence - Newspapers & Magazine.' BOX HUAC2 - D

Washington Post and Times Herald (1956, 22. juni) Erred on Reds, Writer Agrees. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Washington Post and Times-Herald (1956, 7 juli) Miller Granted Passport To Accompany Marilyn. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Washington Post and Times-Herald (1957, 19. februar) Miller, Nathan Indicted Here. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Washington Post and Times-Herald (1957, 4. mai) Miller Loses Plea for Delay. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Warner, J.E. (1956, 26. juli) House Cites Arthur Miller. *New York Herald Tribune*. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Commentary and Correspondence - Newspapers & Magazine.' BOX HUAC2 - D

Wiggins, P. (1957, 24. mai) Contempt Trial Of Miller Ends. *The Washington Post and Times-Herald*. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Williams, R. (1956. 22. juni) The Non-Read Oath: MILLER TO SIGN IT. *New York Post* Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Commentary and Correspondence - Newspapers & Magazine.' BOX HUAC2 - D

Woltman, F. (1955, 24. august) City Crime Film Off In Red-Taint Battle. *New York World Telegram*, s. 1-3 Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283. Series IV. Works About Miller, circa 1940s-2005, undated, Subseries E. Profile Articles and Clippings, 1949-2005 BOX 290

Zolotow, S. (1952, 28. juli) Kazan and Miller Sever Stage Union. *The New York Times*. Hentet fra: <https://www.nytimes.com/1952/07/28/archives/kazan-and-miller-sever-stage-union-newdirector-is-being-sought-for.html?searchResultPosition=1>

Diverse kildemateriale (Harry Ransom Centre)

Brev fra Lloyd Garrison til Herbert Brownwell Jr. (1957, 28. januar). Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Attorneys: Rauh, Garrison, etc.' Legal documents, correspondence, 1956-1959, BOX HUAC1 - D

Garrison, L. og Rauh Jr., J. (1958, 12. mai) Memorandum In Support of Motion for Oral Argument. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Attorneys: Rauh, Garrison, etc.' Legal documents, correspondence, 1956-1959, BOX HUAC1 - D

Korrespondanse mellom Joseph Rauh, Jr. og Lloyd Garrison (1956, 27. juli). Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Attorneys: Rauh, Garrison, etc.' Legal documents, correspondence, 1956-1959, BOX HUAC1 - D

The Martin Beck Theatre (1953) Playbill for *The Crucible*. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283. Series I. Works, 1936-2013, undated. Subseries A. Plays, Screenplays, Radio Plays, Books, 1936-2013, undated. The Crucible (play). Productions. Original Production. Martin Beck Theatre (New York, 1953), Flyer and Program, 1953. BOX 89.10

United States House of Representatives, Committee on Un-American Activities (1956, 21. juni) Investigation Of The Unauthorized Use Of United States Passports – Part 4. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated BOX 271

United States House of Representatives, Committee on Un-American Activities (1956, 25. juni) Investigation Proceeding against Arthur Miller. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Government documents and publications. 1953-1958, BOX D

United States District Court for the District of Columbia. (1957, 19. juli) Conditions of Probation. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Probation.' Letters, court document, 1957, BOX D

U.S. House of Representatives. H. Res. 638 Rept. 2922 (1956, 25. juli) 84th Congress, 2nd session. Hentet fra Harry Ransom Center, The University of Texas at Austin, The Arthur Miller Papers, MS-0283 Series III. Personal and Professional Material, 1994-2007, undated, 'Congressional Investigation' - House Un-American Activities Committee (HUAC), 'Probation.' Letters, court document, 1957, BOX D

Diverse kildemateriale (National Archives Building, Washington, D.C.)

Brev fra Arthur Miller til Francis E. Walter (1956, 6. juli). Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Center for Legislative Archives, National Archives and Records Administration, National Archives Building, Washington, D.C (1995, juli) Finding Aid for Records of the House Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223

Committee on Un-American Activities, House of Representatives (1956, 22. mai) For Immediate Release. Hentet fra Press Releases 1948 – 54 and Undated; 1945 – 58; Press Releases (1945 – 75), BOX 1; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Committee on Un-American Activities, U.S. House of Representatives (1957, 2. januar) Annual Report for the Year 1956. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Committee on Un-American Activities, U.S. House of Representatives (1958, 3. februar) Annual Report For The Year 1957. Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Committee on Un-American Activities, U.S. House of Representatives (1948, september) Introductory Remarks of J. Parnell Thomas on the Hollywood Hearings. Hentet fra Press Releases 1948 – 54 and Undated; 1945 – 58; Press Releases (1945 – 75), BOX 1; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Committee on Un-American Activities House of Representatives (1947, 27. oktober) Testimony of Jack L. Warner. Hentet fra Warner, Jack; Names: Stewart to end, Misc.; Hollywood Blacklist, BOX 8; Exhibits, Evidence, Etc., Re: Committee Investigations; Committee on Un-American Activities (HUAC); Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Committee on Un-American Activities House of Representatives (1947, 27. oktober) Questions to Be Asked Jack L. Warner. Hentet fra Warner, Jack; Names: Stewart to end, Misc.; Hollywood Blacklist, BOX 8; Exhibits, Evidence, Etc., Re: Committee Investigations; Committee on Un-American Activities (HUAC); Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Open Letter to Members of the House of Representatives. (1947) Hentet fra Motion Picture/Hollywood 1947 Correspondence and misc. Exhibits (2 of 3); Hollywood Hearings (1947 – 1948) to Hollywood Hearings – Favourable Publicity (1947), BOX 1107; Files and References Section, Motion Picture; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Schutt, C. E. (1956, 22. juni) "Committee on Un-American Activities" *Telenews Production Inc.* Hentet fra Miller, Arthur; Individual File Names, BOX 227; Files and References Section; Un-American Activities Committee; Records of the U.S. House of Representatives, Record Group 223; National Archives Building, Washington, D.C.

Øvrige nettsider:

U.S. government, U.S. Department of Justice, Federal Bureau of Investigation. Freedom of Information/Privacy Act. Hentet fra: <https://www.fbi.gov/services/information-management/foipa>

Kennedy Center. Arthur Miller. Hentet fra: <https://www.kennedy-center.org/artists/m/ma-mn/arthur-miller/>

Merriam-Webster. (n.d.). Internal Security Act of 1950. I *Merriam-Webster.com legal dictionary*. Hentet fra <https://www.merriam-webster.com/legal/Internal%20Security%20Act%20of%201950>

Merriam-Webster. (n.d.). Red-baiting. I *Merriam-Webster.com dictionary*. Hentet fra <https://www.merriam-webster.com/dictionary/red-baiting>

Seim, Jardar; Goplen, Ådne: Tsjekkoslovakias historie i *Store norske leksikon* på snl.no. Hentet 8. mai 2020 fra https://snl.no/Tsjekkoslovakias_historie

The Pulitzer Prizes (u.år) Malcom Johnson of New York Sun. Hentet fra: <https://www.pulitzer.org/winners/malcolm-johnson>

Tony Award Productions. (u.år) Winners 1947. Hentet fra: <https://www.tonyawards.com/winners/year/1947/category/any/show/any/>

Tony Award Productions. (u.år) Winners 1949. Hentet fra: <https://www.tonyawards.com/winners/year/1949/category/any/show/any/>

Tony Award Productions. (u.år) Winners 1953. Hentet fra: <https://www.tonyawards.com/winners/year/1953/category/any/show/any/>

U.S. Department of State. DS-11 Application for a U.S. Passport. Hentet fra: <https://eforms.state.gov/Forms/ds11.PDF>

U.S. House of Representatives. U.S. Passports, Denial and Review Act of 1956. H.R. 9991 (1956) 84th Congress, 2nd Session. Hentet fra History of Bills and Resolutions - Congressional Record, Vol.102 (1956): <https://www.govinfo.gov/content/pkg/GPO-CRECB-1956-pt12/pdf/GPO-CRECB-1956-pt12-2.pdf>

50 U.S.C. § 785 (1954). Denial of United States passports to members of Communist organizations. Hentet fra: <https://www.govinfo.gov/app/details/USCODE-2018-title50/USCODE-2018-title50-chap23-subchapI-sec784>

US. Const. amend. I. Hentet fra: <https://constitution.congress.gov/constitution/amendment-1/>

US. Const. amend. V. Hentet fra: <https://constitution.congress.gov/constitution/amendment-5/>

Utdanningsdirektoratet (2020) Historie (HIS01-03) – Kompetansemål og vurdering. Hentet fra: <https://www.udir.no/lk20/his01-03/kompetansemaal-og-vurdering/kv85>

Utdanningsdirektoratet. (2020). *Læreplan i historie - fellesfag i studieforberedende utdanningsprogram (HIS01-03)*. Hentet fra. <https://www.udir.no/lk20/his01-03>

